MARJORIE NEWMAN

O atingere magică

Traducerea si adaptarea în limba română

de GABRIELA AGRĂPINEI

ALCRIS

Capitolul 1

In timp ce autobuzul înainta încet din cauza traficului aglomerat, Pauline Avon se uita neliniştită la ceas. Mai erau cinci minute până la ora unsprezece şi întâlnirea era fixată la unsprezece fix. Uitase cât de aglomerat era traficul în Londra şi de ritmul de melc în care se deplasau autobuzele. Se temea că dacă va ajunge târziu la interviu, viitorul patron s-ar putea să se îndoiască de punctualitatea ei. Autobuzul se opri încă o dată şi taxatorul o bătu pe umăr.

- Tu m-ai întrebat de hotelul Orion?

- Da, domnule.

- E la juma’ de drum de aici până la stop. Dacă aş fi în locul tău, aş lua-o pe jos.

Parcă mergem la înmormântare în dimineaţa asta.

Ii mulţumi si când aproape să sară din autobuz, el adăugă vesel:

- Intâi o iei la stânga, câţiva metri mai încolo. Ai grijă la maşini, drăguţă.

Privi zâmbind silueta subţirică, ce se strecura printre trecători.

Pauline grăbi pasul si aproape fugea când coti din bulevard pe strada unde era situat hotelul. Reuşi să ajungă cu un minut întârziere. In timp ce aştepta în holul hotelului, se întreba ce fel de persoană era doamna Cedar. Ce ciudat, gândi în sinea ei, să aştepte să participe la un interviu care era posibil să-i schimbe viaţa. In acel moment se simţea foarte singură, conştientă că singurătatea era înfricoşătoare. Dorea cu nerăbdare să ajungă la un liman, indiferent ce ar fi însemnat asta. Apoi văzu o femeie înaltă, cu părul cenuşiu care cobora scările şi-i făcea semn.

- Domnişoara Avon? Sunt încântată să te cunosc. Putem să luăm loc acolo lângă fereastră? Putem discuta în linişte şi mult mai confortabil decât în camera mea, unde nu există decât un

singur scaun.

Aşezată într-un fotoliu, în nişa de lângă fereastră, Pauline putu să o vadă mai bine pe cea care urma să-i pună întrebările. Doamna Cedar era încă o femeie frumoasă, deşi Pauline bănuia că avea puţin peste cincizeci şi cinci de ani. Avea trăsături patriciene, care rezistaseră destul de bine trecerii timpului. In taiorul gri din lână, cu bluza albă şi pantofi fără toc, cu părul strâns, era imaginea tipică a englezoaicei, hotărî Pauline, aşteptând liniştită cu mâinile strânse în poală.

- Si acum, draga mea, aş vrea să discutăm mai amănunţit despre dumneata şi despre anunţul din ziar. Pot să încep?

- Da, mulţumesc.

- N-a fost uşor să găsim persoana pe care am dorit-o. De fapt, anunţul din *Times* a fost dat din disperare, sperând să-mi răspundă o persoană din localitate, pe care o cunoşteam sau să-mi fie recomandată una. Vezi, când doreşti să angajezi o secretară care să locuiască în casă cu tine, sunt foarte importante recomandările, dar şi cunoştinţele de secretariat. Sunt sigură că mă înţelegi.

- Da, perfect.

- Acum, în legătură cu munca propriu-zisă. Soţul meu doreşte să scrie o biografie a fiului său, fiul meu vitreg, care a murit într-un accident la munte, cu mulţi ani în urmă. Mereu a vrut să scrie despre fiul lui, dar până acum n-a găsit puterea să o facă. Ei bine, din cauza problemelor de sănătate, este nevoit să renunţe la munca lui la fabrica de ceramică, proprietatea familiei de peste o sută de ani. Acum, trebuie să lase conducerea fabricii celor doi fii ai noştri. Având timp, s-a hotărât să înceapă lucrul la biografie. Si aici intri tu în scenă. Iţi va dicta, când va fi dispus şi când va putea, iar tu te vei ocupa de transcrieri şi de pregătirea manuscrisului pentru publicare. Asta va fi principala ta sarcină; deşi vor fi şi alte sarcini legate de afaceri pe care va trebui să le rezolvi pentru el şi dacă vei avea timp, poate mă vei ajuta şi pe mine în cadrul comitetului din care fac parte. Pe scurt, dorim o secretară particulară la dispoziţia noastră, care să dorească să locuiască în casa noastră. Ai vreo întrebare?

- In ceea ce priveşte munca, nu. Cred că pot să mă descurc. Dar aţi putea să-mi spuneţi mai multe

despre casa dumneavoastră? In anunţ se spunea doar că este situată în vestul ţării şi cum pe scrisoarea de răspuns era adresa hotelului ăsta, sunt cam confuză.

- Sigur. Ce prostie din partea mea să nu fiu mai explicită, având în vedere că aceea va fi casa ta, dacă ne vom pune de acord. Este *destul* de departe. Sper că asta nu va fi un impediment. Atelierele de ceramică Cedar sunt situate în Darnford, care este un oraş destul de mare, dar casa noastră este situată la vreo opt kilometri, foarte aproape de mlaştini. Cu maşina ajungi cam în zece minute la Darnford, dar transportul în comun lasă de dorit. Iţi place la ţară? In scrisoare ai scris că în ultimii doi ani ai stat la Paris.

- Da, dar îmi place la ţară. Va fi o plăcere, nu un inconvenient, credeţi-mă. De când am terminat şcoala, am locuit numai la oraş, dar întotdeauna mi-am dorit să stau la ţară. Ăsta este unul dintre motivele care m-au făcut să răspund la anunţ.

- Asta-i bine. Deşi împrejurimile sunt superbe, atât fiica mea cât şi fiul meu mai mic, cred că este un loc plictisitor. Cred că vrei să ştii mai multe despre familia mea. Avem doi băieţi, Mark şi Derek

şi o fată, Judy. Mark conduce afacerea, cu ajutorul lui Derek. Judy, care are doar nouăsprezece ani stă acasă, deşi în acest moment încearcă să-l convingă pe tatăl ei s-o lase să se angajeze într-un magazin de pălării.

Ăştia sunt membrii familiei Cedar. Nu cred că suntem o familie dificilă. Sigur, vei avea propriul tău birou, unde să lucrezi şi unde o să te poţi refugia, dacă te vei sătura de noi. Ah, nu, vorbesc serios. Un loc unde să te poţi refugia, este necesar pentru oricine. Eu însămi aş înnebuni, dacă n-aş pleca din când în când. Desigur, weekendul, vei fi liberă să-l petreci cum doreşti. Acum, salariul pe care l-am menţionat este satisfăcător?

- Foarte. De fapt, sunt foarte mulţumită. Nu am alte obligaţii. Poate va fi mai bine să mă explic.

- Sunt puţin curioasă, recunosc. Eşti foarte tânără

- douăzeci şi şase de ani, nu-i aşa?

- Da.

- Aşa de tânără şi n-ai familie? De obicei, femeile de vârstă mijlocie răspund la astfel de anunţuri.

- Toată viaţa lui, tatăl meu a lucrat în

diplomaţie, spuse simplu Pauline. Mama a murit când aveam optsprezece ani şi eram încă la şcoală. După aceeea, am avut grijă de casă şi în acelaşi timp i-am fost şi secretară. Am călătorit mult şi ne-am şi distrat. Am avut o viaţă interesantă. In ultimii doi ani, tata a fost ataşat diplomatic la ambasada noastră de la Paris. Când a murit acum trei luni, serviciul meu a luat sfârşit. M-am întors la Londra şi am stat la o mătuşă, până când m-am hotărât ce să fac. Am ceva bani. Nu mulţi.

- Imi pare rău. Presupun că te ocupai de problemele de secretariat ale tatălui tău, îi organizai călătoriile şi celelalte?

In timp ce Pauline povestea, Lucy Cedar îşi făcea socotelile în minte. Deci ăsta era mediul din care provenea fata. De aici venea demnitatea şi seriozitatea. Avea impresia că răspunsul la anunţ era un premiu. Ii plăcea maniera directă şi sinceră a domnişoarei Avon. Nici familiară, nici servilă. Un chip sensibil şi inteligent. Un ten plăcut, trăsături obişnuite, cu excepţia gurii care era perfectă. O voce joasă şi muzicală. Imbrăcămintea aleasă cu gust. Nu era bine să te bazezi pe prima impresie,

dar era sigură că persoana din faţa ei se integra bine în familie. Copiii fuseseră întotdeauna împotriva străinilor. Dar când o vor vedea pe domnişoara Pauline Avon îşi vor schimba impresia. Desigur, pe Charles nu-l va interesa persoana, atâta timp cât va lucra bine şi ea nu se îndoia câtuşi de puţin că aşa va fi. In sfârşit, doamna Cedar luă o hotărâre în sinea ei.

- Ei bine, cred că eşti persoana potrivită, domnişoară Avon. Sper că vei fi fericită să locuieşti cu noi, desigur nu pot spune, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă să te simţi bine, dacă accepţi postul.

Eşti de acord cu o lună de probă?

- De acord, răspunse Pauline, zâmbind.

- Când poţi să începi?

- La începutul lui sepembrie?

- Minunat. Stai să văd, întâi septembrie cade marţi. Este o zi bună pentru călătorii. Iţi voi scrie ca să-ţi confirm totul şi voi avea grijă să te aştepte o maşină la gara din Darnford. Trenul de zece şi cinci de la Paddington este cel mai potrivit, doar să mă anunţi din timp dacă vii cu el. Poate vrei să vii cu un tren după-amiază. Acum vrei să bei o cafea cu mine?

- Mulţumesc.

In timp ce beau cafeaua, doamna Cedar îi povesti despre Avallon, aşa cum se numea conacul, despre împrejurimi şi despre cum se desfăşoară viaţa acolo. De asemenea îi povesti puţin despre munca ei în cadrul comitetului local care se ocupa de orfelinatul denumit Casa Copiilor.

- Cred că ai dus o viaţă foarte tristă şi singuratică în ultimul timp. Se vede în privirea ta, o surprinse doamna Cedar spunându-i în timp ce-şi luau rămas-bun.

- Da. Am trăit într-un vid. Nu-mi găseam locul, nu aveam ce să fac ... mă simţeam a nimănui.

- Ei bine, îşi promit că indiferent cum va fi să stai cu noi, numai vid nu o să fie. Abia aştept să vii la noi, draga mea. Ai grijă la traficul ăsta groaznic, îi spuse doamna Cedar stând în pragul hotelului. Deşi stau de o săptămână la Londra, încă mi-e groază să traversez strada şi o să fiu mulţumită dacă reuşesc să mă întorc întreagă la Darnford.

Dar am uitat că ai stat la Paris. Acolo este şi mai groaznic, cred.

- In anumite privinţe, dar te obişnuieşti. La revedere, doamnă Cedar, şi vă mulţumesc pentru

amabilitate.

In timp ce se îndepărta, cu mintea plină de informaţii, se tot întreba ce-i rezerva viitorul. Pentru prima oară de la moartea tatălui ei, simţea că revine la viaţă. Viitorul părea interesant şi plin de promisiuni. S-ar putea să se lovească şi de greutăţi, dar era pregătită să le accepte. Nu se întreba dacă viaţa îi va fi uşoară, însă se gândea că va avea un rol, care va fi important atât pentru ea cât şi pentru ceilalţi. Nu-i era teamă de greutăţi, dar o îngroziseră săptămânile petrecute fără să facă nimic. Acum era pregătită să le lase în urmă, se simţea plină de viaţă şi gata să pornească mai departe.

***

Intâi septembrie era o zi senină. Copacii erau încă verzi, iar boabele de măceş aduceau o pată de culoare de un roşu-strălucitor. Cosaşii erau pe câmp, în urma lor rămânând şiruri de iarbă cosită. In grădini, daliile erau în floare, iar merele coapte se zăreau printre frunze, în livezi.

Toamna, îşi zise în sinea ei Pauline. Intotdeauna iubise acest anotimp. Parcă în atmosferă se simţea o pace pe care n-o întâlnea în nici un alt anotimp.

Acum acest anotimp va începe să aibă aceeaşi însemnătate pe care o avusese în timpul anilor de şcoală.

Nu era vorba doar de vreme şi de florile din florării, ci şi de verdele gardurilor vii, de şirurile de grâu secerat, de mirosul câmpului în luna mai, de freamătul florilor în bătaia vântului, de trunchiurile copacilor şi ale ramurilor golaşe proiectate pe albastrul cerului, într-o dimineaţă geroasă de iarnă. Toate formele şi culorile, mirosurile şi zgomotele specifice zonelor rurale care o înconjuraseră în timpul zilelor de şcoală, vor fi din nou ale ei.

Trenul ajunse la Darnford la timp. Pauline ieşi din gară şi se opri nehotărâtă pe un trotuar. In faţa gării erau două taxiuri, dar nici urmă de doamna Cedar, sau de o altă maşină. Aşteptă câteva minute, simţindu-se puţin stingheră, apoi îi trecu vag prin minte ideea de a da un telefon. Tocmai atunci văzu apropiindu-se o camionetă gri, care opri cu o smucitură în faţa ei. O fată blondă, drăguţă, îmbrăcată într-un taior de lână verde coborî grăbită.

- Domnişoara Avon?

- Da.

Fata întinse mâna cu un zâmbet.

- Bună. Imi pare rău că am întârziat, dar a trebuit să mă târâi în spatele unui camion aproape tot drumul. Eu sunt Judy Cedar. Am venit în locul mamei. Menajera noastră are zi liberă şi mama trebuie să pregătească prânzul. S-a gândit că, dacă lasă gătitul în mâna fetei care vine cu ziua, probabil că-ţi vei da demisia în aceeaşi zi. Dă-mi valiza. O pun în spate.

Flecări tot drumul, din când în când mai evitând câte o groapă sau punând câte o frână mai bruscă, zdruncinând-o pe Pauline.

- Darnford nu este un orăşel plicticos, dar bănuiesc că aşa o să ţi se pară după Londra. Avem un cinema şi un teatru, câteva magazine bune şi o extraordinar de plicticoasă bibliotecă.

- Si câteva parcuri încântătoare, adăugă Pauline în timp ce treceau pe lângă un parc cu sălcii plângătoare şi straturi de gălbenele şi intrară pe ceea ce părea a fi strada principală.

- Clădirea din cărămidă roşie, care se vede în spatele copacilor, e fabrica. Este situată la marginea oraşului. Este cel mai important monument - monumentul care ne ţine legaţi aici.

Dumnezeule, tipul ăsta, Larkin, nu semnalizează niciodată, adăugă Judy frânând brusc, în timp ce o camionetă cu însemnele unei măcelării le tăie calea.

Pauline, care prefera când conducea să menţină o distanţă destul de mare faţă de maşina din faţă, nu zise nimic, dar îi aruncă o privire scurtă lui Judy. Avea un chip atrăgător: păr blond, mătăsos, gene lungi, nas mic, buze bine conturate şi bărbie fermă. Vorbea repede, rostind cuvintele clar, cu o voce de copil. Toată fiinţa ei radia vitalitate molipsitoare. O tânără drăguţă şi foarte deschisă, îşi zise în sinea ei Pauline.

Părăsiră oraşul şi atrăbăteau un drum îngust străjuit de o parte şi de alta de garduri vii. Zona era împădurită, iar pe păşuni păşteau vaci. Pe partea dreaptă era un râu pe care-l traversară trecând peste un pod arcuit din piatră şi-l lăsară în urmă. Drumul urca treptat şi în faţa lor apăru zona întinsă a mlaştinilor.

- Am ajuns, zise Judy şi, fără să încetinească, părăsi brusc drumul, coti într-un drum lateral şi frână brusc în faţa unui conac din piatră cenuşie.

- Ce grozav! Seamănă cu un castel francez şi

ăsta este ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l văd, zise Pauline, coborând mulţumită din maşină.

Scările largi de piatră duceau spre uşa încadrată de două ghivece mari cu hortensii. De o parte şi de alta a uşii, montate pe console, erau două felinare. Ferestre înalte, acoperiş ascuţit, două turnuri semănând cu pălăria vrăjitoarei, o casă graţioasă şi totuşi solid proporţionată, la fel cu cele văzute de Pauline pe valea Loirei. Ferestrele de la parter erau încadrate de iederă, care începuse să se întindă şi spre etajul superior.

Curtea era pavată cu dale întrerupte de două straturi de trandafiri. La colţul casei crescuse un cireş sălbatic.

- Este drăguţ din partea ta, îi spuse Judy zâmbind. A fost construită de străbunicul meu, care a avut o pasiune pentru Franţa. Casa a fost proiectată de un arhitect francez şi i-a pus numele de Avallon, după numele unui orăşel francez unde şi-a petrecut luna de miere.

- Il ştiu, răspunse Pauline.

Chiar atunci, doamna Cedar apăru în capul scărilor însoţită de un prepelicar auriu, care veni la Pauline şi începu să sară în jurul ei dând din coadă.

- Bună, domnişoară Avon. Imi pare bine să te văd! Bine aţi venit la noi. Cuminte, Dora. Nu mai ţopăi.

Pauline urcă scările şi dădu mâna cu doamna Cedar. In timp ce urca scările, se gândi că zarurile au fost aruncate: oare ce începea acum?

La prânz au fost doar ele trei şi mâncarea a fost servită de o femeie slabă cu o înfăţişare lugubră. Pauline presupuse că era femeia angajată cu ziua. A fost un prânz vesel, reconfortant, apoi doamna Cedar i-a arătat casa. Interiorul i-a plăcut la fel de mult ca şi exteriorul. Este adevărat că mobila era demodată şi grea, dar carpetele şi draperiile de culoare deschisă de la ferestrele înalte aduceau în casă lumina blândă a toamnei. Dormitorul Paulinei era situat pe o latură a casei şi geamurile dădeau spre râul pe care-l traversaseră la venire. Camera destinată pentru a-şi desfăşura munca avea vedere spre cireşul sălbatic.

- Este o cameră minunată pentru birou. Si v-aţi gândit la tot, adăugă Pauline, în timp ce privea la fotoliul confortabil şi telefonul fără fir, biroul aşezat la fereastră în aşa fel încât lumina să cadă pe maşina de scris, raftul gol pentru cărţile ei şi vasul

cu trandafiri de pe măsuţa pentru cafea.

- Imi pare bine că-ţi place. Ăsta o să fie domeniul tău. Biroul soţului meu este în partea opusă, aşa că din punct de vedere al lucrului va fi comod pentru amândoi.

- Ce drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Cedar. Am impresia că visez şi că mă voi trezi brusc din somn. Casa este aşa de frumoasă şi ţinutul se vede de la fiecare fereastră. După Londra, aici este raiul. Si camera asta ... Pauline zâmbi, clătinând din cap. Nu, este prea bine, ca să fie adevărat. Visez. Viaţa nu este aşa de perfectă. Intr-o clipă, o să mă trezesc.

- Draga mea, o să afli că aici viaţa nu este perfectă. Dar mă bucur că-ţi place Avallon. Eu întotdeauna l-am iubit.

- Cine ar putea să nu-l iubească?

Doamna Cedar zâmbi trist.

- Mark este singurul membru al familiei care ţine la acest loc. Pentru Judy este o închisoare, iar pentru Derek este doar o bază, nimic mai mult.

- Si soţul dumneavoastră? Nu simte la fel?

- Nu cred că soţului meu îi place ceva de la moartea lui John, şi asta s-a întâmplat în urmă cu

douăzeci şi şase de ani. Acum, te las să te aranjezi şi să te acomodezi cu locul. Azi, soţul meu este la fabrică, inspectează nişte utilaje noi pe care le-a instalat Mark, dar se întoarce la ceai şi atunci o să-l cunoşti.

Băieţii vin acasă după ora şase. Luăm cina la şapte. Anunţă-mă dacă doreşti ceva.

O oră mai târziu, doamna Cedar o găsi în grădină cu Judy şi o anunţă că domnul Cedar era acasă, în birou, şi că dorea s-o cunoască. Pauline fu cuprinsă de curiozitate, dar şi de o uşoară emoţie. Când au intrat în birou, îşi aranja nişte hârtii. De îndată ce a făcut prezentările, doamna Cedar i-a lăsat singuri. Domnul Cedar era un bărbat masiv, cu umeri largi şi un chip cu trăsături fine înconjurat de o coamă de păr alb. Sub sprâncenele stufoase, ochii cenuşii o priveau pătrunzător. Avea un nas mare şi linii adânci se întindeau de o parte şi alta a nasului până la gura cu buze subţiri şi căzute spre interior.

- Stai jos, domnişoară Avon, zise făcându-i semn spre scaun. Eu vorbesc puţin. Soţia mea mi-a spus că ştii stenografie şi să baţi la maşină, cunoşti bine engleza, ceea ce nu pot să afirm despre toate

tinerele de azi şi ai o bună experienţă ca secretară. Nu trebuie să dezvolţi tema asta, continuă el, când Pauline deschise gura să-i răspundă. Vom vedea asta curând. Acum, aş vrea să fii aici în fiecare dimineaţă la ora zece, ca să-ţi dau de lucru pentru ziua respectivă. Soţia mea ţi-a spus despre ce este vorba. Te poţi odihni aproape toată după-amiaza, dar ne vom vedea din nou la ora patru, ca să semnez scrisorile şi să-ţi răspund la întebări. Ţi se pare rezonabil?

- Foarte.

- Bine. Cred că o să te descurci. Nu vreau să te agiţi fără rost. Vreau doar pe cineva care să-şi îndeplinească sarcinile în linişte şi inteligent. Vom începe de mâine. Imi pun în ordine scrisorile, notiţele de la şcoală, jurnalele şi hârtiile legate de fiul meu. Si am scris introducerea la memorii. Ai putea să iei asta. Iţi vei face o idee despre ce este vorba.

- Mulţumesc. In câte copii doriţi să o bat?

- Ah, una pentru editor şi una pentru mine. Stii în ce format trebuie scris?

- Da, am lucrat pentru un prieten de-al tatălui meu, scriitor, când aveam timp şi în felul acesta

am învăţat destul despre editare, inclusiv cum trebuie să arate un manuscris.

- Bine. Pauline privi portretul care atârna deasupra şemineului şi urmărind direcţia privirii ei, domnul Cedar adăugă scurt:

- Este fiul meu, John. A fost pictat când avea nouăsprezece ani, cu trei luni înainte de a muri.

- Ce chip nobil!

- A fost un băiat nobil, domnişoară Avon. Ceea ce facem noi acum, te rog să mă crezi, merită din plin. Acum, dacă vrei să mă scuzi, vreau să termin de ordonat hârtiile astea. Apropo, trebuie să iau nişte pastile stupide, prescrise de doctorul meu, la ore exacte. Mă întreb dacă ai vrea să ai grijă să am mereu o cană cu apă şi un pahar pe birou? M-ai scuti de toate femeile alea care se perindă prin biroul meu când trebuie şi când nu trebuie.

- O să am grijă.

Inchise uşa uşor după ea şi traversă coridorul spre biroul ei. Puse hârtiile în sertarul biroului pentru mai târziu. Nu terminase de despachetat şi totuşi rămase dusă pe gânduri în faţa biroului. Nu putea să ajungă la o concluzie în legătură cu stăpânul casei. Nu era un om uşor de înţeles.

Simţise în el o putere ce putea fi înfricoşătoare, deşi în acelaşi timp simţise că era un om cu care te puteai înţelege şi că era cinstit. Dar undeva în subconştient stăruia sentimentul că ceva nu era cum trebuie. Că se întâmplase o tragedie în camera în care era portretul băiatului, ceva ce nu putea defini. Băiatul era extraordinar de frumos, iar chipul îi era nobil.

Când va avea posibilitatea, va studia mai pe îndelete portretul, pentru că impactul pe care-l avusese asupra ei fusese foarte puternic.

Cufundată în gânduri, se îndreptă spre camera ei pentru a termina de despachetat.

Când auzi gongul sunând, Pauline coborî şi găsi în sufragerie un tânăr care-şi turna un sherry. Când o văzu, se opri şi o privi zâmbind surprins.

- Hei, eşti noua secretară, nu-i aşa?

- Da, eu sunt.

- Mă-ăăi. O studie din cap până în picioare. Eu sunt Derek Cedar şi sunt încântat să te cunosc. Ce surpriză ne-a făcut mama! Ne aşteptam la o cucoană de cincizeci de ani, cu ochelari, taior şi un aer hotărât. Norocul nostru.

- Nu fi aşa de sigur, îi răspunse zâmbind, în

ciuda sentimentului că acest tânăr cu chip zâmbitor nu trebuia încurajat.

- Sherry? Sec?

- Mulţumesc, îl prefer sec.

Semăna cu Judy, îşi zise în gând. Aceiaşi ochi de un albastru intens şi păr blond deşi părul lui era aspru şi creţ, iar al lui Judy moale şi mătăsos. Si aveau acelaşi zâmbet deschis. La chip semănau cu mama lor, însă vitalitatea debordantă nu ştia de la care dintre părinţi o moşteniseră. Era puternică şi debordantă vitalitatea lor, îşi zicea în sinea ei, când doamna Cedar apăru în uşă.

- Ah, aţi făcut deja cunoştinţă. Se întoarse în timp ce soţul ei intra în cameră. Mark lucrează până mai târziu, dragule.

- Presupun că la noul utilaj, Derek? întrebă domnul Cedar.

- Mda. Este împreună cu Gatting. Sunt ca doi copii care au primit o jucărie nouă. După părerea mea, bătrânul Gatting s-a senilizat. Tatăl se încruntă şi Pauline avu impresia că doar prezenţa ei l-a reţinut să nu se răstească la el. Judy dădu buzna în cameră şi toţi se aşezară la masă. Cina n-a fost la fel de destinsă ca masa de prânz. Se

simţea o încordare în aer, deşi toţi se străduiau să destindă atmosfera. Paulinei i se păru că ar fi mai bine ca în prima ei seară să se retragă mai devreme, astfel ca ei să se simtă în largul lor şi să discute despre ea, dacă doreau. Imediat ce se ivi posibilitatea, se scuză că mai are de aranjat nişte lucruri în cameră şi se retrase.

Se uită la cărţile din cufăr şi se hotărî să le pună în birou. După ce le aranjă pe raft, agăţă cele două tablouri de Corot de o parte şi de alta a şemineului. Apoi privi în jurul ei, mulţumită. Îi plăcea camera, cu pereţii îmbrăcaţi în piele şi covorul indian. Era mică şi prietenoasă. Iar colecţia de cărţi Jane Austen îmbrăcate în piele roşie şi cu titlul auriu şi cărţile din copilărie de care nu putuse să se despartă, dădeau camerei un aer familiar.

Era aproape ora zece când termină şi se hotărî să coboare să spună noapte bună. Fusese o zi lungă şi plină de evenimente şi se simţea obosită. Instrucţiunile despre memorii puteau să aştepte până mâine. Doamna Cedar era singură în salon.

- Bună, draga mea. Totul este în ordine?

- Da, mulţumesc. Eu ...

Dar în acel moment, un bărbat vârî capul pe

uşă.

- Nu găsesc şunca, mamă. Nu este în cămară. Ah, îmi cer scuze, adăugă el când o zări pe Pauline.

- Intră, dragul meu şi fă cunoştinţă cu domnişoara Avon. Fiul meu, Mark.

Pauline se trezi dând mâna cu un bărbat înalt, brunet, care schimba formule de politeţe cu ea, în timp ce ochii cenuşii o studiau cu atenţie. Pe chipul lui nu se putea citi nimic. Dacă se aşteptase să întâlnească o altfel de persoană, aşa cum făcuse fratele lui, el nu zise nimic.

Mama lui lăsă andrelele.

Stai aici şi vorbeşte cu domnişoara Avon, în timp ce eu îţi aduc ceva de mâncare. Mă întreb ce a făcut Lallie cu şunca. Stiu că mai aveam. Când Lallie este bolnavă, nu ne descurcăm deloc. Fac nişte cafea pentru Mark. Vrei şi tu o ceaşcă, draga mea, sau preferi un pahar cu lapte?

- O cafea. Dar pot s-o fac eu. Mă pricep destul de bine. Cel puţin, tatăl meu, care era foarte greu de mulţumit, nu m-a criticat niciodată.

- Bine, o s-o faci altă dată, dar nu în seara asta. A fost o zi obositoare. Si apoi, n-aş îndrăzni să introduc un străin în bucătărie fără permisiunea

Lalliei. Chiar şi eu sunt cu greu tolerată în bucătărie.

- Ai călătorit bine? o întrebă Mark, aşezându-se pe scaunul din faţa ei.

- Foarte bine, mulţumesc ... Nu, nu fumez.

- Sper să nu te plictiseşti aici, după Londra şi Paris.

- Viaţa nu este plictisitoare, indiferent de loc, zise ea cu blândeţe. Si cel mai puţin la ţară.

- Mai bine încearcă să o convingi pe Judy, să gândească la fel ca tine. Dacă iubeşti viaţa la ţară, o să găseşti această parte de lume foarte satisfăcătoare. Este un loc minunat pentru călărie şi pentru excursii.

- Abia aştept să explorez împrejurimile.

Incă o dată realiză că o studiază cu atenţie, dar n-o făcea impertinent. Ceilalţi o acceptaseră cu uşurinţă şi cu prietenie ca secretară aleasă de doamna Cedar, dar simţea că Mark o s-o supună propriei lui judecăţi şi nu era o judecată impertinentă.

Nu avea nici frumuseţea clasică şi nici şarmul tineresc al fraţilor lui. Privirea pătrunzătoare îi amintea de tatăl ei şi simţea în el ceva din puterea

tatălui său. Avea un chip cu trăsături puternice, iar bărbia pătrată şi gura bine conturată sugerau o uşoară duritate. Un bărbat obişnuit să fie autoritar, îşi zise în gând, care nu făcea compromisuri. Cel mai plăcut lucru la el era vocea, care era profundă şi molcomă.

Câinele se cuibărise la picioarele lui, cu botul pe pantofi, dând din coadă ori de câte ori o mângâia.

- O să realizezi că Dora este cea mai drăguţă fiinţă din această casă,domnişoară Avon. Nu are frustrări, nici gânduri negre, doar o dragoste nemăsurată pe care o dăruieşte tuturor, inclusiv străinilor şi tâmpita convingere că toţi o iubesc. Destul de ciudat, această convingere nu i-a fost zdruncinată până acum, deşi are doi ani.

- Păi, se spune că primeşti de la viaţă ceea ce dăruieşti, răspunse Pauline cu o uşoară nepăsare.

- Hm. Dacă ar intra un hoţ şi Dora l-ar primi cu bucurie şi l-ar invita la joacă, mi-e teamă că toată convingerea ei ar fi zdruncinată. Dar am găsit la ea o latură atât de umană, încât m-a uimit. Până şi pisica îi fură mâncarea! Si vorbind de mâncare, platoul ăsta cu sandvişuri, arată foarte bine, mamă. Chiar mi-e foame.

In noaptea aia, în pat, Pauline nu putu adormi, deşi era obosită. Mintea îi era prea plină de informaţii ca să poată dormi. Familia Cedar era formată din persoane serioase, cu personalităţi puternice şi n-avea cum să nu se gândească la ele. Numai doamna
Cedar avea o fire liniştită. Restul, îşi zise în sinea ei Pauline, erau de-a dreptul dinamită. Se gândi la Mark şi la observaţia lui că aici viaţa i se va părea plictisitoare după Londra şi Paris, şi zâmbi. Viaţa corectă şi ordonată pe care o dusese cu tatăl ei i se părea un loc liniştit faţă de marea agitată pe care o găsise aici. Si de asta era sigură, deşi nu trecuseră nici douăsprezece ore de când era la Avallon.

Capitolul 2

Abia sâmbătă reuşi să găsească timp să viziteze împrejurimile pe care le admirase de la ferestrele casei. Pendula din hol bătu ora nouă, când îşi făcu apariţia în pragul uşii de la bucătărie să vadă dacă doamna Allington îi pregătise un pachet cu sandvişuri. Menajera tocmai ştersese vesela de la micul dejun, când ridicând privirea o văzu pe Pauline stând nehotărâtă în prag. In afară de domnul Cedar, restul membrilor familiei ezitau când trebuia să intre în bucătărie; mai ales când doamna Allington nu era în toane bune. Menajera era o femeie înaltă, slabă, cu un chip cu trăsături ascuţite, cu ochi deschişi la culoare, iar părul de o culoare nedefinită îl purta
strâns într-un coc la ceafă. Spatele drept arăta că era o persoană inflexibilă. Făcu semn cu capul spre pachetul aşezat pe bufet.

- Este gata, domnişoară Avon. Este o zi frumoasă pentru plimbare. O să vă facă bine.

- Da. Mulţumesc, doamnă Allington. Este un pachet consistent.

- O să ai nevoie. Să nu te rătăceşti. Ah, doamnă Ridge, continuă, când femeia angajată cu ziua

intră pe uşă. Bună dimineaţa. Tocmai mă întrebam ...

Pauline o zbughi pe uşă. Afară, ezită. S-o ia în josul râului, sau să urce spre mlaştini? Se hotărî pentru mlaştini. Vor fi destule zile cu vânt, când zona mai ferită a văii râului va putea fi explorată. In timp ce mergea pe cărarea mărginită de fagi, cu Dora alergând înaintea ei, Pauline se simţea mulţumită că-şi va petrece ziua singură. Va avea posibilitatea să-şi ordoneze gândurile şi să-şi tragă sufletul.

Era clar că domnul Cedar îi va da destul de lucru, dar până acum colaborarea decursese foarte bine. Stia ce voia, îi explica limpede şi o lăsa să lucreze. Nu putea să sufere proştii, iar între ei erau doar relaţii de lucru. Se întrebase dacă va arăta vreun semn de emoţie în timp ce lucra la memorii. Singurul semn de emoţie l-a observat atunci când a făcut portretul fiului lui. Când i-a dictat despre trecut, i s-a părut mai însufleţit decât era când vorbea despre prezent. Era ca şi cum s-ar fi bucurat să trăiască în trecut.

Gândurile Paulinei fură întrerupte de un fluierat şi întorcându-se, o văzu pe Judy alergând după ea.

- Ascultă, domnişoară Avon, îi spuse abia trăgându-şi sufletul, te superi, dacă vin cu tine?

- Sigur că nu, dar să ştii că vreau să-mi petrec toată ziua afară.

- Mda, Lallie mi-a spus. Am reuşit să-mi iau vreo două mere şi o prăjitură. Dar să-mi spui dacă vrei să fii singură. M-am gândit că aş putea să-ţi arăt împrejurimile.

Pauline o privi întrebător. Doar cu o seară înainte, Judy declarase că urăşte plimbările şi nu putea pricepe cum cineva doreşte să meargă pe jos, când există maşină.

Mai mult, era îmbrăcată cu o rochie de vară, iar în picioare avea sandale, foarte frumoase, era adevărat, dar total nepotrivite pentru mersul pe jos. In plus privind jacheta de lână care-i atârna pe braţ şi punga de hârtie din mână, prea mică chiar şi pentru un prânz frugal, Pauline îşi dădu seama că Judy acţionase la repezeală şi n-avea nicio legătură cu dorinţa de a-i arăta împrejurimile.

- Nu crezi că ar fi fost mai înţelept să-ţi pui nişte pantofi mari comozi?

- Nu. Ăştia sunt destul de confortabili, zise Judy cu nepăsare. Ce dimineaţă minunată! Atunci pot să

vin?

Pauline zâmbi.

- Sigur că poţi, îmi face plăcere. Dar aş dori să-mi spui adevăratul motiv pentru care te-ai hotărât să vii.

Judy o privi lung.

- Oh! A fost o hotărâre de moment. De fapt, au fost mai multe motive.

- A, da.

- Intâi, am simţit că dacă nu ies din casă, explodez. In al doilea rând, îmi place să fiu cu tine şi te găsesc o persoană interesantă. In al treilea rând, am vrut să evit pe cineva care urma să vină la noi în dimineaţa asta.

- Inţeleg. Păi, m-am gândit să o iau spre Winsdale Bridge. Vrei să vii?

- Minunat. Cunoşti drumul?

- Am o hartă pe care mi-a dat-o Mark.

Ajunseră în vârful dealului şi o luară peste pajişte,
pe o cărare bătătorită. Deja vântul bătea mai tare, deoarece ieşiseră din vale. Sub bătaia vântului, iarba înaltă se îndoia cu un foşnet sec, iar în aer se simţea mirosul turbei. Ciocârlia cânta în înaltul

cerului. Pauline îşi îndreptă spatele şi trase cu bucurie aer în piept.

- Zău, recunoaşte Judy ... poate fi ceva mai plăcut decât asta? Si este aşa de aproape de tine.

- Stii, nu este întotdeauna aşa. Trebuie să vezi cum este, atunci când totul este acoperit de ceaţă. Cei care sunt entuziasmaţi de viaţa la ţară, vin aici doar în vacanţa de vară sau la sfârşit de săptămână.

- Păi, eu am trăit la ţară şi ştiu cum este în toate anotimpurile.

- Am crezut că ai locuit la Paris.

- Am stat doi ani acolo. Si înainte de asta, am stat la Londra. Dar şcoala am făcut-o la ţară.

- Paris şi Londra! Ce minunat! Nu înţeleg cum poţi să te îngropi aici, după ce ai stat în oraşele alea. Povesteşte-mi despre Paris. Mi-ar plăcea la nebunie să merg acolo. Visul meu este să mă plimb pe Champs-Elysées.

- N-ai fost niciodată în străinătate?

- în străinătate? Părinţii mei nu-şi dau seama că lumea nu însemnă doar Darnford. Din când în când, mama se mai duce la Londra şi în vacanţe mergem la Torquay. Băieţii au fost mai norocoşi,

datorită războiului au fost în străinătate. Derek a fost în RAF şi Mark în Italia. Dar acum s-au întors la fabrică. De fapt, toţi ne-am întors aici şi eu urăsc locul ăsta. Aceleaşi chipuri, aceleaşi locuri.

- Ce ţi-ar plăcea să faci?

- Să merg la Londra şi să devin manechin.

Pauline zâmbi.

- Mă întreb, dacă ştii cât de dură este lumea modei? Nu este nici pe departe atât de strălucitoare precum crezi. Stiu, pentru că o prietenă a lucrat în domeniul ăsta, până s-a îmbolnăvit.

- Ei bine, nu-mi pasă prea mult ce fac atâta timp cât este interesant şi întâlnesc oameni noi. Necazul este că nu mă pricep la nimic. Tot ce am este corpul şi un chip drăguţ.

- Chiar foarte drăguţ, aş zice. Si ce spun părinţii tăi despre asta?

- Că sunt prea tânără şi că nu mă pricep la nimic, iar tata consideră că ar trebui să fiu mulţumită să stau acasă şi s-o ajut pe mama la acţiunile caritabile la care participă, până când va apărea un bărbat potrivit cu care să mă mărit.

Pauline privi chipul războinic de lângă ea, dar

într-o clipă expresia mânioasă se transformă în zâmbet şi în obraji îi apărură gropiţe.

- In orice caz, rosti, unul dintre bărbaţii potriviţi va lua plasă în dimineaţa asta.

- Cel de care ai fugit?

- Da.

- Cam urât mod de a descuraja pe cineva, nu-i aşa? N-ai fi putut să-i dai un telefon?

- Ah, dar m-am hotărât în ultima clipă. Brusc, mi-am dat aseama că în dimineaţa asta nu sunt în stare să ascult o predică. Bănuiesc că se va supăra. Trebuie să străbată un drum destul de lung cu bicicleta.

- Judy!

- Nu mă privi dezaprobator. Oricum, nu ţi se potriveşte expresia. Stiu că sunt rea, dar Peter Blake mă plictiseşte. Nu ştie decât albă sau neagră. Probabil pentru că este profesor. Imi face plăcere să-l şochez.

- Si Peter este considerat bărbatul potrivit, nu-i aşa?

- Da. Mama îl adoră. Este atât de evident de aşezat şi demn de încredere şi întotdeauna face numai ce este corect. Si tata consideră că este mai

bine să mă mărit cât mai repede, iar Peter este cel puţin un tip respectabil, muncitor şi care mă poate ţine în frâu.

- S-ar putea ca faptul că părinţii îl văd favorabil să te împingă în direcţie opusă? Mi se pare că-ţi place să te răzvrăteşti.

Judy zâmbi.

- Poate. De fapt, Peter poate fi destul de drăguţ. Predă matematica la colegiul Chorley, situat la celălalt capăt al oraşului. Dar îţi face atâta morală, încât seara trecută n-am mai rezistat, am spus că mă doare capul şi am anulat întâlnirea cu el. Dar apoi, când ieşeam de la cinema m-am izbit de el. Eram însoţită de cineva pe care el l-a clasificat drept "nepotrivit", aşa că probabil în dimineaţa asta urma o altă predică.

- Completată de o nuieluşă, aş adăuga, comentă Pauline râzând.

- Ei bine, gata ... Am vorbit destul despre mine. Povesteşte-mi despre Paris.

Curând după ora douăsprezece au ajuns la Winsdale Bridge şi au luat masa pe malul pârâului. Judy se hotărî să-şi răcorească picioarele în pârâu, iar Pauline se aşeză pe o bancă şi o privi cum se

îndrepta spre apă. Din sunetul scos când atinse apa, Pauline realiză că era rece. Deşi era puţin adânc, apa curgea repede. Părul blond al fetei strălucea în soare. Pauline o urmări până dispăru sub pod. Era imposibil să nu fii captivată de ea, îşi zise în gând Pauline, indiferent de cât de nesăbuit i-ar fi fost comportamentul. Prea multă energie pe care nu avea cum să o risipească ... o situaţie periculoasă.

Judy apăru destul de repede şi urcând malul, se aşeză pe bancă lângă Pauline. Chicoti privindu-şi picioarele.

Sper să-ţi placă la noi şi să rămâi aici, domnişoară Avon. Imi place de tine.

- Mulţumesc.

Până acum îmi place, şi dacă tatăl este mulţumit de munca mea, bănuiesc că voi rămâne.

- Bine. Mi-era teamă că tata o să te sperie. Noi ceilalţi suntem suportabili, bănuiesc. Nu trebuie să te temi de Lallie. Pare dură la prima vedere, dar este bună ca pâinea caldă. Nu crezi că este nemaipomenit că femei ca Lallie se mărită? Poţi să-ţi imaginezi ...?

Judy chicoti.

- Mi-e greu să mi-l închipui pe Bert cerând-o de soţie. Până acum nu i-am auzit vocea. Presupun că vorbeşte?

- Foarte rar şi cât mai scurt posibil.

Lallie l-a redus la tăcere de fiecare dată. Oricum, îşi găseşte pacea şi liniştea printre verzele din grădină.

Judy îşi examină călcâiul şi Pauline oftă când văzu rana.

- Draga mea, nu vei putea să te întorci pe jos cu rana asta! De ce n-ai spus nimic?

- N-am putut, mai ales după observaţiile pe care le-ai făcut în legătură cu sandalele mele. O să-mi leg rana cu batista.

- Nu trece nici un autobuz pe aici?

- Nici un mijloc de transport pe o rază de zece kilometri, doar dacă ai norocul să prinzi un ponei. Nu-ţi face probleme. O să fiu bine. Probabil Peter ar zice că s-a făcut dreptate.

Pauline îi legă batista în jurul gleznei, în aşa fel încât să-i protejeze rana cât mai bine.

- N-o să-ţi facă prea multă plăcere drumul de întoarcere, scumpo.

Judy o privi ciudat şi-i zise liniştit:

- Ce drăguţă eşti, zise privind harta. Ar fi mai uşor dacă am merge pe cărarea asta, adăugă repede.

Deşi Judy nu se plângea şi flecărea veselă, Pauline ghici că o durea călcâiul. Sângele trecuse prin batistă şi începu să şchiopăteze destul de tare. Apoi, în timp ce erau pe la jumătatea drumului spre casă, văzură un bărbat călare.

- Asta seamănă cu iapa sură, zise Judy. Si dacă este aşa, probabil că este Mark.

- Atunci, trebuie să-i atragem atenţia. Nu poţi să mai mergi cu rana asta. Nu-i aşa?

- Cred că da. Bryan rar închiriază pe Pearl altcuiva. Este destul de sălbatică, dar se pare că Mark poate s-o stăpânească. Da, el este. O să-l strig.

Judy începu să-şi învârtă jacheta şi să strige, iar Dora să latre şi calul se întoarse. In câteva minute, Mark era lângă ele.

- Bună. Bună ziua, domnişoară Avon. Judy, fetiţo, urli ca o bufniţă.

- Mark, îngeraşule, este posibil să mi-o împrumuţi pe Pearl şi să te întorci pe jos cu Pauline? Nu pot să-i tot spun domnişoara Avon.

Este ciudat. M-a ros pantoful.

Mark ezită.

- Este într-adevăr destul de rău şi mersul este un chin. Dar putem aştepta aici până te întorci şi iei un alt cal, dacă preferi aşa, îi spuse Pauline.

Mark descălecă şi examină călcâiul lui Judy.

- Dumnezeule, ce rană! Hai, te ajut să încaleci.

- Ah, minunat, zise Judy privindu-i de sus. Trebuie să înveţi să călăreşti şi să laşi obiceiul ăsta barbar de a merge pe jos, Pauline. Si din motivul că şaua este mai sigură decât picioarele.

- Sterge-o şi rezolvă problema cu rana, o sfătui Mark. Leag-o pe Pearl de cireş în grădină şi o s-o duc eu lui Bryan. Si ia-o în jos prin păşune.

- Fii fără grijă. Niciodată n-am încercat să fac impresie călare. O las să meargă la pas, ceea ce va fi un chin pentru mine. Adio. Mulţumesc pentru ziua încântătoare, Pauline. Hai, la drum, scumpo.

Pauline rămase singură cu Mark. Dora nu se putea decide în ce parte s-o ia, apoi se întoarse la ei, după ce un timp alergase pe lângă Pearl.

- Si ce zici de păşunile noastre? o întrebă Mark.

- Este un loc încântător. Imi place singurătatea şi sălbăticia.

- Da. Este un loc bun, unde să te retragi. Sunt surprins că ai luat-o pe Judy la plimbare. Probabil că exerciţi o mare atracţie asupra ei.

- A, nu prea cred că este vorba de atracţie, cât de dorinţa de a scăpa de un anume domn Blake, care trebuia să vină în dimineaţa asta.

- Ah, despre asta era vorba.

Ce se mai joacă fata asta cu el. Trebuie să fii nebun să te pui cu ea.

- Din câte am înţeles, venea să-i ţină o predică, deoarece, ieri i-a tras clapa.

- Să-i ţină predică n-are nici un rost. O palmă la fund ar fi mult mai utilă.

- Nu cred că în felul ăsta Judy şi-ar îmbunătăţi părerea despre el.

- Poate că nu. Dar i-ar arăta că nu este o persoană de care să-şi bată joc. Blake este un tip decent. Prea bun ca să-ţi baţi joc de el. Dar orice bărbat care lasă o femeie să râdă de el şi totuşi fuge după ea, primeşte ceea ce merită. Si vorbea serios, îşi zise privindu-l. Nu era nici urmă de compromis pe chipul lui. Mark Cedar nu era un tip de care să-ţi baţi joc. Câteva luni mai târziu, avea să-şi amintească vorbele lui, dar în acel moment el

zâmbi şi fiorul de gheaţă care o cuprinse, dispăru ca prin farmec. Avea un zâmbet ciudat, care-i lumina ochii şi care-l întinerea cu ani buni.

- Nu te uita la mine ca şi cum aş fi Cesar Borgia. Cred că eşti de acord că o fetişcană obraznică precum Judy trebuie să fie strunită.

- Nu ştiu dacă anumite persoane rebele n-ar răspunde mai bine la blândeţe. După părerea mea, Judy este o fată cu suflet generos. Cred că blândeţea ar fi un mod mai bun de a ajunge la ea.

- Strategie feminină, în locul unei acţiuni directe? Ei bine, personal prefer acţiunile directe.

- La fel ca tatăl tău.

- Bătrânul este un gen de tiran, nu-i aşa? Cred că eu sunt puţin mai tolerant. Dar are un caracter extraordinar. Cum îţi place slujba pe care o ai?

- Este fascinantă. Cred că tânărul John a fost o persoană nobilă. Presupun că nu ţi-l reaminteşti foarte bine?

- Aveam opt ani când a murit, aşa că nu-mi amintesc foarte bine, în orice caz era eroul meu. Mi-l amintesc ca pe o persoană veselă, foarte chipeş şi extraordinar de activ. Excela în toate, de la sport la carte. Era strălucit la carte, probabil că o

să-i găseşti dosarul.

- Da. Inţeleg de ce tatăl tău este atât de amărât de pierderea suferită. Cum s-a întâmplat?

- A căzut când făcea alpinism pe Matterhorn. Era un alpinist foarte bun, iar Matterhornul putea fi cucerit doar de câţiva alpinişti din vremea aceea şi John se număra printre ei. A căzut vreo opt sute de metri pe un gheţar. Singura mulţumire, dacă pot să spun aşa, a fost că a murit instantaneu. Si de la acea tragedie, viaţa noastră nu mai este aceeaşi. Derek avea doar trei ani aşa că nu şi-l aminteşte deloc pe John, iar Judy nu se născuse încă, dar şi ei plătesc pentru moartea lui. Poate de asta ... ei, mă rog, o să descoperi singură totul, bănuiesc. Dar nu te amăgi singură ... suntem foarte duri, domnişoară Avon. N-ar trebui să pui prea mult accent pe sufletele generoase: ale lui Judy, Derek sau altcuiva.

Pauline roşi puţin când îi întâlni privirea. Aşadar, o prevenea împotriva lui Derek, nu-i aşa? Nu trebuia să se teamă. Nu interpretase greşit flirtul nevinovat al lui Derek ca fiind ceva serios, deci nu era necesară atenţionarea lui Mark. Hotărî că era mai sigur să discute subiecte mai puţin

delicate şi în consecinţă îl întrebă despre afacerea familiei. Având în vedere că tatăl ei a fost membru al Societăţii Ceramicii şi un harnic colecţionar de ceramică, ştia câte ceva despre domeniul ăsta şi descoperind acest lucru, Mark a fost foarte bucuros să discute despre acest subiect. Era evident că subiectul îi făcea plăcere, iar ea îl găsi foarte interesant.

Erau atât de absorbiţi de discuţie, încât nici nu realizară când au ajuns acasă.

Avallon arăta extraordinar de liniştit în lumina aurie a apusului. Cele două straturi de trandafiri erau luminate de razele soarelui ce se strecurau printre ramurile unui copac şi păreau două pete de sânge proiectate pe cenuşiul peretelui casei. Culoarea îi aduse în minte sângele vărsat de un băiat pe un gheţar din Alpi, cu ani în urmă.

Pauline se obişnui repede cu noua ei viaţă împreună cu familia Cedar. Când iarna se instalase, deja era acceptată ca membru al familiei de toţi ceilaţi, cu excepţia domnului Cedar, care păstra o atitudine de lucru faţă de ea. In aceste luni se simţise foarte fericită la Avallon. O interesa ceea ce făcea, şi în diverse moduri fiecare membru

al familiei o solicitase cu câte ceva, iar ea le rezolvase cu plăcere micile cereri.

Se ataşase de Judy şi de doamna Cedar, Derek o amuza cu neruşinarea lui plină de viaţă şi o intriga personalitatea complexă a lui Mark. Simţea în el o profunzime, care deşi încerca s-o mascheze, lăsa impresia unei forţe copleşitoare. Nu era sigură dacă era voit sau nu, dar era interesată de el şi pe măsură ce săptămânile treceau, dorinţa de a şti mai multe despre el devenea tot mai puternică.

Datorită lui Judy şi plăcerii ei de a flecari, a aflat mai multe despre membrii familiei, dar cu tot aerul ei de iresponsabilitate, nu era lipsită de viclenie. O plăcea foarte mult pe Pauline şi din această cauză îi făcea confidenţe.

Intr-o seară de noiembrie, Pauline era în biroul ei scriind o scrisoare, când cineva bătu la uşă, apoi Judy vârî capul în cameră.

- Ah, eşti ocupată. Pot să intru şi să stau într-un colţ, fără să vorbesc? Nu pot să dau ochii cu familia, în seara asta.

Pauline zâmbi.

- Poţi să intri, dar mă îndoiesc că vei sta liniştită mai mult de zece minute. Aproape am terminat

scrisoarea, aşa că în câteva minute o să fiu liberă.

Judy se aşează pe un scăunel lângă foc, îşi îmbrăţişă genunchii şi aşteptă liniştită ca Pauline să-şi termine scrisoarea.

- Am avut o ceartă groaznică înainte de cină, cu tata, rosti Judy mohorâtă, când Pauline se aşeză lângă ea. Presupun că ai auzit despre asta.

- Nu. La cină, atmosfera era puţin încărcată, dar nimeni n-a explicat absenţa ta şi am presupus că ai o întâlnire.

- N-aş fi putut înghiţi nimic, dacă-l vedeam. Il urăsc.

- Judy, dragă!

- N-are nici un rost, Pauline. De ce să fiu ipocrită? Il urăsc şi el mă urăşte. Cred că ne urăşte pe toţi deoarece noi trăim, iar John a murit. Deoarece a rămas doar gunoiul, iar John a murit. Deoarece a rămas doar gunoiul, iar comoara a dispărut.

- Draga mea, este o afirmaţie puţin cam deplasată, mai mult ca sigur.

- Păi, a făcut tot ce i-a stat în putinţă să avem o viaţă mizerabilă, inclusiv mama, doar că ea nu vrea să recunoască. Ah, este adevărat că el ne

întreţine. Dar niciodată nu ne-a arătat nici cel mai mic semn de afecţiune, de aprobare sau de înţelegere. A aruncat o umbră asupra întregii case. Acum că se retrage, este şi mai rău. Cel puţin atunci când era la fabrică, puteam respira, dar acum va fi groaznic. De ce a trebuit să arunce John un blestem asupra vieţilor noastre? Mi-e silă de John, mi-e silă de casa asta, mi-e silă de nu şi nu tot timpul.

- Vrei să-mi spui de la ce a pornit cearta?

- Ah, de la treaba cu magazinul de pălării. Stii că prietena mea Hilda Lepworth are un magazin de pălării în Darnford. Ei bine, când a pornit afacerea, am vrut s-o ajut la magazin. Tata a zis nu. Hilda şi-a luat o asociată, dar care pleacă săptămâna viitoare, deoarece se mărită şi Hilda m-a întrebat din nou dacă vreau s-o ajut. Din nou l-am întrebat pe tata şi el mi-a dat acelaşi răspuns graţios.

- Si care este motivul pentru care refuză?

- In primul rând, nu este potrivit ca fiica lui să vândă pălării într-un magazin în Darnford, unde familia Cedar este atât de bine cunoscută şi respectată, ha, ha. Sigur, tata trăieşte într-o altă epocă, la fel ca şi mama, de altfel. In al doilea

rând, Hilda este fata unui cârciumar şi tata dispreţuieşte întreaga familie Lepworth şi consideră că nu sunt potriviţi pentru fiica lui. Imi vine să mă angajez chelneriţă la bar. Asta l-ar învăţa minte.

- Hm. Păcat că n-ai o meserie, în felul acesta n-ar mai avea de obiectat.

- Stiu. Dar nu am fost strălucită la şcoală şi tata nu este chiar sărac, aşa că am adoptat ideea lor şi anume că voi ajuta-o pe mama în munca ei de caritate şi că mă voi mărita destul de repede. Nu mi-am dat seama că va fi atât de teribil. Oricum, cred că mă voi descurca la magazin şi de ce să nu câştig bani dacă vreau?

- Nici un motiv, draga mea, doar că tatăl tău este un om periculos ca să-l înfrunţi, şi apoi nu ai decât nouăsprezece ani şi depinzi de el.

- N-aş zice nimic dacă aş şti că o face pentru mine, că se gândeşte la mine. Dar nu este aşa. Nu se gândeşte decât la onoarea familiei Cedar şi dacă este mulţumit de ceva, este faptul că se bucură să-mi facă în ciudă.

Dacă nu ai fi tu Pauline, aş fugi de acasă. Tu ai făcut totul mai suportabil.

Pauline îşi dori să-i poată da nişte sfaturi mai practice. Fata avea dreptate. Era adevărat, până acum Pauline descoperise că domnul Cedar nu-şi iubea copiii. Se părea că-i dispreţuia pe Judy şi pe Derek, asta când nu-i erau total indiferenţi. Insă în Mark întâlnise un egal. Nu manifesta nici un pic de afecţiune pentru nimeni. Parcă îi împietrise inima, iar picătura de sentiment ce-i mai rămăsese era îndreptată spre fiul mort şi spre biografia lui. Pentru Mark, avea respect şi încredere. Poate pentru că Mark era prea puternic să-l ignore sau să-l dispreţuiască, poate pentru că el era singurul dintre copii, care şi-l amintea şi-l admira pe John. Pentru Pauline era clar că John devenise o obsesie anormală pentru el şi putea să-şi imagineze cum influenţase vieţile celorlalţi în anii copilăriei.

- Fruntea sus, Judy. Poate găsim ceva. Ce zici de un curs de secretariat? La Darnford se ţin cursuri serale. Tatăl tău nu s-ar putea opune la asta şi astfel ţi-ai crea o serie de posibilităţi. Te ajut şi eu.

- Mă voi gândi la asta. Insă eu nu mă prea pot concentra. Neatenţie era cuvântul care apărea cel mai des în carnetul de note. Dar mi-ar plăcea să

fac ceva. N-am de gând să stau prizonieră în casă şi să-mi pierd toată tinereţea. Sâmbătă mă duc la o petrecere la familia Lepworth. Este ziua lui Jack Lepworth, împlineşte douăzeci de ani şi nu-i spun nimic tatei despre asta.

- Presupun că se ţine la birt?

- Da. Tata mi-a spus să nu mai am de-a face cu familia Lepworth. Numai să încerce. Sunt singurii oameni de viaţă în colţul ăsta uitat de lume.

Si cel mai sigur mod de a o face pe Judy să se simtă atrasă de ei, era atitudinea despotică a domnului Cedar, îşi zise în sinea ei Pauline, uşor îngrijorată. Intr-o zi când fusese în oraş, se întâlnise cu Hilda şi Jack Lepworth şi nu fusese plăcut impresionată. Copii ieftine ale personajelor din filmele superficiale, gândise atunci, deşi realizase că ar putea să-i nedreptăţească.

- Merge şi Peter cu tine, sâmbătă?

- Nu, Hilda m-a întrebat dacă să-l includă pe lista invitaţilor, dar i-am zis nu. Peter nu-l suferă pe Jack. Ar fi doar un paravan. Se pare că nimeni nu este de acord cu prietenii mei sau cu ceea ce fac.

- Vai de mine, în seara asta îţi plângi de milă. Pe aici pe undeva era o cutie cu bomboane.

Serveşte-te. Dacă Peter îl consideră pe Jack rival, este normal să nu-l poată suferi.

- Peter este un măgar înfumurat, îi spuse Judy.

- Atunci, de ce nu termini cu el? Stii că poţi, dacă vrei cu adevărat.

- Da, ştiu. Dar, destul de ciudat, îmi place să-l ştiu pe lângă mine. Nu doar pentru a-mi zgândări orgoliul. Dar ... ei bine, Peter este puţin pedant şi foarte profesoral, dar întotdeauna spune ce gândeşte, fie că-ţi place sau nu. Bătrânul Pete îmi spune adevărul şi deşi uneori văd roşu de furie, cel puţin ştiu cum stau. Poate pentru că aici în casă a fost întotdeauna o atmosferă încărcată, atât de multe lucruri care nu pot fi rostite, atâtea emoţii ascunse. Cred că o să-i simt lipsa lui Pete, dacă-i dau papucii.

- Dacă te tot joci cu el, s-ar putea să se retragă el.

Judy zâmbi.

- Stiu când să fiu dulce şi docilă.

- Eşti o fetişcană obraznică. Mark are dreptate. Peter ar trebui să-ţi dea vreo două la fund.

- Tu eşti singura persoană care poţi să-mi ţii o predică în mod atrăgător. Peter este aspru şi

serios, foloseşte cuvinte care n-au mai mult de trei silabe şi sincer ai impresia că o să te pună să scrii propoziţia de o sută de ori la tablă. Mark este concis şi înspăimântător. Mama este mai mult tristă decât mânioasă, iar tata nu-ţi ţine predică, pur şi simplu dă ordine. Dar tu ai tot timpul un zâmbet jucăuş în colţul gurii, care este foarte atrăgător şi mă face să nu mă simt aşa de rău. Mă tot întreb de ce nu te-ai măritat până acum, Pauline? Eşti extraordinar de atrăgătoare. N-ai fost îndrăgostită niciodată?

- Când aveam şaptesprezece ani, m-am îndrăgostit nebuneşte de dirijorul orchestrei simfonice şi a durat doi ani, deşi întotdeauna sala era plină. Apoi, am crezut că m-am îndrăgostit de secretarul personal al ambasadorului, dar a fost mutat de cealaltă parte a oceanului. Deşi am suferit o lună după plecarea lui, nu cred că a fost dragoste adevărată.

- Este dificil de ştiut, nu-i aşa?

- Nu chiar. Imi imaginez că atunci când se întâmplă, te loveşte din plin. Până atunci, cred că este doar o repetiţie.

- Păi, duminică o să poţi vedea o femeie care-şi

urmăreşte prada.

- Si cine este?

- Linda Coral. Ea şi tatăl ei vin în vizită. Domnul Coral este avocatul tatei şi un vechi prieten al familiei.

El este OK, dar nu pot s-o sufăr pe vipera de fiică-sa, care-l vânează de ani de zile pe Mark.

- De ce nu o placi?

- Este o ipocrită şi eu nu pot să sufăr ipocriţii. Este mignonă şi frumuşică, genul păsărică, face pe neajutorata şi admiră bărbaţii puternici. Numai catifea, dulceaţă, ochi mari albaştri şi este la fel de neajutorată ca un uliu. Derek şi cu mine am descoperit asta acum câţiva ani.

- Si Mark?

- Nu ştiu. Niciodată nu vorbeşte prea mult şi cred că nu este în firea lui să discute despre o femeie în felul ăsta. De fapt, foarte rar discută despre cineva care nu este de faţă. Pur şi simplu îi cântăreşte, hotărăşte cine merită şi cine nu şi asta-i tot. Nu este la fel ca mine şi Derek. Nouă ne place să bârfim.

- Nemiloase creaturi.

- In felul lui, Mark este şi mai nemilos. Eu şi

Derek râdem şi acceptăm, Mark respinge. Si nu acceptă nicio scuză. Si totuşi, în felul lui, este corect. Doar că are standarde foarte înalte şi dacă o persoană nu le atinge, pur şi simplu şi-o scoate din minte. Presupun că are la ce să se gândească, spre deosebire de noi. Oricum, este destul de dibaci, ca s-o citească pe Linda. Dar toţi bărbaţii sunt înfumuraţi şi ea ştie când să atace. De ce zâmbeşti?

- O tânără de nouăprezece ani, judecă bărbaţii. Dar nouăsprezece ani este o vârstă la care emiţi judecăţi generalizate. N-aş zice că Mark este înfumurat. Vanitatea este o trăsătură a bărbaţilor slabi, cred. Si orice ai zice, Mark nu are un caracter slab.

- Aşteaptă prea mult de la oameni. Si el n-ar înţelege şi n-ar ierta, aşa ca tine. Dar este cel mai bun din familia asta, din punctul meu de vedere, şi jur că mă tund dacă va cădea în capcana pitulicei.

- Păi, are treizeci şi patru de ani, nu-i aşa? Destul de bătrân ca să poată evita o capcană, draga mea.

Poate că nici nu se gândeşte la căsătorie. Este acaparat de munca lui.

- Ah, dar are un puternic simţ al familiei, la fel ca părinţii lui. Trebuie să fie un Cedar, care să ducă mai departe tradiţia fabricii Cedar, şi din punct de vedere biologic, Linda este foarte potrivită. De la Derek nu se poate aştepta nimic. N-are simţul responsabilităţii. Si nici eu, slavă Domnului. Prea multe pretenţii! Nu dau nici un ban pe tradiţia familiei sau pe fabrica Cedar şi dacă aş şti că niciodată nu voi mai vedea Darnford şi locuitorii lui plicticoşi, aş fi veselă ca un piţigoi. De unde ai cumpărat bomboanele astea? Sunt grozave.

- Nu le-am cumpărat. Derek mi le-a făcut cadou. Cred că le-a cumpărat pentru altcineva, dar respectiva persoană a refuzat să fie cumpărată cu bomboane. Cel puţin m-a rugat să-i fac favoarea să primesc această creangă de măslin, aşa că le-am luat. Sunteţi o pereche grozavă voi doi, frângeţi inimi în stânga şi în dreapta, după cum văd.

- Poate plătim cuiva, zise Judy cu uşurinţă.

- Nu-l face responsabil pe tatăl tău pentru toate, Judy. Replica liniştită o reduse la tăcere pentru un moment pe Judy. Apoi, întâlnind privirea Paulinei, zâmbi uşor stânjinită.

- Scuze. Dar dacă sunt lovită, vreau să lovesc şi

eu.

- Poate, dar în felul ăsta, cine ar scăpa de lovitură? Mai mult, nu văd cum o serie de lovituri te vor ajuta, şi mai mult ca sigur nu-l va deranja pe tatăl tău. Pur şi simplu îţi tai craca de sub picioare. Vrei să asculţi nişte muzică, să-ţi mai schimbe gândurile? Este un concert la nouă şi un sfert.

- Ce cântă?

- Simfonia a patra de Brahms şi Concertul pentru pian de Schumann.

- Destul de bine. Mi-ar plăcea să le ascult. Câteva noţiuni elementare şi aprecierea muzicii sunt singurele urme de cultură pe care le am, asta susţine Peter. Nu este iubitul tău dirijor, nu-i aşa? o întrebă ea studiind programul de radio. Ba ca să fiu sinceră, el este. Vrei să stingem lumina? Este mult mai relaxant şi te poţi concentra mai uşor. Judy stinse lumina şi se aşeză comod lângă şemineu în faţa Paulinei. La lumina focului, chipul ei arăta neobişnuit de gânditor. Când primele note ale simfoniei se auziră în cameră, Pauline se relaxă, lăsând muzica s-o învăluie, să se reîmprospăteze spiritual, făcând-o să se liniştească. Problemele ei erau presante, spiritul ei se agita, aşa că muzica nu era decât un fundal pentru gândurile ei.

Capitolul 3

- S-a lăsat ceaţa deasupra mlaştinii. Mai bine să te ţii pe lângă râu ... în felul ăsta nu te poţi rătăci, îi spuse Mark, întinzându-se după fular, în timp ce Pauline îşi căuta bastonul pe care-l folosea când ieşea la plimbare.

- Ah, dar nu merg prea departe. Mă întorc la prânz. Vreau să văd dacă pot să iau un pisoi de la ferma Withy. Ieri, Lallie a mai văzut un şoarece în bucătărie.

- Pisoiul poate aştepta. Stai departe de mlaştini. Dacă Mark ar fi vorbit mai puţin poruncitor, ar fi ţinut seama de sfatul lui, dar tonul lui o irită puţin.

- Oh, sunt destule indicatoare care arată drumul spre fermă. Hai, Dora.

- Eşti nou-venită în regiune, Pauline. Eu am trăit aici toată viaţa. Nu crezi că ştiu mai bine?

Pauline zâmbi.

- Sunt convinsă că aşa este.

- Te duc eu până acolo, dacă vrei.

- Dar merg pe jos. Dacă ceaţa devine mai densă mă întorc.

Pentru o clipă, o privi gânditor.

- De obicei, încăpăţânarea nu se ascunde sub

un chip delicat. Niciodată n-aş fi bănuit. Ei bine, faci cum vrei. Dar n-o lua pe Dora.

- De ce nu?

- Deoarece Dora n-are simţul orientării foarte dezvoltat şi se poate pierde în ceaţă chiar mai uşor ca tine. Dacă tu ai hotărât să rişti şi să te plimbi câteva ore într-un ţinut mlăştinos, nu văd de ce ar face-o şi Dora. Am mai pierdut un câine în felul acesta.

- Dar mă întorc, dacă vremea se înrăutăţeşte.

- Nu este vorba că va fi bună sau rea. Pur şi simplu ceaţa te învăluie. Nu te pot opri să te porţi prosteşte, deşi trebuie să-ţi spun că m-ai surprins, dar n-o iei pe Dora.

- Imi dai un ordin?

O privi calm.

- Da.

Fără un cuvânt, Pauline agăţă lesa în cui şi ieşi, lăsând câinele neconsolat în compania lui Mark. O luă repede în josul drumului, mulţumită de aerul rece care-i răcorea obrajii roşii, conştientă că abia se stăpânise să nu-i răspundă. Nu era obişnuită să i se dea ordine. Era o persoană responsabilă, inteligentă, perfect capabilă să decidă singură. Si

era atât de furioasă, încât nici nu-şi dădu seama când ajunse în vârful dealului. O ceaţă subţire acoperea mlaştina, dar vizibilitatea era destul de bună şi un soare palid se străduia să iasă printre nori. S-ar putea ca vremea să se îndrepte. Până la fermă făceai cam o oră şi ajunse acolo cu puţin înainte de unsprezece. Ceaţa era deasă în vale, dar aici sus era destul de slabă. A stat de vorbă cu doamna Cartwright, l-a admirat pe cel mai tânăr membru al familiei, care avea doar şase luni, şi alese pisoiul roşcat dintre cei patru, care se jucau pe jos.

- Mai lasă-l o săptămână cu mama lui, îi zise doamna Cartwright, apoi poţi să-l iei. O să-l rog pe Fred să-l aducă, săptămâna viitoare când va merge la Darnford. Stiu că are treabă la bancă.

Doamna Cartwright o conduse pe Pauline până la poartă şi pufni supărată după ce trase aer în piept.

- Ceaţa se îndeseşte. Te sfătuiesc să o iei pe drum, domnişoară Avon. Este mai mult de mers, dar drumul te duce până acasă.

- Ai dreptate. Aşa o să fac. Urmez drumul până la intersecţie, apoi o iau la stânga, nu-i aşa?

- Da. N-ai cum să greşeşti. Nu-mi place când ceaţa se lasă peste mlaştini. Stiu oameni care s-au rătăcit noaptea. Chiar şi Fred, care cunoaşte zona ca în palmă. Transmite-i salutări din partea mea doamnei Allington şi sper ca pisoiul să fie un bun vânător de şoareci. Nu-i daţi prea multă mâncare.

- O să-i spun. Mulţumesc, doamnă Cartwright. La revedere.

Ferma era situată la mai puţin de o jumătate de milă de drumul care traversa mlaştina. In timp ce se îndrepta spre pârleaz, tăind în diagonală câmpul, îşi zise că nu va fi prea dificil. Trecu pârleazul şi ajunse dincolo de un zid dărăpănat, dar cărarea ducea în josul dealului, unde ceaţa era destul de deasă. Incercă să se orienteze. Cărarea ducea spre un pod de lemn, apoi urca în diagonală spre o poartă ce dădea spre drum. Nu putea să se rătăcească, atât timp cât auzea zgomotul apei. Dar înainte de a ajunge la râu, fu învăluită de ceaţă, făcând-o să piardă direcţia şi diminuând zgomotul apei. Continuă să meargă încet, abia auzind murmurul apei în stânga ei. Sări într-o parte când ceva o atinse. Era o oaie care dispăru chiar înainte să realizeze ce era. Apoi ajunse la râu, dar nu găsi

nici un pod. Mersese prea mult spre dreapta sau spre stânga? Habar n-avea. Se întoarse spre dreapta şi urmă cursul râului, dar nu ajunse la pod. Se întoarse şi urmări cursul râului în direcţia opusă. Răsuflă uşurată, când găsi podul. Nu şi-o va ierta niciodată, dacă se dovedea că Mark avusese dreptate. Pur şi simplu nu trebuia să se rătăcească. Trebuia doar să traverseze câmpul ăsta spre poartă şi totul va fi bine, va merge pe drum. Ii va lua mai mult timp să ajungă acasă, dar dacă se grăbea putea ajunge la ora unu, la masă. Onoarea cerea să nu-i dea satifacţie lui Mark şi să ajungă mai târziu.

Din nefericire, Pauline nu găsi poarta. Deşi nu-şi dezlipise ochii de cărare, la un moment dat ceaţa era atât de deasă, încât nu-şi putea vedea nici picioarele. Realiză că rătăcise cărarea când se trezi pe păşune. Avea impresia că se învârtise în loc timp îndelungat. In final hotărî că singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să urce dealul şi acolo în vârf ceaţa era mai puţin deasă. Dar după ce urcă destul de mult, se lovi de un alt zid de piatră. Nu putea să vadă nici la un metru, aşa că trebui să se recunoască învinsă. Cu respiraţia

întretăiată, se sprijini de zid, întrebându-se ce să facă. Dacă rămânea acolo, în curând va îngheţa. Dacă mergea, se putea afunda şi mai mult în mlaştină. Se uită la ceas. Era aproape ora unu.

Porni, ţinându-se aproape de zid. Era reconfortant să se sprijine de ceva solid, în această lume fără forme. Se simţea pierdută în spaţiu şi se întreba cât va mai dura ceaţa. Nu era plăcut gândul că ar putea petrece ore întregi afară şi nici nu putea merge la infinit. Deja se simţea obosită. Buruienile crescuseră înalte în acea zonă şi-i era destul de greu să-şi croiască drum printre ele.

In sfârşit, auzi din nou murmurul apei şi dădu peste râu. Işi adună ultimele puteri, şi îngenunche lângă apă. Curgea repede şi era puţin adâncă. Curgea spre vale. Dacă mergea de-a lungul apei, se îndrepta spre civilizaţie. Nu era nicio cărare, dar merse pe malul apei destul de mult. Se mai lărgise, curgea mai lent şi era mai uşor de urmat. Tocmai când se simţea epuizată, incapabilă să mai facă un pas, ajunse la un pod de lemn şi crezu că-l recunoaşte. Privi atentă prin ceaţă, simţind că o cuprinde nebunia. Cu greu zări lângă apă un copac ce avea o ramură ruptă si pe care-l recunoscu. Se

întorsese din nou la ferma Cartwright. Era prea obosită să mai încerce să găsească din nou drumul. Abia trăgându-si picioarele, merse pe cărare până la pârleaz. Mai trebuia să traverseze câmpul. Se aplecă si mai mult ca să urmărească drumul. Era pierdută dacă se rătăcea din nou. Nu mai avea pic de putere. Ajunse la poartă si în faţa ei apăru casa.

Doamna Cartwright deschise usa.

- Doamne Dumnezeule, uite-o!

Asezat pe un scaun lângă cuptorul din bucătărie, cu doi pisoi în poală si în mână cu o ceaşcă de ceai, stătea Mark.

Pentru o clipă privirile li se întâlniră si în secunda următoare era asezată pe scaunul lui Mark. Doamna Cartwright îi turnă ceai dintr-un ceainic mare din ceramică. Niciodată nu i se păruse Paulinei ceaiul mai bun. In timp ce stătea acolo, cu picături căzându-i pe obraji din părul ud, explică ce se întâmplase, dar nestiind pe unde umblase, nu putea spune prea multe.

- După cum povestesti, mi se pare că ai ajuns tocmai pe dealul Bray, îi spuse Mark. A fost bine că ţi-a venit în cap să urmăreşti cursul râului. Altfel, s-

ar fi putut să te trezeşti în vecinătatea lacului Bray şi a ţinutului mlăştinos, ceea ce n-ar fi fost prea plăcut.

- In locul tău, scumpo, aş merge acasă şi aş face o baie fierbinte, o sfătui doamna Cartwright. Eşti udă toată. Vrei să-ţi dau nişte haine uscate să te schimbi?

- Nu, este în ordine, doamnă Cartwright. Sunt udă doar la picioare. Mantaua m-a ferit de umezeală.

- Păi, e bine că domnul Cedar a venit cu maşina. Eşti sigură că nu vrei încă o ceaşcă de ceai?

Ceaţa încă nu se ridicase când au ieşit din casă. Pauline se simţea ţeapănă, obosită şi nu avea nici un chef să se mişte. Mark o luă uşor de cot.

- Hai. O să te simţi şi mai rău dacă mai stăm.

- Eşti sigur că o să poţi conduce?

- Da. S-a mai ridicat puţin. Si apoi slavă Domnului a început să bată şi vântul.

- Dar încă este destul de deasă, Mark.

- Am ajuns până aici. Am far de ceaţă şi drumul nu este aglomerat.

Până ajunseră la pod, nu mai vorbiră. Pauline se

simţea ca un copil neastâmpărat care era adus acasă, iar felul politicos al lui Mark de a se purta nu îmbunătăţea lucrurile. Avea dreptate, ceaţa era mai puţin deasă. Il urma îndeaproape în timp ce traversau câmpul pe celălalt mal al râului, şi ajunseră exact la poarta de la drum.

- Ai un bun simţ de orientare, îi zise în timp ce se îndrepta obosită spre maşină.

- Mai bine ţi-ai scoate pantofii şi şosetele ude şi te-ai înveli cu pătura. O să ne ia cam o oră să ajungem acasă. Se oprise să-şi aprindă o ţigară, în timp ce ea se urcă în maşină şi făcu ce-i sugerase el. Nu era plăcut să conducă pe o vreme ca asta, se gândi necăjită de încurcătura în care-l băgase. Oricum, Mark părea calm când se urcă în maşină şi porni motorul, apoi testă farurile. Pauline puse o mână pe braţul lui. Când va conduce, va trebui ca toată atenţia să fie îndreptată asupra drumului. Trebuia să vorbească acum. El se întoarse şi o privi, iar ea zâmbi stânjenită.

- Nu am cenuşă să-mi pun în cap, dar închipuie-ţi gestul şi-ţi cer iertare.

- Acordată. In orice caz probabil că a fost mai bine că ai învăţat în felul acesta.

- Este bine că nu m-ai lăsat s-o iau pe Dora, altfel ar fi trebuit să cauţi două fiinţe. Imi pare rău, Mark. Frumos din partea ta că ai venit să mă cauţi, în loc să mă laşi de izbelişte, aşa cum meritam.

- O noapte petrecută în mlaştină nu este prea plăcută, deşi n-are nici un rost să cauţi pe cineva, când ceaţa este foarte deasă. In felul ăsta, termini prin a căuta şase persoane în loc de una. M-am gândit că ar fi posibil să fi rămas la fermă. Dacă nu, era mai bine să încep căutările din această parte, imediat ce se ridica ceaţa. Dar având în vedere că ai apărut ca o nălucă din ceaţă, a fost şi mai bine.

- Doar că ţi-am stricat sâmbăta după-amiază şi te-am făcut să conduci pe o ceaţă atât de deasă.

- Asta te va învăţa să ţii cont de ceea ce spun, replică el cu ochi strălucitori.

- Păi, data viitoare încearcă să o spui pe un ton mai blând şi atunci nu voi fi tentată să fac contrariul.

- De felul meu sunt sincer şi-mi pare rău să-ţi spun, dar niciodată n-am vorbit din vârful limbii.

- Mai există şi alte forme de a vorbi.

- Eu nu fac nici un compromis. Porni maşina şi

conduse foarte încet. Le luă aproape o oră să ajungă acasă. îndată ce părăsiră zona mlaştinilor şi depăşiră trecătoarea, ceaţa se mai ridică puţin. Când ajunseră la Avallon, ceaţa se ridicase complet. De o parte şi de alta a intrării, felinarele luminau vesele, iar casa nu i se păruse niciodată atât de primitoare.

Pauline se aplecă după pantofi şi privi deznădăjduită încălţările ude. Abia reuşise să-şi încălzească picioarele în pătură. Mark îi urmări privirea.

- Nu poţi să-i încalţi. Dacă iei tu cheile, te duc în braţe.

- Sper că nu sunt prea grea.

- Dacă eşti, îţi dau drumul.

- Te porţi ca un adevărat creştin, Mark, îi spuse în timp ce acesta deschidea portiera dinspre ea.

- Stiu. Si este contra tradiţiei familiei Cedar. Ar fi trebuit să te pun să mergi pe cărbuni încinşi. Insă am şi eu momentele mele de slăbiciune.

- O duse în braţe fără un efort vizibil, aşteptă până descuie uşa, apoi trecu pragul. Pentru câteva clipe o privi în faţă, apoi o puse jos.

- Mai bine vezi dacă Lallie mai are ceva

mâncare, o sfătui. Probabil că eşti moartă de foame.

Apoi ieşi să ducă maşina la garaj şi Pauline rămase nemişcată privindu-şi picioarele afundate în carpeta cărămizie.

Mai târziu, în baie, zăcând în apa fierbinte, revăzu în minte toate evenimentele zilei şi sentimentele confuze care le însoţiseră. Nu-şi pierdea cumpătul foarte des, dar Mark reuşise s-o facă de două ori în aceeaşi zi, iar vârtejul de sentimente ce o cuprinsese a doua oară o copleşi cu implicaţiile pe care le întrezări.

In seara aceea, la cină, au fost doar ei patru, deoarece nici Drek şi nici Judy nu erau acasă. Când domnul Cedar a întrebat de Judy, doamna Cedar i-a spus că ea împreună cu Derek s-au dus la o petrecere dată de nişte prieteni, iar Pauline nu spuse nimic, deşi ştia că Judy se dusese la familia Lepworth, iar Derek la o partidă de biliard în altă parte.

Faptul că Pauline se pierduse în mlaştină nu însemnase prea mult pentru Cedari, în afară de Mark. Doamna Cedar asistase în după-amiaza aceea la o şedinţă agitată a comitetului

orfelinatului şi nu se mai putea gândi la nimic altceva, Judy dăduse buzna în camera Paulinei pentru o secundă ca să-i arate noua ei rochie pe care o va purta la petrecere, iar Derek plecase înainte de întoarcerea ei, iar domnul Cedar nu făcuse nici un comentariu.

După cină, au luat cafeaua în salon, lângă şemineu. Mark şi tatăl său discutau despre posibilitatea extinderii fabricii, în timp ce Pauline îi privea. Existau asemănări: forma capului, conturul maxilarului, ochii adânciţi în orbite. Gura lui Mark nu era aşa de subţire ca a tatălui lui, îşi spuse în gând, căutând diferenţe, iar urechile erau lipite de cap, nu proeminente ca la tatăl lui. Tenul bătrânului era roşcat, în timp ce al lui Mark era măsliniu, iar când zâmbea, aşa cum făcea în acea clipă, nu exista nicio asemănare între cei doi. Dar Pauline ştia, ezitând între cei doi bărbaţi că în amândoi era ceva înfricoşător; că puterea, tăria sentimentelor şi neîndurarea care-l făcuse pe domnul Cedar temut de toţi, exista în inima unui singur membru al familiei şi anume în Mark şi asta era un avertisment serios. Să-l iubeşti pe Mark Cedar era ca şi cum ai merge pe nisipuri

mişcătoare şi totuşi îşi zise cu simplitate, n-avea ce face. In ultimii opt ani, dusese o viaţă socială extrem de activă care o adusese în contact cu mulţi tineri de valoare şi totuşi, rămăsese virtual neatinsă. Unora le lipsea graţia socială. alţii au avut cariere prea strălucite, dar toţi fuseseră companii agreabile. Dar niciodată până în după-amiaza aceea când Mark Cedar o ţinuse în braţe, nu bănuise că un bărbat putea să facă să-i fiarbă sângele în vene şi inima să-i sară în piept de fericire. Si dintr-o dată, din mulţimea de persoane pe care le cunoştea, a trebuit să apară Mark să o înveţe asta.

- Ce ai făcut în legătură cu Pallis, Mark?
- L-am concediat ieri.
- Crezi că o să fie probleme?
- Nu mai multe decât dacă ar fi stat. întotdeauna am avut relaţii bune cu muncitorii noştri. Nu o să las un agitator ieftin să le strice. Si nici cei în vârstă nu-l plac. N-a făcut o impresie deosebită aici. Dar cei tineri sunt mult mai influenţabili.
- Si cam fără chef de muncă. Ei bine, cred că ai procedat corect. Ai tăiat răul din rădăcină. Si asta

mi-a reamintit de Derek. Arată acelaşi interes obişnuit pentru afaceri?

Pauline văzu cum doamna Cedar tresări la auzul tonului sarcastic al soţului ei. Dintre toţi copiii, la Derek ţinea cel mai mult.

- Derek este ... Derek, zise Mark evaziv.

- Hm. Vino în biroul meu, Mark. Vreau să discutăm vreo două probleme financiare, înainte de a mă întâlni cu Coral, mâine.

Cei doi bărbaţi ieşiră. Lallie strânse ceştile de cafea, iar doamna Cedar îşi reluă broderia la care lucra. Pentru Pauline, acea complicată piesă de broderie - care era destinată să acopere spătarul unui fotoliu - devenise simbolul singurătăţii doamnei
Cedar. Cu viaţa socială activă şi membrii tineri ai familiei, puţină lume ar fi bănuit această singurătate. Dar Pauline ştia din proprie experienţă că singurătatea se poate trăi chiar şi în mulţime. O admira pe doamna Cedar pentru felul în care făcea faţă acestei lumi. Avea toate virtuţile şi îngustimea clasei ei, dar fără îndoială avea o inimă bună. De aceea, Pauline îşi petrecea adesea serile împreună cu ea, deşi asta însemna să sacrifice nişte ore de

muzică.

- Pauline, zilele astea am fost cam îngrijorată pentru Judy. Este atât de agitată şi plină de neprevăzut, spuse doamna Cedar privind încruntată desenul din faţa ei.

- Necazurile tinereţii. Păcat doar că n-are ceva de lucru care să-i absoarbă toată energia.

- Stiu. Dar ar trebui să fie fericită. Are destulă libertate şi are tot ce-şi doreşte. Este o fată drăguţă şi o să se mărite repede. Are mulţi prieteni. De fapt, am crezut că asta o va face fericită.

- Cu excepţia faptului că n-are ce face, spuse Pauline, încet. O viaţă uşoară nu se potriveşte tuturor şi cred că Judy este tipul de persoană care nu se mulţumeşte doar cu atât. Are prea multă energie şi nimic pe ce s-o cheltuiască.

- Dar sunt multe lucruri pe care le-ar putea face. Multe organizaţii locale doresc voluntari şi dacă ar încerca, ar fi surprinsă de satisfacţia pe care ar găsi-o în munca pentru societate.

- Mă tem că Judy este puţin prea tânără să fie atrasă de o astfel de muncă. Tinerii sunt egoişti, este firesc.

- Păi, eu întotdeauna am fost fericită acasă. Desigur, tatăl meu era vicar într-o parohie mare, iar eu eram implicată vrând-nevrând în tot felul de activităţi, dar tuturor ne făcea plăcere, adică mie şi celor două surori ale mele. De fapt, câteodată mă gândesc că acelea au fost cele mai fericite zile din viaţa mea.

- Acum, este foarte diferit. Nimic nu mai este sigur şi comod. Si probabil că asta afectează viitorul tinerilor.

- Indiferent de perioadă, găseşti mai multă fericire atunci când dăruieşti, decât când primeşti. Dacă Judy este destul de norocoasă încât să nu trebuiască să-şi câştige cele necesare traiului, ar trebui să contribuie cu ceva pentru comunitate în schimb. Nu trebuie să muncească - n-ar face decât să primească nişte bani, în locul unei persoane care într-adevăr are nevoie de ei.

Erau cuvintele vicarului de acum patruzeci de ani, gândi Pauline şi nu prea erau şanse să fie luate în serios de Judy sau de ceilalţi tineri.

- Sigur, Mark spune că nu este nicio problemă cu Judy. Tot ce are nevoie este un bărbat hotărât şi o familie numeroasă, dar nu sunt convinsă că

doreşte să se mărite încă şi între timp este foarte dificilă.

Niciodată doamna Cedar n-ar fi recunoscut că atitudinea soţului ei era principala cauză a comportmentului lui Judy.

Loialitatea faţă de soţ, refuzul de a discuta despre el cu alte persoane, făcea parte din codul ei. Si totuşi, îşi spuse în sinea ei Pauline, Charles Cedar era principalul vinovat de toate conflictele şi de toată nefericirea din acea casă, iar soţia lui suferea probabil mai mult decât ceilalţi.

- Nu-ţi face prea multe griji din cauza lui Judy. Este o fată cu suflet generos şi un caracter bun. Va depăşi această fază rebelă şi-şi va găsi propriul drum.

Doamna Cedar alese nişte fire de mătase albastră, din coşul plin cu aţe de toate culorile, din faţa ei.

- Este foarte încântată de tine, Pauline. Sunt foarte mulţumită. Stiu că ai o bună influenţă asupra ei. Vezi, tu eşti tânără. In tine va avea mai multă încredere decât în mine. Si tu ai surprinzător de multă înţelepciune pentru o tânără.

Pauline zâmbi.

- Cred că pentru Judy cea mai importantă parte din viaţa mea reprezintă călătoriile pe care le-am făcut în toată lumea.

- Nu draga mea, asta nu este tot. Nu ţi-am spus nimic până acum, dar aş vrea să-ţi spun că toţi suntem foarte mulţumiţi că ai acceptat să vii la noi. In călătoria la Londra, am tras lozul câştigător. De fapt, acum nici nu pot să-mi imaginez cum ne-am fi descurcat fără tine, aşa că nu fac decât să mă rog să nu ne părăseşti.

- Sunt sigură că n-am s-o fac. Sunt foarte fericită aici. Mă simt ca acasă şi toţi mă tratează cu blândeţe.

- Păi, din punctul nostru de vedere faci parte din familie; dar asta pentru tine are avantaje şi dezavantaje. Toţi ne folosim de tine mai mult decât ar trebui, dar ar trebui să nu forţăm norocul. Ai adus o rază de lumină în casa asta. Sper doar să nu ne consideri prea egoişti pentru că te monopolizăm aşa. Crezi că bleul ăsta este potrivit pentru capul păunului?

- Cred că este prea deschis, răspunse Pauline.

- Poate că da. Mâine am invitat nişte prieteni de familie, Pauline. Cred că o să-i placi. Trevor

Coral şi fiica sa. Este avocatul soţului meu. Ne ştim de o viaţă, iar Linda obişnuia să se joace cu copiii noştri. Este de aceeaşi vârstă cu Derek. Locuiau cam la cinci sute de metri de noi pe atunci, apoi acum câţiva ani s-au mutat în celălalt capăt al oraşului. De obicei ne vedeam foarte des cu Linda, dar din toamnă stă la Londra, la unchiul ei. Vizitează galeriile de artă şi urmează nişte cursuri. Unchiul ei este profesor în acest domeniu, iar ea, un artist destul de bun - face felicitări de Crăciun, chestii de astea. O fată drăguţă. Sunt sigură că o să vă înţelegeţi bine.

Oricum, avem un lucru în comun, îşi spuse Pauline, strâmbându-se şi întrebându-se care dintre cele două portrete ale Lindei Coral era mai aproape de adevăr, cel făcut de Judy sau cel al mamei ei.

In următoarea oră, Pauline se luptă cu somnul, deoarece fusese cuprinsă de o dorinţă copilărească să-l vadă pe Mark înainte de a se duce la culcare, dar el nu se mai întorsese în salon şi pe la ora zece o învinse oboseala. In timp ce urca încet scările, auzi o uşă închizându-se. Mark apăru în capul scărilor şi o aşteptă.

- Eşti foarte obosită, Pauline. Nu mai eşti la fel de zglobie.

- Mă dor toate cele.

O atinse uşor pe umăr.

- Noapte bună, draga mea.

- Nopate bună, Mark.

Il privi în timp ce cobora scarile. Nu, nu mai avea nicio îndoială. Adevărul cald şi strălucitor îşi găsise loc în inima ei, iar fericirea îi cuprinse tot sufletul. Si cele mai mici îndoieli se topiră ca gheaţa la soare. Indiferent ce dureri îi va aduce această dragoste, le primea cu bucurie, pentru că indiferent ce ar face Mark, nu-i va putea fura fericirea de a-l iubi. Această nouă experienţă îi aduse bogăţie sufletească şi o nouă semnificaţie a vieţii, pentru care nici un preţ nu era prea mare, nici chiar indiferenţa lui Mark. Si chiar şi atunci când avea să ajungă la ruptură, niciodată nu va renunţa la această credinţă.

Adormi repede, dar o trezi lătratul Dorei din holul de jos. Se uită la ceasul de pe noptieră. Unu şi jumătate. Apoi Dora tăcu şi auzi pe cineva care urca scările încet. Se dădu jos din pat şi crăpă uşa, la timp s-o vadă pe Judy furişându-se pe culoar, cu

pantofii în mână. Când o văzu pe Pauline, zâmbi.

- Mi-a căzut un pantof pe scară, şopti. Si ai auzit-o pe Dora?

- Da.

- Ghemul ăla de blană mi-a adus un papuc şi voia să mă joc cu ea. Slavă Domnului că părinţii dorm în faţă. M-am distrat minunat, Pauline. Iţi povestesc mâine. Noapte bună.

Stinse lumina de pe coridor şi intră în camera ei.

Pauline se trezi într-una din zilele acelea minunate de noiembrie. Soarele strălucea, cerul era senin şi un miros de pământ reavăn o întâmpină când deschise geamul. Covorul de frunze îngălbenite de pe gazon îi reaminti că-i promisese lui Bert că o să-l ajute să le strângă. Luă micul dejun devreme, înaintea celorlalţi şi apoi se duse să facă o plimbare prin grădină înainte de a începe să lucreze cu grebla şi mătura. O prigorie şi nişte păsări negre cântau tare, ca şi cum ar fi ridicat o odă soarelui, după ceaţa groasă din ziua precedentă. Deşi iarna aproape că sosise, grădina era plină de culori, mai pale dar poate mai armonioase decât în mijlocul verii. Măceşul încă

avea bobiţe roşii pe ramuri, dafinul avea frunzele de un verde-strălucitor, iar frunzele iederei ce înconjura trunchiul plopului străluceau ca sticla în lumina soarelui.

Il găsi pe Bert în fundul grădinii îngrijind nişte crizanteme şi tăind florile uscate.

- ‘Neaţa, domnişoară Avon.

- Bună dimineaţa, Bert. Sunt superbe crizantemele astea aurii! Nu ştiam că soiul ăsta de crizanteme poate creşte şi în grădină.

- Trebuie doar să am grijă să nu le prindă îngheţul. Frumoasă zi pentru treabă. Frunzele sunt ude şi grele

- tocmai bune de strâns.

Niciodată Pauline nu văzuse un chip mai inexpresiv ca al lui Bert. Părea că mai degrabă aparţinea ordinului rumegătoarelor, decât rasei umane. Habar n-avea dacă asta era doar o mască sau sub acest exterior inexpresiv se ascundea un suflet la fel de gol. Vorbea puţin, dar simţi că prezenţa ei îi făcea plăcere şi se bucura de puţina treabă pe care o lăsa s-o facă, de parcă o punea la încercare în vederea angajării. După impactul violent cu personalităţile Cedarilor, Bert era

odihnitor şi adesea se refugia în grădină chiar şi câteva minute, pentru o pauză liniştită.

Dar în dimineaţa asta, liniştea le-a fost curând întreruptă. Timp de o jumătate de oră nu se auzise decât zgomotul măturii trecând peste frunze şi al roabei. Apoi apăru Derek, urmat de Dora.

- Bună, scumpo. Eşti foarte atrăgătoare cu mătura aia de nuiele în mână. Pe Dumnezeul meu, dacă n-aş avea o întâlnire azi, te-aş răpi să facem o plimbare cu maşina.

- Consideri că sunt mereu la dispoziţia ta.

- Si nu-i aşa?

Stătea rezemat de castan, zâmbindu-i. Era îmbrăcat cu o bluză de bumbac gri şi cu o haină de stofă, iar la gât avea legată o eşarfă de mătase, pe care Pauline o recunoscu.

- Aia este eşarfa mea.

- Aşa e. Ai lăsat-o pe comodă, în hol. Am venit să te întreb dacă mi-o împrumuţi.

- Păi se pare că ai hotărât deja în locul meu.

- Stiindu-te cât eşti de bună şi de generoasă, am acţionat. Este foarte drăguţă.

- Si pe cine vrei să farmeci?

- Pe una, Dorothy. O dulceaţă de fată, dar puţin

naivă. Oricum, asta ar putea s-o dea gata.

- Nu cred că ai stat o duminică acasă, de când sunt aici.

- Ai dreptate! Eşti dezamăgită?

- Mai degrabă cred că mama ta este dezamăgită.

- Pauline, scumpete, te-ai molipsit.

Nu va trece mult timp şi o să-ţi arăţi dezaprobarea şi neîncrederea puritanilor în faţa distracţiilor, la fel ca tatăl meu. Păcat, pentru că ai calităţi. Mă întreb, dacă n-ar trebui să fac o misiune din a te salva de la pierzanie.

- Spui numai prostii, băiete. Si mă reţii de la treabă. Sterge-o şi vezi ce o poţi învăţa pe Dorothy.

- Stii că în soare părul tău este castaniu? Si încă ceva, eşti una dintre puţinele femei pe care le cunosc ce poate purta pulover larg şi fustă şi să arate la fel de zveltă ca o trestie. Probabil că datorită picioarelor lungi, cred.

- Intotdeauna eşti aşa de direct?

- Intotdeauna cu sexul opus. Nu-ţi place să ţi se spună că arăţi bine? Sigur.

- Asta-i mai bine. Acum, începând de sus în jos,

te felicit pentru ochii căprui-închis şi cea mai superbă gură pe care am văzut-o. Omiţând trăsăturile mai puţin excepţionale, ajungem la nişte umeri foarte frumoşi, uşor înclinaţi ...

- De-ajuns pentru azi. Faci doar repetiţie cu mine. Nu mi-ar plăcea să murdăresc pantofii ăştia maro, perfect lustruiţi, cu frunze veştede şi ude, dar dacă nu te mişti ...

- Om fără inimă. Intr-o zi o să mă pun pe treabă în ceea ce te priveşte. Ah, iată că soseşte Intunecimea sa, fratele meu. Ei bine, insist să-ţi plătesc pentru că mi-ai împrumutat eşarfa, draga mea.

Si înainte să-i realizeze intenţia, o prinse de umeri şi o sărută pe gură. Si făcuse asta în ciuda lui Mark.

- Nu vreau plată, dar vreau eşarfa înapoi. Este doar un împrumut.

- Ce ar fi dacă m-ai lăsa s-o închiriez la acelaşi preţ, de fiecare dată, sugeră el rânjind.

- Fugi şi vezi-ţi de treabă, îi spuse Pauline râzând, pentru că era greu să rezişti farmecului lui. Era prea frumos, prea uşuratic şi imposibil de stăpânit.

Işi salută ironic fratele şi plecă. Pauline se aplecă din nou să strângă frunzele, dar inima îi bătea mai repede, când Mark ajunse lângă ea. Era îmbrăcat în costum de călărie.

- Bună dimineaţa, Pauline. Eşti matinală. Deci, nicio răceală după ziua de ieri, bănuiesc?

- niciuna. Este o dimineaţă prea frumoasă ca s-o pierd. Probabil că sus, în ţinutul mlaştinilor, este superb.

- Mda. Imi pare rău că nu ştii să călăreşti. De ce nu înveţi?

- Vreau, când o să am timp.

- Dar noi nu-ţi lăsăm prea mult timp liber. Vrei să te învăţ eu? Poţi să-ţi faci timp o oră şi ceva, în weekend.

- Mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

- Ai mai călărit?

- De două ori. De fiecare dată am lăsat calul în voia lui.

- O să închiriez iapa aceea maro pentru tine. Este liniştită şi se poartă bine. Sâmbăta viitoare, la două şi jumătate?

- Da. O să fie minunat.

- Perfect. O să vorbesc cu Bryan chiar azi. Dacă

poţi, vorbeşte cu Judy săptămâna asta. Se pricepe destul de bine la cai.

- Bănuiesc că se descurcă mai bine decât cu maşina.

- Este cel mai prost conducător auto. Din fericire, n-am fost niciodată pasager în maşina ei. Văd că ai luat o hotărâre şi în direcţia asta.

- Da. Ori conduc eu, ori merg cu autobuzul. Nu stau prea bine cu nervii. Iată şi lupul. Dumnezeule mare, ce pantaloni coloraţi ai!

Judy se învârti de colo-colo.

Era puţin palidă şi avea ochii încercănaţi, iar pantalonii roşii şi puloverul galben accentuau aspectul obosit. Zâmbi destul de veselă şi o salută pe Pauline.

- Bună. M-am gândit să ies puţin la aer curat împreună cu tine.

- Am impresia că în dimineaţa asta, castanul a devenit punctul de întâlnire. Cred că Bert şi-a făcut o vagă impresie despre ce înseamnă ajutorul meu. Oricum, a fost foarte plăcut.

- Ne simţim atraşi de tine ca albinele de miere, zise Judy, aruncându-i o privire solemnă fratelui ei.

- Păi nu cred că eu sunt mierea pentru albina

asta, rosti Pauline când silueta costelivă a lui Peter Blake apăru la colţul casei.

- Oh, Doamne, oftă Judy şi luă grăbită mătura de nuiele.

- Eu am plecat, spuse Mark. Pauline vrea să înveţe să călărească. Judy, ai putea să-i dai câteva sfaturi. Vezi ca Bryan să i-l dea pe Slipper dacă ieşiţi împreună.

Pauline îl urmări cu privirea până ieşi din grădină. Judy mătura frunzele mai mult cu putere decât cu eficienţă. Când Peter ajunse lângă ele, Pauline îi zâmbi. Ii plăcea tânărul palid, înalt, cu ochelari cu ramă groasă şi accent de Oxford. Era prea slab pentru înălţimea lui şi o privea de sus pe Judy. Avea un chip gânditor şi hotărât ca al unei persoane obişnuite să-i supună pe cei neascultători. Era un tânăr foarte serios, dar Pauline descoperise că în spatele seriozităţii zăcea un simţ deosebit al umorului, cumva ironic, care îi lua prin surprindere pe cei mai mulţi. După un salut politicos, o privi întrebător pe Judy.

- M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de aer curat în dimineaţa asta, după petrecerea de la Lepworth.

- De unde ştii că am fost la Lepworth?

- Pentru că te purtai foare misterios.

Pauline îşi luă mătura şi se îndepărtă, deoarece nu voia să asiste la discuţie. Judy se opri, culese o castană şi-i mângâie suprafaţa lustruită.

- Inţeleg. Mi-e teamă că sunt ocupată în dimineaţa asta. I-am promis Paulinei s-o ajut în grăină.

- Chiar aşa?

- Vrei să spui că sunt o mincinoasă?

- Nu. Niciodată n-ai spus minciuni. Câteodată mă mai duci cu vorba, dar este o prostie pentru că întotdeauna ghicesc.

Ai o mutră specială când spui un neadevăr.

Judy zâmbi, iar în ochii albaştri avea o strălucire aparte.

- O să ţin minte. OK, nu i-am promis Paulinei, dar nici n-am chef de plimbare. De fapt, am o durere de cap groaznică.

- De asta am sugerat să ieşim la aer. Dar nu sunt sigur că pot să suport hainele astea strălucitoare. Sunt groaznice.

- Imi pare rău. Mie îmi plac. Pete ...

- Mda?

- Vrei să nu pomeneşti de petrecerea de la Lepworth, familiei mele?

- De ce?

- Deoarece părinţii mei nu-i suportă pe cei din familia Lepworth şi nu vreau să-i supăr. Ca să-i scutesc le-am spus că mă duc la dans fără să menţionez cu cine.

- Inţeleg. De fapt, încă o minciună.

- Nu. Pur şi simplu am fost vagă şi am lăsat-o pe mama să tragă o concluzie greşită.

- Nu este nicio dificultate. Foarte bine, merg pe mâna ta, deşi nu văd de ce. Nici mie nu-mi place familia asta. Prea zgomotoasă.

- Ah, tu întotdeauna eşti de partea îngerilor, replică Judy, nerăbdătoare. A fost o petrecere reuşită. M-am distrat foarte bine.

- Mulţumesc.

- Necazul cu tine, Pete, este că ai o minte atât de organizată.

- Iar tu n-ai minte deloc.

- Atunci, de ce te mai deranjezi să vii pe aici? De ce nu-ţi vezi de elevii tăi?

- Cei mai mulţi dintre elevii mei sunt mult mai maturi ca tine. Pe de altă parte, nu sunt aşa de

drăguţi ca tine, adăugă el grav.

Judy chicoti şi Peter o luă de braţ.

- Hai. Am o surpriză pentru tine. Am cumpărat o maşină la mâna a doua. Este parcată în faţa casei. Este cam mare, dar merge destul de bine.

- O maşină? De ce nu mi-ai spus?

- Deoarece am preferat să te iau prin surprindere. Dacă aş fi continuat să merg cu bicicleta mult timp, aş fi făcut anghină pectorală până la urmă. Hai să facem o plimbare, dar pentru numele lui Dumnezeu, pune-ţi o jachetă peste hainele acelea colorate.

- Ce marcă de maşină, Pete? Ai fi putut să mă laşi să te ajut s-o alegi.

Au plecat la braţ şi din nou Pauline rămase singură cu Bert. In dimineaţa asta se părea că era mai sensibilă, ca şi cum dragostea i-ar fi adus căldură şi bucurie în inimă, iar lumea i se părea mai frumoasă. Toate locurile familiare şi zgomotele grădinii o încântau şi vedea lucruri pe care altădată le-ar fi trecut cu vederea: barba argintie a bătrânului strălucind deasupra gardului viu; trandafirul înălţat spre soare; penajul irizat al sturzului poposit pe acoperişul garajului; verdele-

strălucitor al muşchiului de pe marginea lespezilor; norii pufoşi care apăreau de nicăieri şi pluteau maiestuoşi pe cer. Si de peste tot o asaltă mirosul dulce-amărui de pământ umed, frunze putrede şi fum de la focul aprins în grădină.

Si Dora găsea comori în grădină în dimineaţa asta. De sub frunzele uscate, apăreau tot felul de delicii uitate de la oase vechi la mingi şi mere putrezite.

Pauline muncea plină de încântare: strângea frunzele în grămezi, umplea roaba şi o ducea până la groapa cu bălegar. Găsea ceva enorm de satisfăcător în această muncă simplă, de a strânge frunzele verii pentru a le reda pământului, ca să aducă bucurii în primăvara următoare. Si era atât de multă fericire în sufletul ei în ziua aceasta, încât mai târziu va lega primele semne ale dragostei ei pentru Mark cu adunatul frunzelor căzute în acest' minunată zi de noiembrie. Niciodată nu va uita pacea şi fericirea din această zi însorită de sfârşit de toamnă din grădina de la Avallon.

Capitolul 4

- Pauline, eşti aici?

Pauline tocmai îşi prindea colierul de jad.

- Da, Judy. Intră.

Judy se trânti pe marginea patului şi privi aprobator rochia Paulinei, care avea culoarea frunzelor de fag pe care tocmai le strânsese dimineaţă.

- Arăţi minunat. Aş putea să învăţ câte ceva de la tine în legătură cu felul de a mă îmbrăca. Porţi haine foarte simple, dar care arată foarte şic pe tine. Cred că îmi pun prea multe zorzoane.

- S-ar putea. Oricum, seara trecută a fost foarte bine. Arătai de milioane.

Bănuiesc că totul a fost minunat?

- Intocmai! A fost extraordinar. Trebuie să spun că cei din familia Lepworth ştiu să organizeze o petrecere.

Judy se sprijini pe coate şi-şi ridică privirea visătoare spre tavan.

- Am întâlnit un tip atrăgător acolo. El m-a adus acasă. Stii, cred că bărbaţii mai în vârstă sunt mai interesanţi decât cei tineri.

- Si cât de în vârstă este donjuanul ăsta?

- Ah, între treizeci şi patruzeci, presupun. Are o afacere cu maşini şi a lucrat câţiva ani aici în Darnford. Mi se pare amuzant că nu ne-am întâlnit până acum.

- Iubito, abia ai părăsit băncile şcolii şi în mod sigur n-ai avut timp să întâlneşti toţi bărbaţii din Darnford, care oricum este un oraş destul de mare.

Judy zâmbi.

- O să-l placi, Pauline. Are maniere încântătoare şi un minunat simţ al umorului.

- Va trebui să mi-l prezinţi într-o zi. Bănuiesc că o să-l vezi din nou?

- Da. De fapt, chiar mâine.

- Rapidă treabă.

Nu eşti în pericol să-ţi pierzi capul, nu-i aşa?

- Da. Este un sentiment foarte plăcut. Ah, Doamne, nu vreau să cobor şi să mă port frumos cu familia Coral. Au sosit devreme, ca de obicei. Totuşi, o să fie distractiv să-i văd mutra Lindei, când o să te prezint.

- De ce?

- Toate femeile singure sunt suspecte în ochii ei. Ar putea atenta la teritoriul ei. Si când va vedea o persoană încântătoare ca tine instalată chiar sub

nasul lui Mark, o să i se aprindă beculeţul roşu sau să nu-mi spui mie pe nume.

- Nu crezi Judy, că judeci oamenii cam prea dur? Se pare că toţi oamenii pe care-i cunoşti se împart în buni şi răi, alb sau negru, când cei mai mulţi sunt un amestec, un fel de gri.

- Sunt sigură că în acest caz nu greşesc. O mică doză de arsenic într-un înveliş de lavandă - asta este Linda noastră.

Vino şi o să te convingi.

Când doamna Cedar i-o prezentă Lindei pe Pauline, nu dădu nici un semn că cele spuse de Judy ar fi adevărate, deoarece zâmbetul Lindei a fost sincer şi plăcut, iar comportarea prietenoasă.

- Pauline a devenit un membru al familiei de când ai plecat, Linda, şi habar n-am cum am putea să ne descurcăm fără ea, îi spuse doamna Cedar.

- Ce noroc pentru voi ... şi pentru Pauline. Vezi, cunosc familia asta de o viaţă, adăugă pentru Pauline. De fapt, chiar mă simt ca făcând parte din ea. Aşa că îmi dau seama cum trebuie să te simţi, deoarece sunt cu adevărat nişte oameni drăguţi.

Linda făcu o mutriţă drăgălaşă, în timp ce în spatele ei Judy îi făcu semn cu ochiul. Pauline îşi

întoarse repede privirea spre Linda.

- Da, sunt foarte fericită aici.

Tocmai atunci Mark intră în cameră şi Linda se întoarse spre el cu ambele mâini întinse.

- Mark, ce bine îmi pare să-ţi văd chipul bătrân şi drag, după atâta timp! Cel puţin mi s-a părut că au trecut ani de când am plecat, deşi au trecut doar două luni.

- Bună, Linda. Cum a fost la Londra?

- Minunat. Dar v-am dus dorul la toţi.

- Vezi-ţi de treabă. Pun pariu că te-ai distrat de minune. Bună, domnule Coral. Imi pare bine să te văd. Tata vrea să ştie dacă poţi veni în birou să punem la punct nişte afaceri, înainte de ceai.

Apoi facem o partidă de biliard.

- Perfect, Mark. Să le lăsăm pe doamne să bârfească, zise bărbatul uscăţiv, mic de statură, cu chelie şi ochelari fără ramă, a cărei asemănare cu Linda era vagă.

- Vino, Linda, o strigă Judy, bătând cu palma locul de lângă ea de pe canapea şi zâmbindu-i cu amabilitate. Sunt foarte încântaţi să scape de noi, creaturi fără inimă.

Când se aşeză lângă Judy, Linda era puţin

încruntată.

- Este aşa de bine să fii din nou în bătrânul Darnford. Nicăieri nu este ca aici, comentă ea. Acum, spune-mi ce noutăţi mai ai.

In timp ce vorbeau, Pauline o studia pe Linda. Era mignonă şi lăsa impresia de fragilitate, accentuată de aerul de neajutorare pe care-l afişa. Avea un fel de a privi rugător pe sub genele lungi şi blonde atunci când vorbea şi părea mai degrabă că aparţine epocii eduardiene decât timpului prezent. Cu părul ei blond cenuşiu şi ochii de un albastru-deschis, părea anemică pe lângă dinamica Judy. Era atrăgătoare, genul păpuşă, iar în lumina apusului, era dificil de crezut că era mai mare cu zece ani decât Judy.

Atitudinea lui Mark nu sugerase decât o prietenie obişnuită, dar Mark era o persoană greu de citit. Atitudinea Lindei nu lăsa loc de îndoială. Judy avusese dreptate din acest punct de vedere. Si mai târziu în seara aceea, când Mark adusese câteva piese de porţelan ca să discute cu Pauline câteva caracteristici şi perioada căreia îi aparţineau, surprinse privirea întrebătoare a Lindei aţintită asupra lor.

Simţi un fior rece şi recunoscu din nou că Judy avea dreptate.

- Porţelanul este treapta superioară a ceramicii, spuse Mark în timp ce punea vasele la locul lor în scrin.

- Si presupun că industrializarea a dat la o parte arta.

- Nu în întregime. Incercăm să facem ca produsele noastre să aibă forme şi design plăcute şi standarde înalte de calitate. In mare parte sunt făcute manual, dar este nevoie şi de maşini care preiau o serie e sarcini. Ţi-ar plăcea să vii într-o zi la fabrică, Pauline? Cred că ai găsi procesul interesant.

- Mi-ar plăcea. Deşi tatăl meu era un colecţionar împătimit, iar mie îmi plac foarte mult porţelanurile, n-am nici cea mai vagă idee cum sunt făcute şi abia ştiu din ce sunt fabricate.

- Dintr-o argilă specială, plus alte ingrediente. Când voi avea mai puţin de lucru, îmi voi rezerva o dimineaţă să te conduc prin fabrică. Bătrânul poate să se lipsească de tine pentru asta. Prin venele lui curge argilă.

- Asta este?

- Il găseşti dificil?

- Nu. Din punct de vedere al muncii, este un patron ideal. Dar ...

- Continuă.

- Câteodată mă înspăimântă, Mark. Nu pot să explic de ce. Este ca şi cum ar fi măcinat de ură.

- Da, înţeleg ce spui. Si este şi mai rău de când a început să scrie biografia lui John. Cred că a fost o greşeală. A reaprins vechiul foc.

- Câteodată îmi pare foarte rău pentru el. Dar este ceva anormal aici şi anormalitatea este înspăimântătoare.

Mark îşi plecă privirea spre ea şi un zâmbet ciudat îi destinse buzele.

- Tu ne judeci după propriile tale standarde de bunătate, Pauline. Tata nu este anormal ... pur şi simplu urăşte lumea. Si nu este unicul. Unii dau expresie acestui fapt refugiindu-se în mănăstire, alţii în băutură, dar Cedarii nu sunt laşi. Pur şi simplu strâng din dinţi şi luptă. Pot să-l înţeleg, deşi ştiu că se răneşte cu ura lui mai mult pe el decât pe ceilalţi şi nu realizează nimic.

- Dar este o prostie să împrăştii nefericire într-un cerc atât de larg şi mai ales pe oameni inocenţi.

- Este o prostie, dar firea omului nu se poate schimba. Oamenii sunt aşa cum sunt.

- Pot să accept asta. In mintea ta trebuie să ştii ce este drept sau rău, just sau injust.

- Tu eşti calmă, Pauline, şi vei asculta. Eşti o binecuvântare în sensul acesta. Dar nu face greşeala să crezi că toată lume este la fel.

- Se pare că a devenit sarcina ta să mă avertizezi, Mark. Mă întreb de ce?

El zâmbi.

- Poate pentru că simt că eşti în pericol să ne atribui calităţi de îngeri, fără să bănuieşti ce diavoli suntem. Am avut dreptate în legătură cu mlaştina. Indiferent cât de frumos este locul, nu este sigur. Cedarii te pot lua prin surprindere, cam în acelaşi fel. Mi-e teamă de asta.

- O să mă păzesc, zpuse Poline cu solemnitate.

- Nu mă crezi nici acum, aşa cum nu m-ai crezut nici ieri dimineaţă, nu-i aşa? Presupun că nu putem învăţa decât din experienţe.

Chiar atunci, domnul Cedar intră în cameră şi-l chemă pe Mark.

- Hai să facem un biliard, Mark.

Mark se scuză şi Pauline îl urmări cu privirea în

timp ce părăsea camera.

- Judy mi-a spus că ai stat la Paris, domnişoară Avon.

Pauline tresări la vocea Lindei.

- Da. Doi ani.

- Ce plăcut. Si ce contrast faţă de Darnford.

- Imi place la ţară.

- Si desigur, familia Cedar este extraordinară. Nici n-ai fi putut să-ţi găseşti nişte stăpâni mai buni, sunt sigură. Este o mare diferenţă când locuieşti cu ei.

Pauline zâmbi şi o aprobă. Această scurtă conversaţie a stabilit tonul pentru viitoarele ocazii în care s-a întâlnit cu Linda. Comportamentul Lindei era întotdeauna ireproşabil, avea farmec, dar niciodată nu uita să sublinieze, delicat este adevărat, că ea, Pauline, era doar o angajată.

Pentru Pauline, săptămânile care au urmat au fost marcate de fericirea de a-l iubi pe Mark şi de faptul că prietenia lor se dezvolta caldă şi puternică. Mark era un om discret şi dacă prietenia se transforma în dragoste, n-o va striga în gura mare. Intâi se va asigura că este adevărat. Mark era genul de bărbat hotărât în tot ce întreprindea.

Dar avea încredere în ea, mai mult decât în oricine altcineva; de asta era sigură. Si dacă erau lucruri pe care nu le dădea la iveală, era mulţumită să aştepte, ştiind că cele mai puternice plante sunt cele care cresc încet.

A învăţat-o să călărească şi ca profesor era ferm, dar răbdător şi nu era uşor de satisfăcut.

- Dacă vrei să faci o treabă, fă-o ca lumea, îi spuse într-o zi ca răspuns la un protest de-al ei la o critică. Trebuie să ţii calul strâns. Nu destins şi niciodată să nu uiţi că tu eşti cea care conduci.

Când termină cu ea, simţi că era capabilă să facă orice. Ii arătă aceeaşi răbdare şi înţelegere când într-o după-amiază a vizitat fabrica. Ii explică exact ce materiale intră în compoziţia argilei, îi arătă procesul de amestecare, o conduse de-a lungul liniei tehnologice descriindu-i toate operaţiunile în detaliu, chiar şi cele făcute de oameni. Găsi totul fascinant şi totodată realiză cât de mult însemna fabrica pentru Mark. Bănui că excela în conducerea ei. Era în termeni de prietenie cu muncitorii, dar fără a slăbi aerul de autoritate, atunci când discuta cu ei. Apoi o conduse la atelierul unde se făceau decoraţiile

manual şi stătură să privească decorarea unei farfurii. In sfârşit, se întoarseră în birou, unde serviră ceaiul.

- Gata. nicio agenţie de turism nu ţi-ar fi organizat un tur mai complet. Ia loc.

- Drăguţ din partea ta, Mark, mi-a plăcut foarte mult. De acum, o să privesc porţelanurile cu alţi ochi. Probabil că eşti foarte mândru de fabrica asta.

- Mda. Este nevoie de mai mult echipament modern, dar trebuie să nă extindem, chiar înainte de a avea hala pentru ele. Acum fac planurile. Bătrânul este puţin mai precaut în ce priveşte capitalul - el trebuie stimulat.

- Dar, Derek? El este pentru?

- Pe Derek, draga mea, îl doare în cot. Il plictiseşte toată treaba şi-mi este de folos la fel ca un puşti de şase ani. De fapt, mai mult mă încurcă şi i-aş mulţumi lui Dumnezeu dacă ar pleca.

- Totuşi, am crezut că în calitatea lui de agent de vânzări ar avea nişte sugestii.

- Ar putea fi util dacă ar fi interesat de vânzări, dar nu este. Este temporar la compartimentul vânzări, iar directorul de acolo trebuie să-l suporte.

Oricum, este un aranjament prost.

- De ce stă?

Tonul lui Mark a fost ironic când i-a răspuns.

- De ce crezi?

- Tatăl tău?

- Banii tatălui meu. S-ar putea ca tata să-i lase jumătate din acţiuni, atâta timp cât munceşte, dar dacă renunţă, slabe şanse. Cel puţin aşa gândeşte Derek. Aşa că se preface că munceşte, doar de ochii tatei, dar imediat ce va pune mâna pe acţiuni le va vinde imediat şi va pleca.

- Ah, nu, Mark. N-ar face aşa ceva.

- Nu? Păi, s-ar putea să nu aibă această posibilitate.

- Nu-l judeci puţin prea aspru? Stiu că este uşuratic şi puţin iresponsabil, dar sunt sigură că are respect pentru afacerea familiei şi n-ar vinde acţiunile unui străin.

- Derek este interesat de banii pe care i-ar putea obţine. Asta-i tot. Dar n-o să discut probleme de familie cu tine, aici. Sper că tot ce ţi-am spus rămâne între noi.

- Sigur, Mark. Stii bine că poţi avea încredere în mine!

- Da, draga mea, ştiu.

- Acum, nu te mai reţin. Trebuie să fac nişte cumpărături din oraş.

- Perfect. Dacă eşti interesată să continui studiul ceramicii, sunt nişte cărţi ale mele în biroul tatei. Poţi să le iei şi să le citeşti.

- Mulţumesc.

Aşa o să fac.

- Iţi petreci Crăciunul cu noi, Pauline? Câteodată uit că nu eşti legată de noi şi că ai o viaţă personală.

- Simt că acum aparţin Avallonului şi familiei Cedar. Pur şi simplu m-aţi absorbit, adăugă zâmbind când privirile li se întâlniră.

- Norocul nostru. Atunci, vei sărbători Crăciunul cu noi?

- Da.

- Mă bucur.

Era întuneric când părăsi fabrica. Se îndreptă grăbită spre centrul oraşului, gândindu-se cu bucurie la cuvintele calde pe care i le adresase Mark. Magazinele de pe strada centrală erau pline de lumini şi cele mai multe erau decorate pentru Crăciun.

Decorul era potrivit cu starea ei de spirit; în acele momente, viaţa i se părea minunată.

A doua zi, în timp ce stătea în biroul domnului Cedar, cu notesul deschis, aşteptându-l pe acesta să înceapă să-i dicteze, Judy intră în cameră.

- Tată, mama mi-a spus că vrei să mă vezi.

- Ah, Judy. Da.

Pauline se ridică să iasă, dar domnul Cedar îi făcu semn să ia loc.

- Rămâi, domnişoară Avon. Ceea ce am de spus nu va dura mult. Seara trecută, în timp ce mă întorceam de la Coral, Judy, am avut plăcerea s-o văd pe fiica mea ieşind la ora închiderii dintr-un local public împreună cu o grămadă de tineri scandalagii.

Judy roşi.

- Nu sunt nişte scandalagii. Sunt prietenii mei şi sărbătoream o logodnă.

- Si pot să ştiu cine era cântăreţul care te ţinea de mijloc?

- Un prieten.

- Nu pot să te felicit pentru gustul tău. Ţi-am mai spus, Judy, că nu trebuie să te împrieteneşti cu cei din familia Lepworth. S-ar putea ca ţie să nu-ţi

pese că te faci de râs într-un oraş în care toţi ştiu că eşti fiica mea, dar mie îmi pasă si n-o să-ţi permit asta. Este clar?

- Perfect.

- Dacă nu ţii cont de dorinţa mea, te trimit la ferma unchiului Jim în Yorkshire pentru sase luni, ca să ai timp să te gândeşti dacă doreşti să locuieşti aici sau nu.

- Bineînţeles că vreau să stau aici, exclamă furioasă Judy şi Pauline se rugă să nu se înfurie şi mai tare.

Ochii cenuşii ai domnului Cedar priviră cu răceală la fiica lui, ca şi cum tinereţea ei era un afront la adresa lui.

- întotdeauna ţi s-a dat tot ce ai dorit şi nu ţi-ai realizat norocul în privinţa asta. Oricum, ca să-ţi amintesc că ai anumite îndatoriri, nu numai privilegii, îţi voi tăia alocaţia pentru un timp. Este evident că eşti prea iresponsabilă ca să te descurci singură. Poţi să vii la mine când ai nevoie de bani. Bineînţeles, pentru scopuri rezonabile. Când vei da semne de comportament responsabil îţi voi da din nou alocaţia. Asta este tot.

Luă o scrisoare de pe birou.

- Deci, domnişoară Avon.

Către directorul băncii.

Cum putea fi atât de crud, îşi zise în gând Pauline, în timp ce uşa se închidea cu zgomot în urma lui Judy, dar domnul Cedar, total insensibil, continuă să dicteze scrisoarea. Făcea tot ce putea s-o îndepărteze pe Judy de casă.

- Legat de carte. Ai terminat ce ţi-am dictat ieri?

- Nu tot. Imi mai trebuie cam o jumătate de oră.

- Bine. Voi trimite manuscrisul, imediat ce mi-l dai, unui prieten de-al meu, editor, la Londra. Am vorbit ieri la telefon. Este foarte interesat şi ne va spune părerea sa legat de primul sfert din carte.

- Inţeleg.

- Si înainte de a continua, îţi voi dicta schema pentru restul cărţii, pentru că dacă se va întâmpla ceva cu mine înainte de a o putea termina, Mark va avea o idee clară despre ce va avea de făcut.

- Doar nu vă simţiţi rău, domnule Cedar?

- Inima îmi bate cam aiurea. Este mai bine să fiu pregătit. Zâmbi puţin sever.

Si înainte, Pauline observase că zâmbetul şi râsul erau fenomene rare la el şi nu aveau nici

urmă de veselie.

- Nu vreau să fiu luat prin surprindere. Cartea asta va fi publicată. Este cea mai bună treabă pe care am făcut-o. Si în timp ce suntem la subiectul unui posibil deces al meu, aş vrea să te rog să rămâi până când se va termina cartea, indiferent de ce se va întâmpla. Vrei?

- Da, domnule Cedar. Voi rămâne.

- Bine. Stiu că pot să mă bazez pe cuvântul tău. Si ăsta este un compliment rar în zilele noastre. Ar trebui să te simţi flatată. Acum, în legătură cu scrisoarea de la pedagogul lui John - scoate rezumatul şi citeaz-o pe toată. Este un omagiu extraordinar. Nici eu nu l-aş fi putut scrie mai bine.

Au lucrat fără pauză toată dimineaţa.

Aşa cum s-a temut Pauline, răspunsul la tratamentul umilitor la care domnul Cedar o supusese pe Judy a fost un comportament nesăbuit şi sfidător. Si pentru că asistase la acea discuţie, Judy se cam ferea de ea. Era la fel de afectuoasă şi de prietenoasă, dar nu-i mai povestea nimic din treburile ei şi Pauline începu să se îngrijoreze de lungile absenţe de acasă ale fetei şi de multele nopţi târzii care începuseră să-şi lase semnele pe

chipul ei, odată extraordinar de vioi.

In ajunul Crăciunului, când Pauline făcea ultimele cumpărături pentru doamna Cedar la un magazin din
Darnford, se întâlni nas în nas cu Judy, însoţită de un bărbat chipeş şi înalt, cu ochi negri şi dinţi foarte albi. Tocmai ieşeau dintr-o cafenea, braţ la braţ. Judy se opri când o văzu pe Pauline şi ezită câteva clipe, apoi îi zâmbi.

- Bună Pauline. In căutarea unei cafele? o întrebă.

- N-am timp. Am prea multe de făcut.

- Păcat. Ţi-l prezint pe prietenul meu, domnul Warden. Domnişoara Avon.

Işi dădură mâna, schimbară câteva amabilităţi, apoi îşi văzură fiecare de drum. Aşadar, ăsta era Frank, îşi zise în gând Pauline. In mod clar, era atrăgător şi avea maniere plăcute. Era mult mai în vârstă ca Judy. Se întreba neliniştită cât de departe mersese Judy. Putea să fie o infatuare copilărească, o dragoste sinceră sau pur şi simplu felul ei de a scăpa de acasă. Ar fi dorit să ştie mai multe. Considera că Judy, impulsivă şi fără experienţă, ar fi putut face lucruri pe care apoi le

va regreta toată viaţa.

In seara aceea, un alt membru al familiei o stânjeni pe Pauline.

Se gândea la Mark, aşa cum făcea în ultimele zile, când Derek intră în salonul ei.

- Ce Dumnezeu faci aici? o întrebă Derek.

Pauline ridică privirea spre el, ţinând în mână o pensulă.

- Nu te-am auzit bătând la uşă, îi răspunse.

- Intotdeauna trebuie să bată la uşă cine vrea să intre în sanctuarul tău?

- Bineînţeles.

Rânji şi îngenunche lângă ea, studiind cu o privire uimită ramurile de laur, tubul de lipici şi grămada de staniol.

- Explică-mi şi te ajut.

- Este simplu. Pune lipici pe marginea frunzelor şi de-a lungul nervurilor, lipeşte staniolul şi gata.

- Mie îmi plac şi fără poleială.

- Nu-mi tăia avântul artistic. De fapt, şi eu începusem să gândesc la fel.

- Uite, eu pun staniolul. Tu aranjează crenguţa, îi spuse Derek, apoi, când terminară, îi presără staniolul în păr.

- Ah, Derek, obraznicule! Abia o să mi-o pot da jos. De ce trebuie să mă necăjeşti?

- Deoarece eşti adorabilă.

- De fapt, de ce ai venit? Să-ţi mai împrumut ceva?

- Nu. Să te întreb ceva.

- Intreabă.

O ridică în picioare, apoi îşi scoase portţigaretul. Ce dar nepreţuit ar fi un păr ca al lui la o fată, îşi zise Pauline când el se aplecă şi lumina căzu pe claia de păr ondulat pe care nici briantina nu-l putea îmblânzi. Işi feri privirea când vorbi.

- N-o să bat câmpii. Stii ce conţine testamentul tatălui meu? Stiu că şi-a făcut unul recent.

Luată prin surprindere, Pauline rămase mută pentru moment.

- Da, ştiu.

- Imi spui şi mie?

- Nu.

- De ce nu?

- O secretară particulară n-are voie să divulge informaţii confidenţiale.

- La naiba, este tatăl meu şi eu sunt fiul lui. De

ce ar trebui ca tu să ştii şi eu nu?

- Poţi să-l întrebi pe tatăl tău.

- Sigur. Numai că ar fi total lipsit de tact. Am crezut că mă vei ajuta să nu-l deranjez.

Tonul lui indiferent nu o păcăli.

- In afara faptului că în nici un caz nu pot divulga acest gen de informaţii, tatăl tău mi-a atras atenţia în mod special asupra acestui lucru.

Derek rânji.

- Nu mă îndoiesc. N-are încredere în nimeni. Deci, nu-mi dai nicio idee?

Nu vreau altceva.

- De ce vrei să ştii, Derek?

- Deoarece sunt sătul până peste cap de fabrică şi dacă n-am la ce să mă aştept, ca să zic aşa, mă spânzur dacă mă îngrop în gaura asta mult timp. Aşa că vezi, drăguţă, pur şi simplu vreau să aflu dacă îmi pierd timpul aici sau nu.

- Mi-e teamă că nu te pot ajuta.

- Păcat. M-ai dezamăgit, Pauline, dar nu-ţi port pică. Mă întreb dacă sfântul Mark ştie. Bine, bine sunt metode şi metode. Hai să lăsăm acest subiect sordid şi având în vedere că eşti un monument de discreţie, ştiu că această discuţie o să rămână

între noi, adăugă cu ironie.

- Aşa e.

- Doamne, ce solemnă eşti! Ii zâmbi leneş. Mai mult spirit festiv, dulceaţă. Este vâsc în hol. Vino.

Deschise uşa şi o trase sub vâsc, care era suspendat de lampă. Sărutul n-a fost o glumă, sub aerul de veselie afişat, Pauline ştia că era furios pe ea şi acum se răzbuna.

- Te grăbeşti cu glumele şi cu jocurile Derek, observă Mark, în timp ce ieşea din biroul tatălui lui.

- Bineînţeles. Niciodată să nu scapi o ocazie, este motoul meu.

Derek îl privi provocator pe Mark, dar acesta rămase impasibil. Pauline îngăimă ceva despre terminarea decoraţiunilor şi se întoarse în camera ei, stânjenită de comportamentul lui Derek. După ce aranjă camera şi puse vaza cu frunze decorate pe comoda din hol, simţi nevoia să scape din casă şi să fugă de personalităţile copleşitoare ale membrilor familiei Cedar. Ca întotdeauna când voia să se liniştească, se îndreptă spre natură.

Cerul era senin şi luna lumina ţinutul. Zăpada strălucea în copaci şi pe vârful porţii de fier forjat. Sub lumina lunii, copacii şi tufişurile încărcate de zăpadă luau forme fantastice.

Merse pe drum până în vârf, de unde putea vedea mlaştina întinzându-se în faţa ei, argintie şi solitară. Se sprijini de zidul jos de piatră care despărţea câmpia de mlaştină, mulţumită ca niciodată până atunci de liniştea ce o înconjura. Nu se mişca nici un fir de iarbă, nicio ramură, nicio frunză de ferigă. Nu se auzea nici un sunet de

pasăre sau de animal. Doar întinderea argintie, tăcută, sentimentul de eternitate şi pacea care-i cuprindea inima.

Când se întoarse spre casă, toată încordarea ultimelor zile dispăruse. La poartă se întâlni cu Mark. Dora sărea în jurul ei, ca şi cum ar fi lipsit săptămâni întegi

- Bună. Nu este o noapte superbă? spuse Pauline.

- Minunată. Aşadar, şi tu eşti o pasăre de noapte!

- Câteodată. Mergi la plimbare?

- Nu. Imi fac turul de noapte, ca un poliţist. Dora cercetează anumie porţiuni, întotdeauna aceleaşi. Mi-e teamă că suntem două creaturi cu tabieturi.

- Care este următoarea zonă?

- Zidul cu iederă de lângă cealaltă poartă. Vii?

- Da. Ţii foarte mult la Avallon, nu-i aşa, Mark?

- De unde ţi-a venit ideea asta?

- Ah, pur şi simplu m-am gândit la rondul poliţistului, aşa cum i-ai spus tu. Iţi face plăcere.

- Eşti foarte perceptivă. Am atât de puţin timp liber şi noaptea, singur, mă identific cu locul.

La fel ca tatăl lui, îşi spuse în sinea ei Pauline, avea un puternic simţ al posesiei. Deasupra lor, turnurile Avallonului se desenau limpede pe cerul senin, iar cireşul arunca o umbră neagră pe lespezile de la picioarele lor. Felinarele de lângă uşă n-au fost aprinse, deoarece luna lumina în locul lor.

- Este o casă încântătoare, spuse ea cu blândeţe. Inţeleg acum ce simţi, deoarece şi pe mine m-a vrăjit cum am văzut-o şi sunt o străină.

- Genul de străin de care Avallon are nevoie, draga mea. Stii care cred eu că este cea mai importantă calitate la o femeie?

- Spune-mi.

- Calmul. Si tu eşti cea mai calmă pe care am întâlnit-o. Probabil că se datorează unei armonii interne, un echilibru între minte şi spirit, exact ceea ce lipseşte din sângele Cedarilor, mi-e teamă.

- Este atât de preţios, Mark? La urma urmei, nu este o calitate extraordinară. Nu te ajută să realizezi ceva.

- Nu te ajută! Când îţi aduce pacea şi-ţi înapoiază încrederea este ca o gură de aer curat. Crezi că un om poate aspira la mai mult?

Inconjuraseră casa şi traversaseră pajiştea, iar câinele alerga înaintea lor spre livadă. Pauline tăcu, impresionată de pasiunea din vocea lui. Niciodată până atunci nu-şi descoperise sentimentele în felul acesta şi răspunsul brusc la sentimentele ei o copleşi.

Nu dorea nimic altceva pe lume decât să-i aducă pace şi fericire. Simţea în gât un nod şi amândoi s-au îndreptat în tăcere spre zidul din fundul grădinii, unde se opriră şi priviră spre valea împădurită a râului.

- Este o moştenire bună de transmis, nu-i aşa, Pauline?

- Da, într-adevăr, este.

- Imi pare bine că şi tu simţi la fel. Dacă această casă ar putea fi eliberată de conflicte şi de vechea tradiţie care ar fi trebuit să fie îngropată cu mulţi ani în urmă, ar redeveni ceea ce a fost cu ani în urmă. N-a fost sortită să fie un loc al nefericirii. Visul meu este să reinstaurez vechiul spirit al Avallonului. Să aleg perechea potrivită care să mă ajute să reclădesc o familie fericită. Treaba va merge foarte bine. Sunt perfect încrezător că sunt capabil să las moştenire fiilor mei o afacere

prosperă. Dar o familie fericită nu este chiar aşa de uşor de realizat. Am o singură temere. Imi imaginez că pentru o femeie, tensiunile familiei Cedar nu sunt uşor de suportat. Pe mama au învins-o.

- De ce prezinţi o imagine a ta atât de respingătoare, Mark? Cred că faci prea mult caz de caracterul Cedarilor. La urma urmelor mama ta a avut un cuvânt de spus în creşterea copiilor şi faptul că tatăl tău şi-a permis să fie obsedat de fiul care a murit, nu înseamnă că asta reprezintă o tară ereditară.

- Dar obsesia lui provine din violenţa sentimentelor lui şi se spune că persoanele cu firi violente sunt nişte brute, Pauline. De aceea calmul tău este o binecuvântare. Mi-e teamă că am vorbit prea mult şi cam fără sens, continuă el repede.

- Mie nu mi s-a părut.

O prinse de bărbie şi-i întoarse faţa spre el.

- Le-am expus foarte stângaci, fără îndoială - dar te rog, fii îngăduitoare cu visele mele, Pauline. Sunt reale şi foarte importante pentru mine. Nu le-am spus nimănui până acum. Cât timp tatăl meu este în viaţă, ele vor rămâne doar visuri. Insă ştiu

că la tine sunt în siguranţă.

- O să le păstrez în suflet ca şi cum ar fi ale mele, Mark.

- Este adevărat?

- Da. In acel moment, o pisică mieună şi Dora începu să latre furioasă şi toată vraja se destrămă. Mark o luă de braţ şi, ţinând-o aproape de el, se îndreptară în tăcere spre casă.

Capitolul 5

Judy privi chipul palid şi sever al lui Peter Blake, apoi, îngânând o melodie, se îndreptă spre fereastră.

- Ei bine, ne-am urat “Crăciun fericit”. Ce mai urmează? întrebă când tăcerea începu s-o calce pe nervi.

- Nu-mi place să vorbesc unui spate şi având în vedere că ai chef să cânţi, o să aştept până o să-mi dai atenţie.

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai purta ca la şcoală, uită un moment că eşti profesor! Ce am făcut acum?

- Ai ignorat toate mesajele telefonice şi scrisorile pe care ţi le-am scris. Dar să trecem peste asta. Pur şi simplu vreau să ştiu cum stau, Judy. Mai tot timpul eşti cu tipul ăla, Warden.

- Atunci, îl cunoşti?

- Am cumpărat maşina de la el.

- Aha. Presupun că nu eşti de acord cu el? Niciodată n-ai fost de acord cu prietenii mei.

- Nu ştiu prea multe despre el, doar că este expert în maşini. Ca vânzător de maşini, presupun că este priceput.

- Si atunci? întrebă Judy privindu-l sfidător.

- Este ceva serios?

- Da.

Urmă o lungă pauză.

- înţeleg, spuse Peter, calm. Sper că ştii ce faci. Este destul de în vârstă ca să-ţi fie tată.

- Prostii! în orice caz, nu înţeleg această remarcă.

- Nu? Pur şi simplu mă întrebam, de ce un bărbat de vârsta lui, ar fi interesat de o puştoaică, aşa cum eşti tu.

- Mulţumesc de compliment.

- Nu fi nesuferită. M-am gândit că ai fi putut să-mi spui tu, în loc să aflu de la alţii.

îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă cu o batistă de mătase pe care o scosese din buzunar şi atunci Judy îi observă chipul obosit şi orice urmă de agresivitate din voce îi dispăru.

- Imi pare rău, Pete. Crede-mă. Dar acum sunt puţin cam ocupată şi am tot amânat să-ţi spun.

- Inţeleg. Păi, acum ştiu. Nu mai este nimic de adăugat, bănuiesc. La revedere, Judy.

- Peter ... Presupun că nu putem? ...

- Nu, nu putem. Nu poţi să le ai pe toate, ştii

asta.

- Nu, sigur că nu. Imi pare rău. Zău că ţin la tine şi cred că ţi-am făcut destule zile amare.

Pe neaşteptate, el zâmbi strâmb.

- Am ştiut ce mă aşteaptă. Hai s-o luăm aşa, vrei?

Işi luă mănuşile.

- Mama ta m-a rugat frumos să-mi petrec ziua de mâine cu tine, aici. Poate vrei să-i transmiţi scuzele mele.

- Nu vrei să ne mai vedem?

- Nu cred că are rost să mai pui sare pe rană. Si oricum, un rol de însoţitor nedorit este destul de umilitor. Iar eu l-am jucat destul de mult. Dacă ai vreun necaz şi ai nevoie de ajutor, ştii unde mă găseşti. La revedere, draga mea. Si mult noroc!

- Si ăsta? îl întrebă Judy, ridicând un pachet de pe masă.

- Un cadou de Crăciun pentru tine. L-am cumpărat ca să-ţi îmbogăţeşti cunoştinţele, aşa că probabil o să te înfurie şi este un cadou potrivit de despărţire. Ah, bună dimineaţa, domnişoară Avon. Bună dimineaţa, domnule Cedar. Crăciun fericit la amândoi.

- La fel şi ţie, Peter, zise Pauline, în timp ce punea tava cu pahare pe servantă.

Domnul Cedar ducea cu mare grijă două sticle de vin şi le puse pe servantă, înainte de a se întoarce spre Peter.

- Sărbători fericite, tinere. Tocmai am dat o raită prin pivniţă. Pot să-ţi ofer un sherry?

- Mulţumesc, domnule, dar trebuie să plec. Am o întâlnire.

- Bine, bine, ne vedem mâine, fără îndoială.

- Mulţumesc pentru invitaţie, dar mâine plec în vacanţă cu nişte prieteni, la lacuri.

Domnul Cedar îl privi pătrunzător pe sub sprâncenele stufoase.

- Ah, voi profesorii şi vacanţele voastre. O lună, nu-i aşa?

- Cam aşa. Dar am mult de lucru în timpul ăsta. Trebuie să mă pregătesc să fac faţă năzdrăvanilor, vă daţi seama.

După ce plecă, domnul Cedar îi aruncă o privire ironică fiicei lui.

- Ce înseamnă toată povestea asta? S-a săturat de tine?

Judy deschidea pachetul, aşa că nu-i răspunse

- Ei bine, nu pot să-l condamn. Un bărbat doreşte mai mult decât un chip drăguţ, când vrea să se căsătorească.

- Ce carte este, Judy? o întrebă repede Pauline.

- O antologie de poezie, răspunse Judy scurt şi luând cartea sub braţ, ieşi din cameră fără să se uite la cineva.

Ziua de Crăciun a trecut în linişte la Avallon. Singurii musafiri au fost fratele doamnei Cedar, Ralph, şi sora ei Alison, cu soţul şi cei doi copii. Pauline îl cunoştea deja pe unchiul Ralph, un musafir aproape permanent la Avallon. Retras din armată, era burlac şi locuia într-o căsuţă vizavi de biserica din Darnford, condusă de o menajeră dură pe care n-avea curajul s-o concedieze. Era un bărbat simplu şi blând şi Pauline îl plăcea. Si pe mătuşa Alison o plăcea, era o femeie plăcută şi era evident că mariajul ei era mai fericit decât al surorii ei. Privind-o pe doamna Cedar râzând când îşi aminteau vechi întâmplări de Crăciun, de când locuiseră la vicariat, prinse o licărire de vioiciune pe care anii o înăbuşiseră, şi-şi aminti cuvintele lui Mark legate de mama sa. Nu că doamna Cedar ar lăsa impresia de om invins. Era unul din lucrurile

pe care Pauline le admira la ea, demnitatea tăcută cu care îşi îndeplinea rolul de stăpână în acea casă plină de conflicte.

Si asta se datora, după cum ştia Pauline, unui puternic simţ al datoriei, împletit cu un curaj de neclintit.

Pentru Pauline au fost zile foarte fericite. Nici nu se putea altfel după mărturisirile lui Mark din noaptea precedentă. Singurele minute împreună cu el, în acea zi, au fost după micul dejun, când a tras-o la o parte în hol. Cadourile fuseseră deja deschise şi ea tocmai strângea ambalajele colorate. Familia Cedar îi făcuse cadou o poşetă de piele foarte elegantă, cu iniţiala ei din aur. Fusese foarte mişcată de generozitatea lor şi de cuvintele de apreciere din felicitarea care o însoţea şi care fusese scrisă de Judy şi semnată de toţi membrii familiei.

- Pauline, îi spuse Mark încet, mi-am permis să-ţi strecor un mic pacheţel în salonaţul tău când am coborât. Ceva ce am descoperit la o licitaţie săptămâna trecută şi care am considerat că ţi-ar face plăcere. Dar rămâne între noi doi. Acum, mă duc să-l aduc pe unchiul Ralph. Ai lacrimi în ochi.

Sper că nu să plângi, nu-i aşa?

- Sigur că nu. Pur şi simplu ... sunt fericită.

Zâmbetul îi atinse ochii şi chipul lui se transformă
total, iar inima ei începu să-i bată cu putere.

- Fericirea îţi prieşte, comentă el în timp ce-şi lua haina.

Pachetul din camera ei conţinea o foarte frumoasă vază Wedgwood.

Devenise un obicei ca a doua zi de Crăciun tinerii să ofere o petrecere la Avallon şi în acest an Judy şi Derek hotărâseră că o să fie o seară dansantă, având în vedere că amândoi erau fani ai dansurilor americane. Domnul Cedar nu lua parte la aceste petreceri şi se retrase în biroul lui înainte de sosirea musafirilor. Dintre toţi prietenii lui Derek şi Judy, Pauline nu-l recunoscu decât pe Frank Warden, care nu se despărţi toată noaptea de Judy. Pauline petrecu o bună parte din seară ajutându-le pe Lallie şi pe doamna Cedar cu bufetul, deşi Derek insistase de câteva ori să danseze cu ea. Era un bun dansator şi se completau foarte bine pe ringul de dans. Se părea că uitase discuţia cu ea şi era într-o formă de zile

mari.

Mark nu era un dansator prea inspirat şi dansă doar două valsuri cu Pauline şi unul cu mama lui şi, fără tragere de inimă, un dans la modă cu Linda. Insă toată seara avu grijă de băuturi şi de muzică. Linda se considera cu de la sine putere asistenta lui pentru această din urmă îndatorire şi-i dădea discurile după o listă întocmită de Derek. Intre timp, flecărea vesel cu Mark.

- Cât de bine dansează Derek cu domnişoara Avon, observă ea când trecură pe lângă ei.

- Da, nu-i aşa? Derek este un foarte bun dansator.

- Mark ...

- Mda?

- Crezi că este ceva între ei?

- Intre cine?

- Intre Derek şi domnişoara Avon. Stiu că este o persoană foarte drăguţă şi că voi toţi ţineţi la ea. Ar fi păcat să fie următoarea victimă a lui Derek. Vreau să spun că noi îl cunoaştem. Este diabolic în ceea ce priveşte fetele. Dar s-ar putea ca ea să-l ia în serios.

- Ce te face să crezi asta?

Ii aruncă o privire rapidă. Privea musafirii şi pe chipul lui nu se putea citi nimic, dar ştia că era foarte atent la ceea ce discutau.

- Ah ... nimic precis. Pur şi simplu o impresie. Si ceva ce am văzut ieri.

- Si ce ai văzut ieri?

- Nu vreau să umblu cu vorba, spuse Linda, râzând. Oricum, s-ar putea să mă fi înşelat. Doar că mi s-a părut foarte ciudat, pentru că ieri a fost o zi foarte geroasă.

- Draga mea Linda, îi spuse Mark surâzând, niciodată nu te vei dezbăra de obiceiul de a avea ceva în rezervă. Dă-i drumul!

- Păi, n-aş spune altcuiva, dar cu tine esta altceva. In ajunul Crăciunului mă plimbam prin pădurea Court, încercând să găsesc nişte crenguţe de ilice.

- Să-ţi fie ruşine.

- Stiu. Ar fi trebuit să le cumpăr, dar este mai frumos dacă le adumi chiar tu şi apoi nu luam toată craca ci câteva rămurele. Oricum, vara m-am mai întâlnit cu perechi care se plimbau prin pădure, dar niciodată într-o după-amiază geroasă de iarnă. Si l-am recunoscut pe Derek. M-am retras

repede şi nu cred că m-a văzut. Dar tânăra pe care o ţinea în braţe mi s-a părut a fi domnişoara Avon, deşi nu sunt sigură, pentru că nu am stat să mă uit înapoi.

- Aha, zbenguială sub vâsc, probabil - Derek are o listă întreagă.

- Asta nu era zbenguială sub vâsc, îi spuse Linda cu delicateţe. Totuşi, hai s-o lăsăm baltă. La urma urmei domnişoara Avon poate avea grijă de ea şi nu este treaba mea. Acum, ce urmează? Un dans popular. Imi plac dansurile populare, Destul de uşor şi pentru mine.

- De ce nu te duci să dansezi, copila mea? Este destul de plictisitor pentru tine să tot schimbi discuri. Am eu grijă de ele.

- Mai degrabă stau şi vorbesc cu tine. Zilele astea nu te-am prea văzut şi familia Coral ţine foarte mult la tine, Mark Cedar. Strâmbă din nas timp ce-i vorbea şi reuşi să pară destul de degajată. Incă nu putea citi nimic pe chipul lui, dar observă că urmărea gânditor cu privirea perechea Pauline şi Derek.

- Ce fericită arată Judy în seara asta, comentă doamna Cedar când Pauline se aşează lângă ea. Se

pare că nu-i lipseşte Peter. Stii, am impresia că am greşit în privinţa asta.

- Da. Păcat. Peter este o persoană drăguţă, chiar dacă ia viaţa prea în serios.

- Este bine să-ţi vezi copilul vesel. A dansat mult cu bărbatul acela brunet. Mă întreb cine este? Mi-e că nu cunosc nici jumătate din prietenii lui Judy.

- Numele lui este Warden. Este din Darnford. Are o afacere cu maşini, cred.

- Pare puţin mai responsabil, decât prietenii lui Judy. Părea atrasă de persoane neserioase. Presupun că a depăşit faza asta.

Dar în timp ce o privea pe Judy care se uita plină de adoraţie la Frak Warden, Pauline se simţi cuprinsă de nelinişte fără să ştie de ce. Warden era un bărbat fermecător, un lucru pe care-l descoperi puţin mai târziu, când o invită la dans. Nu putea să-i reproşeze nimic, dar neliniştea persistă. Era prea politicos, prea chipeş, prea sigur de el. Faţada era perfectă.

- Judy are o casă foarte frumoasă, îi spuse în timp ce dansa cu ea.

- Da. Avallon este o casă veche şi foarte

frumoasă.

- Bănuiesc că încă nu realizează cât de norocoasă este.

- O casă nu este totul.

- Foarte adevărat. Eşti o dansatoare bună, domnişoară Avon. Mă crezi că este un compliment când îţi sugerez să nu mai vorbim?

Zâmbi larg şi dinţii albi strălucră pe chipul măsliniu. Pauline se trezi răspunzându-i cu un zâmbet:

- Aşa o să fac. Si mie îmi place să dansez.

La sfârşitul petrecerii, când toţi şi-au dat mâinile ca să cânte vestitul “ Auld Lang Syne”, Pauline se trezi între Frank Warden şi Derek. îl căuta cu privirea pe Mark. Si-ar fi dorit să fi stat mai mult cu el în această seară. Era în celălalt capăt al camerei, între Linda şi doamna Cedar. Privirile li se încrucişară şi inima ei ieşi în întâmpinarea lui.

Nici nu trecură sărbătorile de Crăciun, că întâi Laliie, apoi doamna Cedar căzură răpuse de gripă şi toate grijile casei trecură pe umerii Paulinei. Având în vedere că domnul Cedar nu consideră că nu era necesar să oprească lucrul la memorii,

Pauline era destul de ocupată, ca să nu mai aibă timp să se gândească şi la problemele lui Judy. Asta până când o întâlnire întâmplătoare cu Hilda Lepworth i le-a adus aminte cu şi mai mare forţă. Pauline tocmai ieşea de la banca din Dornford, când se întâlni cu ea şi rămase şi mai surprinsă când ca răspuns la salutul ei, Hilda se opri şi i se adresă după o scurtă ezitare.

- Mă întreb dacă ai un minut liber, domnişoară Avon?

- Păi ... sigur. Ce zici de o cafea? Este prea frig să stăm afară. Intrară în cea mai apropiată cafenea şi Pauline se întrebă ce avea să urmeze. Hilda n-o ţinu mult în suspans.

- Bănuiesc că nu este treaba mea, dar ştiu că Judy ţine foarte mult la tine, domnişoară Avon şi nu mă pot adresa nici unui alt membru al familiei ei. Oricum, se pare că ei nu dau doi bani pe bietul copil. Dar sunt îngrijorată pentru ea. O să dea de necaz cu Frank Warden şi este atât de îndrăgostită de el, încât n-o să vrea să mă asculte.

- Continuă.

- Nu ştiu sigur, dar cred că este destul de nesocotită încât să fugă cu el. Este sătulă de viaţa

de acasă- ştii despre asta - şi ceea ce i-a scăpat ieri, m-a făcut să mă gândesc că vrea să fugă cu el. S-ar putea să mă înşel. Dar am mirosit ceva.

- Doamne Dumnezeule! îl cunoaşte doar de vreo două luni. Dar este capabilă să o facă. Hilda, dar ce spui de Frank Warden? îl cunoşti bine?

- Da. îl cunosc de ani de zile.

Hilda îşi privi unghiile lăcuite.

- De fapt, îmi place bătrânul Frank. Este un tip de treabă, dacă ştii cum să-l iei. Dar Judy nu ştie nimic despre bărbaţii de genul lui Frank. Este ca ceara în mâinile lui şi mi-e teamă de clipa în care o să se trezească la realitate!

- Zi-i mai departe. De ce s-a legat de ea?

- Este atras de ea. Este ceva nou pentru el. Dar se întâmplă să ştim că financiar nu stă prea bine, de fapt nu stă bine deloc, iar banii lui tata Cedar îi fac cu ochiul. Familia este bine cunoscută în Darnford. Probabil că Frank crede că bătrânul nu-şi va lăsa ginerele să dea faliment.

- Nu-l cunoaşte pe bătrânul Cedar, zise Pauline.

- Asta i-am spus şi eu seara trecută. S-ar putea să fii tu un diavol şiret, Frank, i-am spus, ar şiretenia nu poate impresiona granitul.

- Si ce a răspuns?

- Ah, doar a zâmbit, un zâmbet atotştiutor, şi mi-a sugerat să-mi văd de treabă. Mi-a spus că vorbesc aiurea şi că ţine foarte mult la Judy.

- Ce putem face?

- Habar n-am. Nu este mare lucru că ţi-am spus, zău, dar am simţit nevoia să povestesc cuiva. Ţin la puştoaică. Si este o pradă aşa de uşoară pentru el! Nu mi-aş face probleme, dacă ar fi cineva care ar putea să-i ţină piept, dar ea nu ştie nimic - şi nu mi-ar plăcea s-o văd când se trezeşte la realitate cu Frank. Se crede satisfăcută şi că ştie răspunsul la toate, dar ... mă rog, ştii tu. Ea are nişte standarde de care Frank n-a auzit niciodată de când era la şcoală şi nici atunci nu le dădea atenţie. Nu este un tip rău. Dar ...

Hilda făcu un gest, ca şi cum i-ar fi fost greu să-i explice Paulinei.

- ... se conduce după propriile lui reguli.

- Inţeleg. Iţi mulţumesc că mi-ai spus Hilda. Să văd dacă pot să fac ceva, deşi a interveni în treburi de genul ăsta este de obicei sortit eşecului.

- Promite-mi un lucru. Că n-o să spui familiei. Niciodată nu m-ar ierta şi oricum n-ai rezolva

nimic. Doar ai face-o să grăbească lucrurile. Tu ai putea să faci ceva, pentru că pe tine te place şi are încredere în tine. Slabă speranţă, dar este tot ce pot face. O să păstrezi secretul?

- Da. N-ar fi de nici un folos dacă aş spune familiei. Pur şi simplu ar încuia-o în cameră şi ea ar sări pe fereastră.

- Exact. S-ar putea să mă înşel în privinţa lui Frank. Presupun că are inimă la fel ca noi ceilalţi, deşi câteodată te face să gândeşti contrariul. Deşi ştiu că nu este adevărat. De fapt, săptămâna trecută a împrumutat cincizeci de lire de la fratele meu, ca să iasă dintr-o încurcătură. Dar este un actor atât de bun, ăsta-i necazul. Ar fi trebuit să joace teatru.

- Un lucru este sigur. Domnul Cedar nu i-ar da un singur peni. Tocmai a tăiat o alocaţie pe care o primea Judy, fără să clipească. Poţi să-i spui asta lui Frank Warden. Poate o să se gândească de două ori.

- Perfect, îi spun când o să am posibilitatea. Diavolul se cam fereşte de mine, acum. Ca şi cum ar trebui să te legi la cap când nu te doare. Trebuie să plec. Mâine am o prezentare şi am o grămadă

de treburi. Dacă vrei o pălărie ieftină, caută-mă. Si dacă Judy nu te ia în seamă, îi dau una să mă ţină minte. Totuşi, nu mă pot abţine să nu ţin la puştoaică, tu nu?

In drum spre casă, Pauline se gândea că Judy avea prieteni mult mai răi decât Hilda Lepworth.

Una era să hotărască să discute cu Judy şi alta era cum să abordeze o problemă atât de delicată şi de dificilă, chiar dacă ar rămâne singură cu Judy. Cu doamna Cedar, bolnavă în pat şi cu Lallie în convalescenţă, dar extrem de ursuză, Judy preluase o parte din sarcini când Pauline era ocupată cu manuscrisul, dar seara dispărea. Singura şansă apăru la trei zile după discuţia cu Hilda, când Judy vârî capul în camera Paulinei, întrebând-o dacă are scrisori de dus la poştă. Era îmbrăcată cu haina de blană şi avea o pălărie nouă, iar la piept un bucheţel de violete.

- Intră, Judy. Ieşi şi în seara asta?

- Tocmai plecam.

Am o întâlnire mai specială.

- Cu Frank?

- Da.

- N-am prea avut timp să discutăm, zilele astea.

Cum mai merg treburiel?

- Pur şi simplu minunat. Niciodată n-am fost mai fericită ca acum, aşa că nu mă privi aşa de sever.

- Las-o mai domol, scumpo. Să nu-ţi pară rău, vrei?

- De ce să-mi pară rău? îţi place pălăria mea cea nouă?

- Da. îţi vine bine. Judy, în ultimul timp m-ai cam ocolit, nu-i aşa?

Ochii albaştri o priviră puţin stânjeniţi pe Pauline.

- Da.

- Stiu că unele probleme mai intime sunt cam dificil de discutat cu cineva. Si nu vreau să par băgăreaţă. Dar nu este nevoie să mă ocoleşti pentru asta, sper.

- Nu este asta, Pauline. Mi-ar face plăcere să-ţi povestesc mai multe ... dar nu vreau să te pun într-o situaţie dificilă faţă de familia mea. S-ar putea să ai necazuri.

Pauline se simţi cuprinsă de teamă.

- Ce vrea să însemne asta? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai nevoie de un sfat sau vrei să

discuţi cu cineva, nu ezita, doar pentru că-mi îngreunezi situaţia. Ca persoană, sunt liberă să acţionez cum cred de cuviinţă pentru binele meu. Faptul că sunt angajată nu-mi afectează acest drept. Sunt capabilă să mă descurc şi singură dacă se va dovedi că am greşit cu ceva.

- Nu te încrunta aşa.

Iţi spun că n-ai motive să-ţi faci griji. Din punctul meu de vedere, viaţa este minunată. Sunt îndrăgostită, Pauline. Ce este rău în asta?

- Nimic, draga mea. Dar ... nu face nimic din impuls, doar pentru că eşti nefericită acasă, vrei? Unele greşeli te pot marca pentru toată viaţa. Nefericirea ta aici nu va dura o veşnicie.

- Nu este doar o portiţă de scăpare. Sunt cu adevărat îndrăgostită şi nimic altceva nu mai contează. Dumnezeule, trebuie să zbor! Pa. Pauline, nu te lăsa cuprinsă de neînduplecarea Cedarilor. Este molipsitoare, să ştii.

Fluturând vesel scrisorile, Judy dispăru pe uşă.

Pauline oftă. Nu realizase nimic. Va încerca din nou, când va avea mai mult timp.

Se gândi din nou la cuvintele lui Judy legate de neîndurare, în seara aceea la cină, în compania

domnului Cedar, Derek şi a lui Mark. Imediat ce intră în cameră, simţi atmosfera încordată. Mark era închis în el, domnul Cedar ca de obicei tăcut, dar Derek era cătrănit rău, ceea ce era o noutate şi Pauline îl privi uimită. Toată cina decurse în această atmosferă şi Pauline fu bucuroasă când trebui să strângă masa în locul Lalliei şi să părăsească încăperea. Când ieşi cu tava cu farfurii, Pauline îl auzi pe Derek răstindu-se furios la Mark.

- Vreau să discut cu tine.

Domnul Cedar urcase în camera lui şi Pauline închise repede uşa şi se îndreptă spre bucătărie. Lallie stătea pe un scaun lângă cuptor, cu o împletitură în braţe.

- Lasă totul în bazin, domnişoară Avon. O să le spele mâine dimineaţă doamna Ridge. Nu prea este în firea mea să las vasele nespălate, dar cu atâta boală în casă, trebuie să fac un compromis.

- Le spăl eu. Dacă nu, s-ar putea ca doamna Ridge să ne dea un preaviz şi atunci chiar vom avea necazuri

- Mda. Ăsta nu este un loc prea popular, este destul de departe de oraş, iar doamna Ridge este o femeie muncitoare şi aşa ceva nu prea găseşti în

zilele noastre. Dar ai făcut destul pentru o zi, sunt sigură de asta.

Nu i-ar strica domnişoarei Judy dacă ar da şi ea o mână de ajutor într-o zi.

- Ah, ea este bună la cumpărături. Oricum, n-am nimic special de făcut în seara asta.

Pauline se gândi că până termină cu vasele, totul se va termina în sufragerie. Dar când se apropie de cameră, ducând tava cu sticla şi paharele înapoi, Derek năvăli pe uşă, aproape izbindu-se de ea.

- Du-te dracului, aruncă el peste umăr.

- Mai bine du-te şi toarnă-ţi o găleată cu apă rece în cap, se auzi vocea profundă şi muşcătoare a lui Mark.

Replica lui Derek nu se mai auzi, deoarece şi ajunsese la etaj. Pauline intră cu tava şi puse totul la loc. Mark stătea cu spatele la foc, iar chipul îi era dur. Se citea pe el că n-avea chef de vorbă. Pauline vru să iasă, când el o opri.

- Pauline, vreau să discut ceva cu tine. Inchide uşa, îi spuse scurt.

- Cred că ai ghicit, spuse ironic când veni lângă el, că eu şi Derek am avut o ceartă violentă.

- Da. De ce?

- Astăzi, Derek a descoperit conţinutul testamentului tatălui meu şi se pare că nu-i place deloc.

- Si care este rolul tău?

- Mă acuză că l-am influenţat pe tata să nu lase nicio parte din afacere în mâinile lui. Ca şi cum tata ar putea fi influenţat!

- Dar presupun că se bazează pe estimările tale în ceea ce priveşte comportamentul lui Derek la fabrică.

- Ah, ştie şi el cum se comportă Derek. Aportul lui este aproape nul şi ar profita de prima ocazie ca să-şi vândă acţiunile. Tata nu este prost. îl cunoaşte pe Derek. Si niciodată nu i-am ascuns părerea mea. Dar asta n-are nicio legătură cu subiectul. Cum a aflat Derek conţinutul testamentului? Eu unul, nu-l cunosc. Normal că tata a discutat despre viitorul afacerii şi al casei cu mine, dar doar în general. Derek ştia tot. Tu îi ştii conţinutul, Pauline?

- Da. Când domnul Coral a trimis o ciornă a testamentului, tatăl tău l-a studiat clauză cu clauză, a făcut corecturi, iar eu l-am redactat din

nou şi l-am trimis înapoi domnului Coral.

- Si apoi?

- Tatăl tău s-a dus la domnul Coral la birou, a semnat testamentul şi din câte ştiu a rămas la domnul Coral.

- Si cum a aflat Derek?

Ochii cenuşii scrutau cu atenţie chipul Paulinei, la fel cum o făcuse în prima seară când s-au întâlnit. Pauline simţi ca şi cum ceva ar fi lovit-o în stomac.

- Nu i-am spus nimic, dacă la asta te-ai gândit, Mark. M-a întrebat, chiar înainte de Crăciun, dar am refuzat să-i spun. Nici prin minte nu-mi trece să discut problemele confidenţiale cu nimeni şi i-am spus-o şi lui.

- înţeleg. Mă întreb de ce s-o fi gândit s-o facă?

- Habar n-am. Probabil că s-a gândit că nu strică să încerce.

- Ei bine, a aflat. Se află aici o copie a testamentului pe care ar fi putut s-o vadă?

- Este o copie în sertarul din birou, dar tatăl tău ţine încuiat acel sertar.

- înţeleg. N-are prea mare importanţă, presupun. Stia el de ceva timp. Asta poate să

însemne că va părăsi afacerea fără să mai aştepte, iar din punctul meu de vedere, pagubă-n ciuperci. Dar asta înseamnă mai multe certuri cu bătrânul, iar mama se va supăra teribil dacă pleacă Derek. Bine, Pauline. Acum, nu se mai poate face nimic.

Era ceva în felul în care încheie discuţia care o îngheţă. Nu părea să fie acelaşi bărbat care vorbise cu ea în grădină, în ajunul Crăciunului. Nu putea să lase să se termine aşa.

- Mark ... Ai crezut, că aş fi putut să-i spun lui Derek?

- M-am gândit că ar fi fost posibil.

- Mi-aş fi dorit să nu crezi asta.

- Păi, ştiu că tu şi Derek sunteţi prieteni, iar el este un tip fermecător, în special cu sexul opus.

- Ăsta nu este un compliment pentru mine. In trecut mi s-au încredinţat informaţii confidenţiale, dar acum este prima oară când discreţia mea este pusă la îndoială. Si este dureros că dintre toţi, tu eşti cel care te-ai îndoit de mine.

- Eu mă bazez pe fapte, Pauline. Nu pe îndoieli sau pe bănuieli. Doar ţi-am prezentat faptele şi te-am întrebat dacă mă poţi lămuri. Si ai făcut-o. Asta-i tot.

Dar ştia că nu era tot.

- Doar pentru că Derek se poartă frumos câteodată cu mine, la fel cum ar face cu orice femeie din jur, nu înseamnă că trebuie să crezi că şi simte ceva pentru mine. Este doar o joacă. Nu cred că trebuie să-ţi spun eu asta.

- Scuză-mă, draga mea. Sunt cam supărat. Aceste certuri în familie, mă termină. Nimic altceva decât atmosferă încordată, duşmănie, bănuieli. N-ar fi fost nevoie să ţină secret testamentul dacă familia asta ar fi fost altfel. Iartă-mă, dar sunt la capătul puterilor.

- Sigur. Inţeleg.

- Mă întreb dacă chiar înţelegi? Câteodată mi-aş da şi sufletul să văd familia asta unită, să-i fac să uite resentimentele şi ura, să-şi expună doriţele, să limpezească atmosfera. în schimb, Derek de ani de zile face numai ce-l taie capul, apoi se ceartă cu mine deoarece tata nu-l înţelege, dar n-a încercat niciodată să discute cu el. Judy are o viaţă a ei, mama îşi înăbuşe sentimentele în numele loialităţii faţă de soţul ei, iar tata continuă să trăiască obsedat de un mort. niciunul, spuse Mark izbind disperat cu pumnul în masă, nu încearcă să

vorbească deschis şi să-şi spună păsurile.

- Deoarece toţi se tem de tatăl tău, îi răspunse Pauline încet. Si teama şi sinceritatea nu fac casă bună.

- Atunci, a venit vremea să nu se mai comporte ca şi cum bătrânul ar fi un căpcăun şi să-şi amintească de faptul că au crescut, rosti Mark cu nerăbdare.

- Tu îl cunoşti pe tatăl tău mai bine decât îl cunosc ei. Ţie ţi-a permis s-o faci. Dar niciodată nu s-a deranjat să-i cunoască mai bine pe Derek şi pe Judy. Trebuie să fii îngăduitor.

- Pot să fiu îngăduitor cu multe lucruri, cred eu, dar niciodată cu necinstea.

Când eşti îngăduitor cu asta, va trebui să te analizezi mai bine.

- Cred, Mark, că mai ai multe de învăţat despre compasiune. Natura umană nu este puternică şi teama distruge ce este bun în noi, mai repede decât orice altceva. Chiar şi tu o să afli asta într-o zi.

- De ce, chiar şi eu?

- Deoarece cred că nu te temi de nimic pe lumea asta. Din punctul ăsta de vedere eşti

binecuvântat.

- De ce binecuvântat? Pot să învinge teama. Nu cred prostia aia cum că nu poţi face nimic pentru că asta ţi-e firea. Inseamnă că părinţii sau împrejurările sau ceva ce s-a întâmplat în copilărie este cauza slăbiciunii tale. Si este o scuză veche, de fapt, ca să scapi de propria nereuşită. Păcatele noastre sunt închipuirile pe care le avem în mintea noastră, odată ce am crescut şi începem să judecăm, iar orice altă atitudine duce, după părerea mea, la degenerare.

- Nu crezi că este mai bine să încerci să înţelegi oamenii, decât să-i condamni?

- Nu-i condamn. Dumnezeu să mă ferească de astfel de judecată.

Dar sunt o persoană care consideră că pentru toţi binele este bine şi răul este rău şi nu încerc să văd roz unde este negru, aşa cum faci tu. Prefer să-mi ţin judecata limpede.

Privindu-i maxilarul încordat, ştiu că n-avea cum să-l convingă.

- Si crezi că eu nu văd limpede?

O surprinse când, luând-o de umeri, îi zise cu gravitate:

- Dacă în privirea ta n-aş citi o integritate totală, înseamnă că nu mai este nici un om integru în lume. Iar compasiunea este specific feminină.

îi dădu drumul şi se întoarse.

- Iartă-mă dacă n-am fost într-o dispoziţie prea bună, seara asta. Am o mulţime de lucruri la care să mă gândesc şi se pare că aici aerul este irespirabil. Cred că o să fac o plimbare.

Ieşi, şi o lăsă cu o uşoară durere în suflet. Anul nou debutase nu prea fericit. Si ea simţea că aerul era irespirabil, aşa că urcă să vadă dacă doamna Cedar avea nevoie de ceva.

Capitolul 6

Toată săptămâna a persistat un aer de încordare, ca şi cum o furtună era gata să izbucnească. Doamna Cedar începuse să se ridice din pat, dar era copleşită de convalescenţă şi de depresie. Judy, în scurtele perioade în care reuşea s-o vadă, avea un aer de supremă exaltare, dar fie din întâmplare, fie intenţionat, nu era niciodată liberă când Pauline avea câteva minute libere. Si asta era destul de rar, deoarece domnul Cedar, cuprins de o dorinţă de nestăvilit de a lucra, îi dicta ore întregi şi dorea ca a doua zi dimineaţă să găsească pe birou tot ce dictase cu o zi înainte bătut la maşină. De multe ori bătea la maşină până la zece seara.

într-o vineri dimineaţă, în timp ce stătea în birou şi aştepta ca el să citească ce transcrisese şi să facă toate corecturile, îşi lăsă gândurile să rătăcească.

Sfârşitul de săptămână fusese mai relaxant, slavă Domnului. Dar săptămâna fusese istovitoare. Mâine va face o plimbare, indiferent de vreme. De la Crăciun, vremea fusese umedă şi ceţoasă şi-i era dor de o zi geroasă şi senină, care să-i pună

sângele în mişcare şi s-o facă să trăiască. întâi, se gândi s-o prindă pe Judy şi să afle ce punea la cale, pentru că era sigură că fata avea un plan.

îl privi pe domnul Cedar. Avea gura încleştată şi era sigură că nu rostise nici un cuvânt blând în ultimii ani. Când va muri, nimeni nu-l va plânge şi nu era un eşec mai mare în viaţă decât ăsta. Ce fel de dragoste era asta, care-i împietrise inima? Poate o formă de idolatrie? Automulţumire? Oricum, nu fusese o dragoste sănătoasă, dacă astea au fost urmările. Ridică privirea spre portretul lui John. Un chip sensibil: prelung şi îngust, cu fruntea înaltă şi o gură zâmbitoare, o persoană care iubea viaţa. Ochii cenuşii priveau gânditori, iar părul uşor ciufulit era puţin cam lung. Portretul era un bust, iar băiatul purta haine obişnuite - o jachetă de lână şi o cravată de mătase. Dar ceva strălucea pe chipul lui, ceva ce-ţi mergea la inimă, îşi spuse Pauline, încercând să înţeleagă ce. O calitate, o nobleţe care nu aparţinea secolului douăzeci. O ducea cu gândul la perioada elizabethană. Si totuşi, ştia din tributul adus de oamenii care-l cunoscuseră şi din scrisorile scrise de el, că era un băiat de viaţă şi

extraordinar de popular. Magnetism personal - o calitate foarte rară. Poate că atunci când a plecat în munţi a fost mândru de spiritul de aventură, atât de puternic în timpul reginei Elizabeth.

- Ei bine, domnişoară Avon. Reveni cu picioarele pe pământ. Sper că visurile erau plăcute?

- Scuze. Nu mi-am dat seama că aţi terminat.

- Aşa cred şi eu. La ce te gândeai când priveai tabloul fiului meu?

- Mă gândeam la ce aş fi simţit dacă l-aş fi cunoscut, îi spuse cu blândeţe. Si cât de ciudat mi se pare că am ajuns să ţin la o persoană pe care nici n-am cunoscut-o.

Rămase tăcut un moment, apoi spuse brusc:

- Rămâi credincioasă unei persoane pe care n-ai văzut-o niciodată, domnişoară Avon. Este mult mai sigur. Nu poţi să pierzi niciodată.

Si acum, să continuăm.

în acea seară, nici Derek şi nici Judy n-au fost la cină şi Pauline se simţi cuprinsă de mâhnire când doamna Cedar răspunse la întrebarea soţului ei:

- Judy îşi petrece weekendul cu o prietenă de şcoală - Joan Field. Cred că-ţi aminteşti de ea.

Familia Field s-a mutat la Lidforth acum un an, când domnul Field a fost pensionat pe caz de boală.

- Field? Ah, da, dentistul. Si bănuiesc că habar n-ai pe unde hălăduieşte Derek, nu-i aşa?

- S-a dus la mare pentru weekend.

- Extraordinar de vag. Nu-şi vizitează şi el un prieten din şcoală?

Doamna Cedar roşi uşor la sarcasmul soţului ei.

- Cred că manifestă un oarecare interes pentru o doamnă din acea zonă, interveni Mark sec.

- Când se întoarce Judy? întrebă Pauline.

- Derek o aduce acasă duminică seară când se întoarce şi el. Va trebui să treacă prin Lidforth, deoarece duminica trenul circulă îngrozitor. Nu este nicio îmbunătăţire din timpul bunicului meu. Mă aşteptam să se certe pe maşina mea, dar Judy a cedat.

Apoi schimbară subiectul. Totul părea destul de penibil, dar Pauline se încruntă. Judy şi Joan îşi scriau regulat şi posibilitatea unei vizite în weekend mai fusese vehiculată şi înainte. Dar s-ar putea ca Judy să petreacă un întreg weekend departe de Frak Warden tocmai acum? Poate, îşi

zise în sinea ei, încerca s-o convingă pe Judy s-o ajute în viitor. Asta ar fi posibil, gândi Pauline, mai liniştindu-se puţin. Litforth era la treizeci de kilometri. Nu era o distanţă prea mare. Or, s-ar putea ca pur şi simplu Judy să fi dorit să vorbească despre relaţia ei cu cineva. La urma urmei, era natural şi o marcase profund pe fată, încât să nu poată discuta cu nimeni, iar Judy nu era o persoană secretoasă. Mintea Paulinei lucra repede, încercând să se hotărască dacă să ceară ajutor sau nu.

După cină, telefon' Hildei Lepworth să vadă dacă ştie ceva, dar nu ştia nimic despre Judy de miercuri când se despărţiseră cu răceală deoarece Hilda încercase să-i dea nişte sfaturi. Se întâlnise cu Frank şi-i spusese despre situaţia financiară a fetei, dar nu reuşise să scoată nimic de la el.

- Nu-ţi face probleme. Probabil că s-a dus să vorbească despre ea cu prietena ei. Cred că Frank mi-ar fi spus dacă urma să facă pasul hotărâtor în weekendul ăsta. Oricum, nu putem face mare lucru în privinţa asta, a fost concluzia Hildei.

Pauline nu reuşi să afle nici numărul de telefon al familiei Field. Nu erau în cartea de telefon.

Stând în pat în noaptea aceea, hotărî că probabil îşi face griji degeaba. Si chiar dacă Judy nu se dusese la Lidforth, n-avea ce face decât să aştepte întoarcerea ei.

Tot weekendul nu se gândi decât la Judy, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să se ducă la Lidforth sau să se consulte cu Mark în legătură cu Frak Warden. La urma urmai era în joc viitorul lui Judy. Pentru prima oară, n-a mai fost atentă la frumuseţea peisajului în timp ce mergea pe drum.

Fără Derek şi Judy prin preajmă, crezuse că o să aibă puţin timp să stea cu Mark, dar el îşi petrecu dimineaţa în garaj cu Bert încercând să repare maşina. Pe la unsprezece, le duse două ceşti de ceai.

- Ai aflat ce are? întrebă.

- Ceva la pompa de ulei, bănuim. A naibii încurcătură. în seara asta suntem invitaţi la familia Coral.

- Ah, sunteţi? N-am ştiut.

- Domnul Coral împlineşte astăzi şaizeci de ani. Si dă o petrecere.

- Judy şi Derek sunt şi ei invitaţi?

- Da. Dar au refuxat în ultima clipă, lăsând-o pe

mama să dea telefon şi să-şi ceară scuze. Si cum Derek a luat maşina mamei, suntem în pom dacă n-o reparăm pe asta.

- Poţi lua autobuzul.

- Mda. Dar ultima cursă este la o oră ridicolă - zece seara sau cam aşa ceva - iar petrecerea va dura mai mult de atât, după cum o ştiu eu pe Linda. Dă-mi cheia, Bert.

Pauline îi lăsă să-şi vadă de treabă. Era destul de târziu după-amiază, când reuşiră să repare pompa de benzină, iar când mai târziu văzu maşina dispărând pe alee, se simţi ca Cenuşăreasa părăsită în casă. Pauline aflase de la doamna Cedar că aceasta se simţea stânjenită de faptul că ea nu fusese inclusă în invitaţie.

în seara aceea, casa i se părea prea tăcută. în mod normal, ar fi gustat câteva ore de pace şi linişte, dar se gândea la Judy şi la atitudinea distantă a lui Mark şi se simţea neliniştită. Ascultă câteva discuri, citi puţin, dădu drumul la radio, apoi privi ceasul. Derek aranjase s-o ia pe Judy pe la ora zece. Ar trebui să ajungă în jur de unsprezece. Se hotărî să aştepte până se întorceau, cel puţin să se ducă liniştită la culcare.

Dar era unsprezece trecut şi Derek nu sosi. Pauline căscă şi pentru că focul se stinsese, se hotărî să se ducă la culcare. Probabil că va auzi maşina şi pentru că dormitorul ei era lângă al lui Judy, îşi va da seama că fata s-a întors în siguranţă. Intinsă în pat, auzi bătând orologiul din turnul bisericii din Darnford unsprezece jumătate, douăsprezece fără un sfert şi niciodată nu i se păru că timpul trece aşa de încet. O bufniţă ţipă în pădure şi vântul şuiera printre crengi. Atunci, în sfârşit auzi o maşină şi aşteptă, întrebându-se care dintre ei se întorsese acasă. Auzi pe cineva trecând pe lângă uşa ei şi urcând scările, apoi zgomotele din camera de deasupra ei îi spuseră că era Derek. Dar nimic nu indica faptul că Judy ajunsese acasă. Aşteptă câteva minute, apoi îşi puse halatul şi se duse în camera lui Judy. Camera era goală. Ezită şi, cuprinsă de teamă, urcă scările repede şi bătu la uşa lui Derek. Se auzi un “Intră” şi ea deschise uşa. Era în pragul uşii cu un prosop aruncat pe umăr şi rânji surprins când o văzu.

- Bună, Pauline. Imi pare bine că te văd. Intră.
- Derek, ai adus-o pe Judy?
- Nu. In ultima clipă a schimbat planul şi mi-a

spus că se întoarce singură acasă.

- Ei bine, nu s-a întors. Ţi-a spus dacă se întoarce cu trenul?

- N-am întrebat-o. Nu este problema mea. Stii ce, nu te mai frământa şi nu sta în prag ca un înger al răzbunării.

- Derek, te rog fii serios măcar o dată. Sunt îngrijorată pentru Judy. Nu se poate întoarce de la Lidforth şi n-am primit nici un mesaj de la ea. Si am fost aici toată seara.

- Aha! Misterul pluteşte în aer. Ce naiba învârte puştoaica?

- Taci! ... N-ai auzit paşi în curte?

Fugi la fereastră. Felinarul de la uşă lumina destul de bine, dar nu văzu pe nimeni.

- N-am auzit nimic. Dar tu arăţi foarte dulce cu părul pe spate. Mai puţin eficientă, dar mult mai drăgălaşă.

- Nu-ţi pasă ce se întâmplă cu Judy? Trebuie să fii mereu aşa de fericit? Este plictisitor şi total inutil.

Vorbise cu mânie, nervii fiindu-i întinşi la maximum din cauza neliniştii.

- Nu-ţi mai face atâte probleme. Judy este

perfect capabilă să se descurce singură şi dacă vrea s-o dea în bară este treaba ei. Nu te mai purta ca o cloşcă şi dă-mi un sărut de noapte bună. Probabil că puştoaica s-a hotărât să rămână acolo peste noapte şi va da un telefon mâine dimineaţă.

- Dacă nu se întoarce în noaptea asta, cred că mama ta ar trebui să afle.

- Foarte bine. Spune-i tu. Personal, cred că ar fi bine să lăsăm totul pentru mâine dimineaţă.

Stătea pe marginea patului legenându-şi un picior şi o prinse de mână când trecu pe lângă el.

- Nu eşti de acord cu mine, Pauline scumpo, nu-i aşa?

Privirile li se încrucişară.

- Nu te cunosc îndeajuns Derek, ca să te judec. Tot ce ştiu este de suprafaţă.

- Foarte abil. Dar te asigur că nu sunt lucruri ascunse pe care să le cercetezi. Eşti la fel ca Mark. Iei viaţa prea în serios. Era o glumă dragă. Una nu prea reuşită, dar oricum, o glumă. Poţi să te distrezi puţin dacă te gândeşti la asta şi nu încerci să urmăreşti un scop nobil. Deoarece nu există.

- Eşti incorigibil. Noapte bună. Nu, Derek, adăugă hotărâtă când el se ridică şi o luă în braţe.

- Vezi, eşti aici deja. Işi trecu degetul peste buzele ei. La urma urmei, un sărut de noapte bună nu strică.

- Eşti băiat mare acum, spuse Pauline, alunecându-i din braţe şi îndreptându-se spre uşă.

Dar el a fost mai rapid, o prinse în pragul uşii şi o întoarse cu faţa spre el.

- Să fiu al naibii dacă te las doar cu atâta.

Pentru o clipă privi peste umărul ei. Apoi o sărută
strângând-o cu putere. Auzi un zgomot în spatele ei şi se zbătu să se elibereze, dar el era mai puternic şi trecură câteva secunde până să-i dea drumul.

- Acum, fugi drăguţo, îi spuse spre uluirea ei. Este destul pentru seara asta. Am avut o zi grea şi sunt cam obosit.

- Ce?

- Fugi, acum.

O răsuci şi atunci îl văzu pe Mark sprijinit de balustrada scării ca şi cum ar fi aşteptat răbdător de ceva timp. Derek păru surprins.

- Hei, Mark! De ce naiba n-ai făcut mai mult zgomot când ai urcat scara?

- Mi-am lăsat clopoţelul în hol. Am venit să văd dacă din întâmplare cheia de la garaj nu este la tine.

- Cheia? Dumnezeule, s-ar putea să ai dreptate. O secundă. Se duse la haina care atârna pe scaun şi căută în buzunar.

- Da. Scuze. Nu ştiu de ce o pun în buzunar şi nu la locul ei. De fapt, nici nu ştiu de ce am încuiat garajul, ştiind că erai plecat. Obişnuinţa, presupun.

- Probabil că te gândeai la altceva, spuse Mark luând cheia. Aş putea să vă sugerez la amândoi să vă desfăşuraţi relaţia cu mai multă discreţie? S-ar fi putut să vină tata după cheie. Insă el încă răscoleşte în sertarul din hol. Noapte bună.

Pauline rămase tăcută, ca bătută în cuie, în timpul schimbului de replici. Apoi, când Mark se răsuci pe călcâie şi începu să coboare scările, se trezi la viaţă şi fugi după el.

- Mark!

O ignoră, dar îl prinse lângă dormitorul ei şi-l luă de mână.

- Mark, trebuie să mă asculţi, te rog.

- Ce este?

- M-am dus să-l întreb pe Derek unde este Judy

când i-am găsit camera goală. N-a venit acasă cu el şi eram îngrijorată pentru ea.

Ridică uşor mirat din sprâncene şi ea roşi din nou. Apoi deliberat, bătu la uşa lui Judy.

- Judy, eşti aici?

O voce înăbuşită răspunse.

- Sigur. Lasă-mă în pace. Restul nu se înţelese în afară de cuvântul “somn”.

Mark o privi pe Pauline. O studie din cap până-n picioare. Când vorbi, vocea îi era brutală.

- Ar trebui să te gândeşti mai mult la alibiul tău şi nu să prezinţi unul care poate fi verificat foarte uşor. Noapte bună!

Rămase pe loc câteva minute, privind lung în urma lui. îl auzi coborând în hol, spunându-i ceva tatălui său, apoi uşa se deschise şi se închise. Pentru o clipă, Pauline închise ochii, năucită şi uimită de evenimentele din ultimele minute, apoi intră în camera lui Judy. Era întuneric. Aprinse lumina şi o văzu pe Judy, întinsă în pat, îmbrăcată şi cu faţa înfundată în pernă ca să nu se audă hohotele de plâns care-i cutremurau corpul. Ridică faţa udă de lacrimi şi şopti:

- Te rog, încuie uşa. Pauline încuie uşa şi se

aşează pe pat. Abia când în casă se lăsă liniştea, Pauline puse mâna pe umărul fetei.

- Judy draga, nu, îi spuse cu blândeţe. Nici un bărbat nu merită. Nici un răspuns din partea capului blond înfundat în pernă. Ce copil este, îşi zise în gând Pauline, îndurerată de necazul fetei.

Nu era pregătită să facă faţă unor bărbaţi ca Frank Warden.

- Poţi să-mi povesteşti, dragă? Poate pot să te ajut?

- Nimeni nu mă poate ajuta. Dar o să-ţi povestesc. Oricum, mâine va afla şi tata. Bănuiesc că mă va da afară.

- Ia-o de la început, poate putem să lămurim lucrurile între noi. Ai nevoie de timp. N-ai fost la Lidforth weekendul ăsta, nu-i aşa?

Judy se ridică în capul oaselor şi-şi şterse lacrimile cu o batistă mică.

- Nu. Am fost la hotelul Swan, situat la câteva mile în partea cealaltă a oraşului. Este aproape de casa lui Frak. Urma să ne căsătorim ieri şi mi-a fost aşa de teamă că ceva s-ar putea întâmpla sâmbătă dimineaţă, dacă rămân acasă, aşa că m-am hotărât să-mi petrec noaptea de vineri la hotel.

Trebuia să avem o mică petrecere după căsătorie - mai mult prieteni ai lui Frank - dar nu le-am spus că urma să ne căsătorim. Mi-era atât de teamă că se va afla. Pur şi simplu i-am invitat la masa de prânz. Abia după aceea urma să le spunem noutatea.

- Nu i-ai spus Hildei?

- Nu. In ultimul timp l-a vorbit de rău pe Frank.

Aşa că ne-am hotărât să nu-i spunem. Dumunică dimineaţa urma să-i telefonez mamei şi să-i spun că plecăm la Londra pentru o săptămână de miere.

- Si apoi?

- Urma să ne întoarcem şi să locuim la Frank acasă.

- Si ce s-a întâmplat?

îi trebui ceva timp lui Judy să-şi găsească puterea de a continua să povestească.

- Vineri seara, Frank a venit la hotel să ia masa cu mine şi era extraordinar de agitat, deoarece câştigase cam şase sute de lire la pariuri la fotbal ... După cină, s-a foit puţin apoi mi-a spus că s-a gândit mai bine şi că nu vrea să mă supăr, dar crede că sunt prea tânără pentru căsătorie şi că nu

vrea să facă nimic fără consimţământul părinţilor mei.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Până atunci, el fusese cel care se grăbea. Si apoi, totul fusese aranjat. Apoi mi-a spus că a anulat aranjamentele făcute la primărie şi cum nimeni nu ştia că urma să ne căsătorim, nu se făcuse nici un rău. A explicat prânzul ca o sărbătoare a faptului că a câştigat la pariuri.

Totul a fost pe neaşteptate. A fost oribil. Totul fusese stabilit, iar eu eram îndrăgostită de el şi fugisem de acasă ca să mă mărit cu el. Felul în care mi-a vorbit a fost unul indiferent, ca şi cum ar fi anulat un prânz.

Din nou lacrimile se rostogoleau pe obrajii lui Judy, dar fata nu le luă în seamă. Abătută, continuă.

- L-am întrebat de ce s-a schimbat brusc şi a bălmăjit ceva despre faptul că s-a grăbit puţin. Nu te voi plictisi cu toate scuzele. Dintr-o dată, mi-am dat seama că nu m-a iubit deloc. Pur şi simplu s-a distrat cu mine. Dar de ce? Asta nu pot să înţeleg. De ce a lăsat să ajungă lucrurile atât de departe, ca apoi să dea înapoi? Oricum, nu contează ce ne-

am spus unul altuia. Ca să-mi salvez onoarea, am continuat farsa în timpul prânzului de ieri. Nu ştiam ce să fac. Nu puteam veni acasă până duminică noaptea, fără să dau naştere la bănuieli şi să mi se pună întrebări. Am crezut că cel puţin vom rămâne prieteni şi în felul acesta se mai putea salva ceva. N-am prea multă mândrie, nu-i aşa? Dar ideea unei vieţi acasă fără Frank, devenea de nesuportat ...

Ei bine, petrecerea a fost un succes. Multă băutură. O grămadă de glume nesărate. Toasturi pentru câştigul lui Frank. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai îngrozitor. După aceea Frank a plecat cu ceilalţi. A zis că are ceva de făcut, dar se întoarce a doua zi dimineaţă, ca să mergem undeva cu maşina şi să discutăm în linişte. Dar nu s-a mai întors. In după-amiaza asta, am fost la el acasă. Menajera mi-a spus că a plecat la Londra pentru o săptămână sau două. Când m-am întors la hotel, mă aştepta un mesaj de la Hilda, în care mă ruga să mă întâlnesc cât mai curând cu ea. Mi-am făcut valiza şi când am cerut nota de plată am văzut că era inclus şi prânzul şi făcea cam douăzeci şi două de lire. Iar eu nu mai aveam decât cinci lire în buzunar. I-am spus proprietarului

şi n-a fost foarte amabil. Când a aflat cine sunt, a spus că va trimite nota de plată tatălui meu şi m-a lăsat să plec.

- Dumnezeule, copilă, ce încurcătură!

- Da. Judy îşi dădu părul la o parte, nerăbdătoare. Eram foarte îngrijorată. Pur şi simplu simţeam că sunt în mijlocul unui coşmar. Nimic nu avea sens. Dar când m-am întâlnit cu Hilda, lucrurile au devenit clare. Frank o sunase în dimineaţa aceea în drum spre Londra. Se pare că era într-o jenă financiară. Casa în care locuia nu era a lui - aparţinea cumnatului lui care era plecat pentru un an în Canada. Urmează să se întoarcă în aprilie. Frank a moştenit o mică sumă de bani, iar afacerea lui nu merge prea bine. Spera că dacă se însoară cu mine o să pună mâna pe nişte bani. Ridicol, nu-i aşa? Noi niciodată n-am vorbit despre bani. Am presupus că avea destui. Aşa se părea. Când a câştigat banii ăia, a bâiguit ceva că tata este un părinte neiertător şi că nu aş fi o investiţie prea bună la urma urmelor. Aşa că a plătit ce datora şi a şters-o. Hilda crede că va rămâne la Londra şi-şi va lichida afacerea de aici. In Darnford se simţea stânjenit.

Hilda a fost foarte drăguţă. Mi-am lăsat valiza la ea şi am venit pe jos acasă.

- Pe jos?

- Da. Când am plecat de la ea, ultimul autobuz trecuse de mult. Hilda s-a oferit să mă aducă acasă, dar am vrut să merg pe jos. Voiam să fiu singură. După toate întâmplările din weekend, mă simţeam dărâmată şi dacă nu rămâneam singură, înnebuneam.

Pauline îi luă mâna.

- Imi pare teribil de rău că ai fost atât de lovită, dar sincer cred că ai avut noroc că ai scăpat.

- Scăpat! Stai să vezi când tata o să primească nota de plată. N-aş fi vrut să vin acasă. Dar nu aveam unde să mă duc şi Hilda m-a sfătuit să vin acasă. Mi-a spus că ţi-ai făcut griji pentru mine.

- Mai mult ca sigur.

- N-am putut să-ţi spun, Pauline. Am vrut.

Dar m-am gândit că dacă se află că tu ştiai despre Frank şi nu ai avertizat familia, tata te va concedia imediat. Si n-am vrut să risc.

- Fii binecuvântată, dragă, dar pot să-mi port singură de grijă. Dar a fost drăguţ din partea ta că te-ai gândit. O să treci peste toate astea, Judy. Uită

toată povestea asta.

- Probabil că n-o să fiu lăsată, bănuiesc.

Nu-ţi face griji de nota aceea de plată. Eu deschid poşta pentru tatăl tău, dimineaţa. Aranjez eu cu nota de plată şi-i trimit un bilet proprietarului. Nu văd de ce ar trebui să afle toată lumea.

Judy îi aruncă o privire rapidă, apoi îşi plecă privirea.

- N-ar trebui să te las s-o faci. într-un fel, nu mi se pare corect. Dar mi-e groază să-l înfrunt pe tata. Mă urăşte şi ar fi foarte încântat să i se confirme părerea pe care o are despre mine. Dar nu am cum să-ţi înapoiez banii. Stii că mi-a tăiat alocaţia şi acum n-am nici un chior. Nu aveam prea multe economii şi cele cinci lire le-am dat ca un avans.

- Nu-i nimic.

- Nu. O să-ţi înapoiez banii, dar nu ştiu când.

- Perfect. Aşa rămâne.

Si Judy, nu mai fugi fără să mă anunţi, vrei? O ciufului în glumă. Ţin la tine şi nu vreau să albesc prematur.

Judy trase aer în piept.

- Aşa o să fac, spuse cu voce tremurată. Si ... ei

bine, este o prostie să-ţi mulţumesc doar, când tu faci atât de mult pentru mine.

- Intr-adevăr. Acum sus în pat şi la culcare. Eşti obosită. Mâine dimineaţă, dracul n-o să mai pară atât de negru.

Dar întoarsă în camera ei, Pauline zăcu trează multe ore, ştiind că pentru ea dimineaţa va fi şi mai rea.

Capitolul 1

A doua zi dimineaţă, micul dejun a fost deosebit de tăcut. Judy era palidă, dar îşi mai revenise şi Pauline îşi zise că tinereţea era capabilă să şteargă orice urmă de devastare cu câteva ore de somn. Ea nu arăta la fel de bine, deoarece o durea îngrozitor capul, iar cearcănele refuzau să fie acoperite de câteva straturi de pudră. Mark era impasibil ca un sfinx şi singurele cuvinte rostite au fost “Bună dimineaţa”. Paulinei i s-au părut atât de stupide, că-i veni să i le bage pe gât. Derek a coborât târziu, fluierând vesel, dar până atunci ceilalţi îşi luaseră micul dejun şi după graba cu care dispărură la sosirea lui, îi dovediră că nu aveau chef de glumele lui.

Pauline îl ajunse în hol tocmai când voia să iasă din casă.

- Derek, o clipă. Vreau să discut cu tine, diseară. Vrei să vii în salon, după cină, te rog? Cred că merit nişte explicaţii.

- Cu plăcere, draga mea.

Un claxon se auzi de afară, dovedind că Mark era grăbit şi nu era dispus să-l aştepte pe Derek, care-i aruncă o bezea Paulinei şi ieşi repede. Ar fi

trebuit să fie o călătorie veselă se gândi Pauline tristă.

Imediat ce citi poşta, rezolvă cu nota de plată de la hotelul Lebăda. Intr-adevăr, se consumase ceva băutură, îşi spuse când privi nota de plată. Dar, până la urmă, se dovedea a fi un preţ rezonabil pentru dispariţia domnului Frank Warden. Altfel ar fi costat-o mult mai mult pe Judy. Bătu şi o mică notă, pe care o ataşă ceculuí, apoi lipi scrisoarea şi i-o dădu lui Judy s-o pună la poştă.

Se întrebă cât de mult avea Hilda legătură cu schimbarea de comportament al lui Warden. Mai mult decât îşi închipuia Judy.

Ziua trecu ocupându-şi timpul cu treburile obişnuite, dar mascându-şi zbuciumul interior. In seara aceea, când Derek intră în salonaşul ei, inima îi tresări în piept. Expresia lui răutăcioasă nu lăsa loc la nicio altă interpretare.

- Ce mai e nou, puiule? Pari gânditoare.

- Vreau să ştiu de ce te-ai comportat atât de urât seara trecută, şi când ai de gând să îndrepţi lucrurile.

îşi scoase o ţigară şi se săltă pe colţul biroului, negrăbindu-se să răspundă. Privi în jurul lui.

- De ce naiba n-ai o scrumieră aici, Pauline?

- Pentru că nu fumez. Si nu folosi vasul acela. Este o scrumieră pe măsuţa de colo.

- Si ăsta este un loc nepotrivit pentru scrumieră, îi spuse el când se duse s-o ia.

- Si acum despre ce discutăm? o întrebă întorcându-se la locul de pe birou.

- Stii tu. Si n-am chef de glumă. Vreau un răspuns direct la o întrebare directă. De ce te-ai comportat aşa seara trecută?

- Puţin pentru plăcerea mea. în mare parte în defavoarea fratelui meu.

- Atunci, l-ai văzut? înainte ca tu ...

- înainte să te strâng în braţele mele? Da, scumpa mea Pauline. Am zărit chipul familiar al scumpului meu frate pe scări şi m-am gândit că ăsta este momentul.

- Ce moment?

- Minunata oprtunitate de a-i plăti lui Mark.

- Si de ce ai vrut să i-o plăteşti?

- Păi, în ultimul timp n-am fost cei mai buni prieteni, ştii şi tu, şi am vrut să-l pedepsesc puţin.

- Pentru testamentul tatălui tău?

- Exact. Mark m-a făcut să-mi pierd partea şi

am vrut să-l fac să plătească.

- Prostii! Stii că tatăl tău nu se lasă influenţat de nimeni în hotărârile pe care le ia. Nu cred că a fost vreodată corect cu tine sau cu Judy, dar nu-l acuza pe Mark.

- Drăguţ că-i iei apărarea, scumpa mea, dar tot îl acuz pe Mark. Bătrânul ia hotărârea, dar părerea lui Mark contează foarte mult, iar el putea să pună o vorbă bună pentru mine.

- De ce ar fi făcut-o? Tu nu dai doi bani pe fabrică. Si nu cred că tatăl tău are nevoie ca Mark să-i confirme asta. Si pentru mine este evident. Pot să te întreb cum ai aflat ce este în testament?

- Simplu, dragul meu Watson. Tatăl meu a avut o criză de inimă într-o seară, chiar înainte de cină. Tu erai la baie, cred. Oricum, stătea în pragul biroului într-o stare de ameţeală când am coborât şi l-am ajutat să urce în cameră. Tocmai îşi luase tabletele şi a vrut să se întindă în pat zece minute. M-a rugat să nu spun la nimeni. Nu-i place să se facă zarvă. Aşa că în loc să-i pun întrebări, m-am dus să arunc o privire în dosarul domnului Coral. Te felicit pentru corectitudinea în care ţii dosarele. Totul este etichetat şi pus la locul lui.

- Ieri, m-ai întrebat ce cred despre tine, Derek, şi ţi-am spus că nu te cunosc îndeajuns ca să te judec. Acum, ştiu. Cred că eşti demn de dispreţ.

- Este o schimbare radicală de părere, Pauline, nu-i aşa?

Pentru un moment, rămase tăcută. Avea dreptate, chiar dacă îşi pierdea locul de muncă, trebuia să-şi spună părerea.

- De ce m-ai tras în povestea asta, Derek? Niciodată nu ţi-am dat motive de supărare. N-am spus nici un cuvânt împotriva ta.

- Nu. De fapt îmi pare rău de asta, deoarece îmi place de tine, dar mi-e teamă că Mark este invulnerabil, este un tip dur, Pauline, şi se pare că tu eşti punctul lui slab - singura fisură în armura lui. Oportunitatea de a arunca o săgeată prin această fisură era prea ispititoare ca s-o ratez.

- Nu ştiu de ce crezi că aş însemna ceva pentru Mark.

- Nu? Hai să zicem că este instinctul. Mark este închis ca o scoică, dar antenele mele sunt foarte sensibile şi rar mă înşel. Nu cred că n-ai simţit asta, Pauline. Femeile au un al şaselea simţ în direcţia asta. N-ai nimic de zis? Măi, măi, măi.

De fapt, se distra, îşi spuse în sinea ei, privindu-i chipul. Si nu se prefăcea. Era de-a dreptul încântat că rănea atât de profund doi oameni. Simţi că i se face greaţă amintindu-şi ce-i spusese Mark despre firea celor din familia Cedar.

- Atunci, n-o să faci nimic ca să îndrepţi lucrurile? O să-l laşi pe Mark să creadă că ...

- Că tu eşti amanta mea. Da. Sunt mulţumit să las lucrurile aşa. Mi-e teamă că este prea îngrămădit să vadă adevărul.

- Ai avut tu grijă de asta, nu-i aşa? Păi, s-ar putea ca tu să fii mulţumit, dar sper să nu te aştepţi ca eu să fac acelaşi lucru. Ii voi spune lui Mark exact ce s-a întâmplat şi cred că vei regreta ce-ai făcut.

Zâmbi.

- Poţi să încerci.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că nu va deschide acest subiect cu niciunul dintre noi. îl cunosc pe Mark. în dimineaţa asta nu mi-a spus nici un cuvânt. Cred că este prea furios ca să vorbească despre asta. Stii, oamenii acţionează în două feluri când primesc o lovitură. Fie vorbesc căutând simpatie

de la ceilalţi, fie o îngroapă, deoarece sunt răniţi prea tare în mândria lor ca să mai pună sare pe rană. Mark aparţine celei de-a doua categorii. Am ştiut sigur în dimineaţa asta, când a ignorat subiectul. în altă ordine de idei, a citit o grămadă de acte şi mi-a spus să nu mai am un astfel de comportament cât stau sub acoperişul familiei Cedar. N-a mai spus nici un cuvânt. Dar, mamă, ce negru era!

- Si ţie nu-ţi pasă deloc de sentimentele mele?

- Draga mea fată, dacă din întâmplare eşti destul de nesăbuită să te gândeşti la Mark, ţi-am făcut un mare serviciu. Eşti prea bună pentru el. O merită pe Linda şi pe Dumnezeul meu sper să rămână cu ea. Asta ar fi cea mai bună răzbunare la care s-ar fi putut gândi chiar şi Mefistofel.

- Lăsând la o parte sentimentele personale, se pare că uiţi că-mi pot pierde serviciul, şi pentru mine referinţele sunt foarte importante.

- Nu-ţi face probleme. Mark nu se va duce la bătrân. Ţi-am spus, va fi mut.

- Nu crezi că s-ar putea să-ţi tragă o bătaie bună, în loc să vorbească? Sper s-o facă. Mi-ar păcea să-l văd dându-ţi o scatoalcă.

- Si asta este blânda noastră Pauline! Nu-i nimic, îl voi lăsa să se calmeze. Nu, nu mă va ataca, dragă. Nu eu l-am dezamăgit.

- Pur şi simplu nu pot să înţeleg cum poate fi cineva atât de rău, zise Pauline, obosită. Cum putem să trăim toţi sub acelaşi acoperiş cu aceste sentimente oribile?

- Vei fi surprinsă. Noi suntem obişnuiţi. Dar de fapt, nu intenţionez să rămân mult sub acest acoperiş. Plec la sfârşitul lunii. Mă înrolez în aviaţie. Asta rămâne între noi. îţi doresc numai bine înainte de a pleca.

- Si eu la fel.

- Draga mea fată, nu face din ţânţar armăsar. Si tu ar trebui să mai călătoreşti puţin, să-ţi lărgeşti orizontul. Acţionezi în cel mai pur stil Darnford. Si oricum, ce este atât de groaznic în a face dragoste? Dacă Mark este atât de puritan, nu trebuie să pui la inimă.

- Mark nu este puritan, doar urăşte minciunile şi înşelăciunea, şi la fel şi eu. Oricum, îmi dau seama că n-are rost să vorbesc cu tine. Nu-ţi înţeleg standardele. De fapt, se pare că n- ai niciunul. Aşa că ne pierdem timpul discutând.

- Mă rog, în ciuda a toate, nu putem fi prieteni, Pauline? Când voi părăsi acest cămin fericit, ce-ar fi să ne întâlnim şi să ne distrăm împreună? Imi dau seama că aici nu putem face nimic, dar te voi anunţa unde mă voi stabili şi vom face aranjamente. Cred că se va putea.

Pentru moment, indecenţa propunerii îi tăie respiraţia. Stătea acolo, legănându-şi piciorul, încrezător în frumuseţea chipului lui, cu ochii albaştri strălucind şi cu un zâmbet uşor pe buze. Vitalitatea şi tinereţea îi dăduseră un aer de măscărici care o înşelase. Când tinereţea va trece, va rămâne un om revoltător. Deliberat, ţinti spre vanitatea lui.

- Scuze. Nu mă atragi. Găsesc atenţiile tale nu numai plictisitoare, ci şi dezgustătoare. Atât de mult, încât dacă nu păstrezi distanţa între noi pe perioada cât mai stai aici, mă voi duce la tatăl tău şi-i voi spune că atitudinea ta respingătoare mă împiedică să mai lucrez aici.

îmi închipui că nu va rămâne mut cu această ocazie. M-ai înţeles?

Stia după chipul lui că ţintise bine. Ridică din umeri.

- Cum vrei.

- Mulţumesc. Acum, te rog să pleci.

- îţi aminteşti ce ţi-am spus? Acidul începe să-ţi invadeze corpul, Pauline. Este trist să vezi cum această casă îţi înăbuşe firea dulce. Noapte bună.

Când uşa se închise în urma lui, îşi luă capul în mâini, întrebându-se ce putea face ca să îndrepte lucrurile.

Derek avusese o dreptate diabolică în legătură cu fratele lui. Chiar din prima săptămână petrecută la Avallon, Mark îşi dovedise profunda dezaprobare faţă de comportamentul uşuratic al lui Derek faţă de ea. Dezaprobarea devenise şi mai evidentă după Crăciun şi în felul acesta, sarcina ei era şi mai dificilă. Dar adevărul era adevăr, gândi cu vehemenţă. Si trebuia să învingă. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Sigur, Mark va accepta cuvântul ei. Dar aparenţele erau atât de mult împotriva ei, iar Judy se întorsese într-un moment nepotrivit. Si dacă nu-l va putea convinge pe Mark de adevăr, el nu o va ierta niciodată. Era sigură de asta. El îşi deschisese inima în faţa ei. Ii mărturisise lucruri pe care nu le mărturisise nimănui. Dacă el credea că în tot acest timp, ea avea o relaţie cu

Derek, spunându-i ce discuta cu el, că făcea un joc dublu, n-o va ierta niciodată.

Trebuia să-l convingă. Nu putea să permită să fie atât de tare rănit. Era o nebunie să lase un maimuţoi ca Derek să continue cu această mascaradă. Era o persoană care nu valora nimic. Mark putea să şteargă pe jos cu el în cinci minute, aşa cum mai făcuse de câteva ori înainte. Derek nu trebuia să câştige atât de uşor, mai ales că inimile lor erau în joc.

Rămase mult timp trează, răsucind problema pe toate feţele şi când în sfârşit adormi, singura concluzie la care ajunsese a fost că trebuie să rezolve problema înainte de a fi prea târziu.

Fie că era întâmplător sau Mark manevra lucrurile în aşa fel, Pauline nu reuşi să fie singură cu el nici un moment până joia următoare seara, când îl încolţi în camera de biliard. Mark aranja bilele când Pauline intră şi închise uşa după ea. El ridică privirea, apoi îşi văzu de treabă, aparent absorbit de ceea ce făcea.

- Vreau să vorbesc cu tine, Mark.

- Despre ce?

- Despre duminică noaptea.

- Cu cât vorbim mai puţin, cu atât mai bine.

- Vreau să-ţi spun exact ce s-a întâmplat.

- Ce te face să crezi că n-am ochi şi nici urechi? Scuză-mă.

Trecu prin faţa ei să ia o bilă.

- Poţi să-mi acorzi atenţie câteva minute, Mark? Ai înţeles greşit ceea ce ai văzut. Si nici nu-ţi fac vreo vină. Derek a făcut-o intenţionat. Dar trebuie să mă laşi să-ţi explic.

- Ai făcut-o. Ai uitat că mi-ai dat explicaţii? Sau poate te-ai gândit la altă explicaţie. în orice caz, eu nu vreau să mai discut.

- Nu poţi să tragi concluzii pur şi simplu şi să nu-mi dai ocazia să mă apăr. Si criminalii au acest drept.

- Ai uitat că am fost martor nedorit? Nu cred că trebuie să-mi explici un lucru pe care l-am văzut cu proprii mei ochi.

- Dar poţi să tragi concluzii greşite.

- Stiu. Am tras destule concluzii greşite în ultimele luni. Acum, te superi dacă renunţăm la subiect?

- Da, mă supăr. Nu eşti corect cu mine.

îşi dădea cu cretă vârful tacului.

Pentru o clipă, ridică privirea spre ea.

- Stii, cred că ar fi mi bine să renunţi la subiect. Nu numai ce s-a întâmplat duminică noaptea m-a făcut să realizez că ţi-ai bătut joc de mine. Nu poţi fi satisfăcută doar cu Derek? Din punct de vedere al siguranţei, s-ar putea să nu fie cea mai bună alegere, dar vă distraţi bine împreună, sunt sigur, dar nu poţi să le ai pe toate.

Era ciudat să-l audă pe Mark spunându-i astfel de cuvinte, îşi spuse în sinea ei, pe jumătate uluită. Ii privi chipul. Era de granit. Auzise că între dragoste şi ură era o linie foarte subţire. Mark o trecuse.

Pauline se întoarse şi ieşi fără nici un cuvânt. In timp ce urca încet scările, doamna Cedar ieşi în fugă din cameră.

- Pauline, telefonează la doctor. Charles a făcut infarct. Cred că ... este pe moarte. Unde este Mark?

- In camera de biliard, răspunse Pauline, fugind la telefon.

Un moment mai târziu, Mark urcă în goană scările şi doamna Cedar îl urmă. Curând, coborî şi o găsi pe Pauline aprinzând focul în salon.

- Cum se simte? întrebă Pauline.

- L-am pus în pat. Este destul de rău.

A venit doctorul?

- Vine imediat.

Judy li se alătură, arătând destul de speriată şi rămase cu Pauline când doamna Cedar urcă împreună cu doctorul. Mark a fost cel care coborî şi le spuse că tatăl lui era pe moarte.

- Doctorul a făcut tot ce a putut. I-au mai rămas câteva ore de trăit. Judy, unde este Derek? Stii cumva?

- Tocmai am auzit o maşină. Bănuiesc că este el.

Câteva minute mai târziu, intră Derek şi i se explică
situaţia.

- Mama este cu el, spuse Mark. Pe moment, nu putem face nimic. Abia dacă este conştient.

Trecu aproape o oră până când doamna Cedar coborî şi-i spuse lui Mark că tatăl lui dorea să-i vorbească.

- Voi, copii, mai bine v-aţi duce la culcare, le spuse când Mark ieşi. Odihniţi-vă. El ...

Pentru o clipă, se opri şi Pauline crezu că o să

cedeze.

- Tatăl vostru nu vrea să vadă pe altcineva, continuă hotărâtă. Dacă va dori, vă voi chema. Spune-i Lalliei să nu stea. N-are ce să facă.

Judy şi Derek ieşiră.

- Stau eu cu tine, spuse Pauline. Asta dacă nu doreşti să rămâi sigură.

- Mulţumesc, draga mea. Mi-ar plăcea să rămâi. Pe moment, gândurile nu sunt cel mai bun prieten.

- Mă duc să aduc nişte ceai.

Când Pauline se întoarse cu ceaiul, doamna Cedar stătea pe marginea scaunului cu mâinile atrânse în poală, privind fix focul.

- Nu vrea să stau cu el, Pauline. Acum când se duce, nu vrea să stau cu el. Desigur, niciodată n-a dorit-o. Dar rămâi cu un sentiment amar să fii alungată aşa, nu cu mânie, nici cu dispreţ, ci parcă ai fi o servitoare, după treizeci şi cinci de ani de căsătorie.

- N-a dorit pe nimeni. S-a îndepărtat de oameni. Si nu poţi să te învinovăţeşti pentru asta.

Doamna Cedar continuă de parcă n-ar fi auzit.

- Aveam douăzeci şi patru de ani când Charles s-a căsătorit cu mine. Presupun că niciodată nu m-

a iubit, deşi eu am crezut contrariul. Cred că tot ce şi-a dorit a fost o femeie care să asigure un cămin pentru John. Pe atunci, el avea zece ani - era un scump. L-am iubit ca pe copilul meu. Si a fost fericit. Curând după aceea s-a născut Mark şi Charles a fost mulţumit. Dar când
John a murit, a murit şi Charles pe care-l ştiam. Presupun că dacă m-ar fi iubit, aş fi putut să-l ajut în acea perioadă. Dar eu nu contam. Pur şi simplu eram stăpâna casei, atât. Pe atunci, Derek era un copilaş. Judy a fost copilul născut într-o familie în care nu exista dragoste, deoarece pe atunci nici eu nu-l mai iubeam. Pur şi simplu aveam o datorie faţă de el şi am sacrificat prea multe. Abia acum îmi dau seama.

- Ai făcut ce ai crezut că era bine şi te admir pentru curajul tău.

- Am făcut ce am crezut că era corect şi nimeni nu ştie cât de greu mi-a fost uneori, şi acum când totul se sfârşeşte, ştiu că am greşit. Pentru Charles nu a contat şi din cauza asta mi-am pierdut şi copiii. Vezi tu, am fost educată să cred că o soţie îi datorează supunere absolută soţului ei. Când Charles era dur cu copiii, şi asta se întâmpla

adesea, am considerat că era de datoria mea să nu-l contrazic. Am crezut că era rău pentru copii să avem păreri diferite şi că trebuie să fiu de partea lui Charles în faţa lor. Aşa că am pierdut dragostea şi încrederea lor. Poate că nu a lui Mark, dar Judy şi Derek sunt nişte străini pentru mine. Niciodată n-am ştiut ce gândesc, cum îşi petrec timpul liber. Nu-mi spun nimic. Eu sunt de vină. îmi dau seama acum, dar este prea târziu. Si pentru ce? Pentru un bărbat care se uită la mine când este pe moarte şi-mi spune: ”Ieşi”.

- Poate că pentru mulţi părinţi copiii devin nişte străini când cresc. Si o prăpastie între tine şi soţul tău ar fi făcut şi mai mult rău copiilor, fără ca asta să-i înmoaie duritatea. Te rog, nu te mai învinovăţi. Mai degrabă meriţi o medalie, nu să te învinovăţeşti. Ai făcut ceea ce ai considerat că era mai bine.. Nimeni altcineva n-ar fi putut face mai mult.

- Eşti o scumpă, Pauline. Nu ar fi trebuit să te împovărez cu problemele mele. Niciodată n-am mai discutat despre asta până acum. Poate că ar fi fost mai bine dacă aş fi făcut-o. La urma urmei totul a fost o farsă. Să nu te căsătoreşti, Pauline

dacă nu eşti convinsă că-l iubeşti şi că te iubeşte. Indiferent cât de mare este dragostea ta, nu va fi de-ajuns. Nu va supravieţui de una singură. Si o căsătorie fără dragoste este ca o închisoare.

Amândouă rămaseră tăcute şi în acel moment intră Mark.

- Tata vrea să te vadă, Pauline. Vrei să urci?

Charles Cedar stătea sprijinit pe perne şi singura licărire de viaţă era în ochi. Vorbi în şoaptă şi cu mare greutate.

- Domnişoară Avon. Promisiunea de a termina cartea lui John ... îţi aminteşti?

- îmi amintesc.

- O să stai şi s-o termini cu Mark? Promiţi?

- Voi sta şi o voi termina. Promit.

- Bună fată. Stii, John ... tu ... John.

Privirea i se înceţoşă şi închise ochii. Doctorul îi făcu semn să plece.

Cuvintele adresate Paulinei au fost ultimul efort pentru Charles Cedar. Nu mai avea ce spune lumii, totul se terminase. Când a murit în acea noapte rece de ianuarie, la zece şi trei minute, singurul membru al familiei prezent, a fost Mark.

Pauline tocmai îşi trăsese mănuşile şi era gata

să iasă când o strigă Judy.

- Pauline! Mergi să te plimbi? Pot să vin cu tine?

- Da, cu amândouă. Dar grăbeşte-te, Dora nu prea vrea să aştepte.

- Imediat.

Pauline porni încet, cu Dora alergând veselă înaintea ei. Judy le ajunse la poartă.

- Oribilă zi, remarcă ea, scuturându-se când o rafală de vânt o lovi peste faţă. Dar trebuia să ies din casă. Funeraliile sunt deprimante şi nu pot să fiu ipocrită şi să pretind că moartea tatei mi-a provocat o mare durere. Nu cred că suferă cineva, dar sentimentul datoriei este atât de puternic la mama, încât trebuie să facă totul ca la carte, presupun. Oricum, nu cred că Mark trebuie să fie atât de sever.

- Mama ta este foarte nefericită, Judy. Nu atât din cauza morţii tatălui tău.

Tatăl tău nu a dorit-o lângă el în ultimele clipe şi asta a supărat-o, deoarece şi-a dat seama de eşecul căsătoriei ei.

- Probabil că este destul de trist. Când creşti cu asta nu-ţi dai seama, şi este greu să-ţi aminteşti că mama şi tata au fost odată tineri şi presupun că

am sperat că o să fie fericiţi. Desigur, pe atunci tata o fi fost altfel sau nicio femeie nu s-ar fi căsătorit cu el. Dar cred că tata nu putea trăi cu cineva, adăugă Judy plină de candoare. In locul mamei, aş fi bucuroasă că şi-a recăpătat libertatea.

- Sentimentul eşecului este foarte amar.

Mai ales când te-ai străduit din răsputeri şi ţi-ai irosit cea mai bună parte a vieţii.

- Dar tata era imposibil. A fost o prostie că a încercat. Cred că Derek ar fi trebuit să mai aştepte şi să nu arunce bomba că s-a reangajat în aviaţia militară. Este favoritul mamei, ştii asta.

- Da. Presupun că este aşa, deoarece el este cel mai slab. Ai mai auzit ceva de Frank?

- Nu. Presupun că se ascunde la Londra.

- Eşti foarte deprimată din cauza asta?

- O să-mi revin, îi răspunse Judy cu o strâmbătură.

Pauline se opri să examineze un alun de pe marginea drumului.

- Au început să înmugurească. Si bobocii de măceş sunt aproape roz. Se apropie primăvara, chiar dacă n-ai zice asta.

- Mda, rosti Judy gânditoare. Stii, Avallonul va fi altfel fără tata. Presupun că Mark va prelua conducerea. Cred că vara asta va fi cea mai veselă din câte ştiu. Ne vom trezi dimineaţa, ştiind că nu mai este nicio prezenţă dezagreabilă în casă. Nu voi mai simţi că-mi îngheaţă sângele în vine, uitându-mă la uşa biroului. Nu va mai trebui să-mi înghit mâncarea sub privirea lui dispreţuitoare şi rece. Nu va mai trebui să simt umbra morţii lui John, atârnând asupra noastră ca o sabie. De fapt, nu va mai fi la fel absolut deloc. Va fi minunat. Ca şi cum ai ieşi din ceaţă la soare.

Si pentru Judy s-ar putea să fie adevărat, îşi spuse în sinea ei Pauline.

- Este îngrozitor să fii înspăimântat de cineva, nu-i aşa? continuă Judy. Vreau să spun, cu adevărat înspăimântat, într-atât încât să-ţi fie oroare să fii în aceeaşi încăpere cu el. Aşa era cu tata. Mi-e ruşine să recunosc, dar eram îngrozită de el. O dată, am crezut că o să mă omoare.

- Judy! Exagerezi.

- Nu. Este vorba de tabloul lui John. Inainte era agăţat în sufragerie, deasupra şemineului. Intr-o zi îl priveam şi am crezut că eram singură cu Derek.

Lumina cădea pe tablou şi John părea aşa de viu! I-am spus lui Derek: “John are o sclipire şăgalnică în ochi în lumina asta. Cred că s-a distrat cu o mulţime de fete. Era doar o glumă, desigur, oricum nu-mi amintesc exact ce am spus, dar ceva în genul ăsta. M-am întors şi am dat nas în nas cu tata. Avea chipul alb, dar mie mi s-a părut că ochii erau roşii, poate doar imaginaţia mea. Oricum, avea braţul ridicat ca şi cum ar fi vrut să mă lovească şi pot să jur că în ochii lui am citit dorinţa de a mă strivi. Pe atunci aveam doar şaptesprezece ani, dar îmi amintesc asta ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Mi-a spus că sunt o păpuşă vulgară fără creier şi alte epitete şi mai puţin măgulitoare, şi că nu sunt în măsură să rostesc numele lui John, apoi m-a luat de umăr şi aproape m-a aruncat afară din cameră. în aceeaşi noapte, a luat portretul şi l-a pus în birou. Mai mult ca sigur, era nebun.

- Da. Poate, puţin. Stii, Judy, poate ar fi bine să laşi totul în urmă. Nu lăsa aceste amintiri să-ţi amărască viaţa.

- Nu. Nici nu intenţionez. Nu sunt o fiinţă morbidă. Voi fi mulţumită când totul se va sfârşi

mâine. După înmormântare, domnul Coral vine să citească testamentul tatei, nu-i aşa?

- Da.

- Ei bine, asta nu este treaba mea. Bănuiesc că tot ce mi-a lăsat a fost proasta lui părere despre mine. Dar acum, Pauline, pot să câştig bani. Sunt sigură că mama n-o să se opună să mă angajez la magazinul Hildei, dacă încă îşi mai menţine oferta. Atunci, o să pot să-mi plătesc datoria pe care o am la tine.

- Las-o baltă, dragă. Dar cred că este o idee bună să-ţi iei o slujbă. Voi pune o vorbă bună pentru Hilda, dacă mama ta îmi cere părerea.

- Ah, perfect. Atunci, s-a aranjat.

Judy continuă să vorbească despre viitorul ei, în timp ce Pauline se întreba în tăcere ce-i va aduce ei viitorul. Realiză acum că Mark va fi patronul ei. Situaţia ei era destul de neplăcută, având în vedere ceea ce se întâmplase între ei şi după cum îl cunoştea pe Mark, nu prea avea şanse s-o îndrepte.

Domnului Coral nu-i trebui mult timp să citească testamentul,. După una sau două mici donaţii către vechii angajaţi, Charles Cedar lăsase

o mică rentă soţiei, iar restul lui Mark. Judy şi Derek n-au fost menţionaţi, dar spre surprinderea Paulinei, printr-un codicil făcut doar cu zece zile înainte, îi lăsa o sută de lire sterline care să-i fie plătite la terminarea memoriilor fiului său, ca o mică recunoaştere a muncii de calitate depuse de ea în îndeplinirea îndatoririlor.

Domnul Coral îşi drese vocea şi privi împrejur.

- Ei bine, acum este clar? Aveţi vreo întrebare?

- Este limpede ca lumina zilei, rosti Derek.

- Hm.

Chiar aşa. Lucy, draga mea, proprietatea este în siguranţă în mâinile lui Mark. Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu, Trevor. Mulţumesc. Nu ştiam cum şi-a aranjat Charles afacerile. Niciodată nu discuta cu mine. Sunt puţin surprinsă că i-a ignorat pe Judy şi pe Derek.

- Mda. Ai dreptate. Păi, bănuiesc că o să discutaţi problema asta între voi. Dacă pot să vă ajut, vă stau la dispoziţie.

- Mi se pare că n-avem ce discuta, spuse Derek stingându-şi ţigara în scrumieră.

- Aşteptaţi un moment, domnule Coral, spuse Mark. Vreau să spun şi eu ceva şi aş vrea să fiţi de

faţă.

Mark se întoarse cu faţa spre ei şi cu spatele la foc, iar toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

- Având în vedere că suntem toţi prezenţi, aş putea să vă spun ce am hotărât să fac.

- Nu crezi, Mark, că ar fi bine să analizezi situaţia în amănunt, înainte de a lua nişte hotărâri? spuse domnul Coral. în astfel de chestiuni, întotdeauna îmi sfătuiesc clientul să reflecteze în linişte.

- Am avut timp să mă gândesc. Vezi, deja aveam o vagă idee de ce vrea tata să facă, iar Derek mi-a dat informaţii precise acum două seri.

Privirea domnului Coral se îndreptă spre Derek care luă o atitudine indiferentă.

- Nu cred că tatăl tău intenţiona asta. Mi-a spus clar că testmentul nu va fi deschis decât după moartea lui.

Derek nu spuse nimic, iar Mark continuă cu un calm deliberat.

- Să zicem că Derek avea sursele lui pe care tata nici nu le băuia, dar să lăsăm asta. Nu mai contează. Dar răspunzând la faptul că ar trebui să mă mai gândesc, domnule Coral, îţi spun că m-am

gândit şi am luat nişte hotărâri. Nu cred că este corect ca Judy şi Derek să fie scoşi din testamentul tatei.

- Eu nu mă supăr, spuse Judy cu nepăsare. Nu vreau banii lui.

- Taci, copilă. Nu ştii ce vorbeşti. Având în vedere că nici Derek, nici Judy nu sunt interesaţi de afacere, propun să mă ocup eu de ea aşa cum dorea tatăl meu. Dar o să le plătesc la fiecare, anual, o sumă egală cu un sfert din profitul net. Mi se pare un procent corect, având în vedere că mă gândesc să extind afacerea şi asta o să coste destul de mult. Apoi trebuie să întreţin şi Avallonul. Astea sunt propunerile mele. Judy o să aibă unele restricţii la retragerea sumelor din cont până când va împlini o anumită vârstă, dar acestea o să le discut cu ea. Apoi o să fac aranjamentele necesare cu directorul băncii.

- Mulţumesc, Mark, spuse Judy, puţin stânjenită.

- Un aranjament echitabil, dacă pot să spun aşa, observă domnul Coral.

Pauline se uită la Derek. Dacă era surprins, nu o arăta. Dădu din cap spre Mark.

- Mulţam, rosti cu atâta răceală încât mai bine

tăcea.

- Este foarte frumos din partea ta, Mark, spuse doamna Cedar, dar ştiam că pot să mă încred în tine. Sunt mulţumită că ştim că ne putem baza pe tine, dragul meu.

- Atunci, aşa rămâne. Arată obosit, îşi spuse în gând Pauline, dar nu era surprinzător.

- Aşadar, Trevor, rămâi să iei ceaiul cu noi, nu-i aşa? i se adresă doamna Cedar.

- Mulţumesc, Lucy. Mai sunt unul sau două puncte pe care vreau să le discut cu Mark. Nu este nevoie să te plictisesc cu ele. în câteva minute sosim şi noi.

In seara ceea, Mark petrecu mult timp în biroul tatălui lui, sortând hârtiile şi citind actele. Pauline se retrase în salonul ei, lăsând familia să discute noua situaţie în care se găseau. Pentru prima oară de la sosirea ei la Avallon, se simţea singură şi respinsă. Toată căldura şi bucuria ei se topiseră după ce Mark începuse s-o trateze cu răceală. Căută alinare în cartea ei preferată, multcitita Alice, dar pentru prima oară nu reuşi. Citea pe jumătate atentă când îl auzi pe Mark ciocănind la uşă.

- Vrei să cobori în birou? Vreau să discutăm despre ce avem de făcut în continuare.

Il urmă în birou şi se aşează pe scaunul pe care i-l arătă el. Mark se aşează la birou şi o privi la fel de rece şi de impersonal ca tatăl lui.

- M-am uitat prin toate hârtiile. Sunt câteva scrisori pe care vreau să le scriu şi ţi le voi dicta acum. Apoi vom căuta o cale de a termina aceste memorii.

Dictarea scrisorilor dură în jur de o oră. Avea acelaşi stil clar ca al tatălui său, aşa că treaba merse repede.

- Cred că asta este tot. Mama are şi ea o grămadă de corespondenţă de făcut, de mulţumit celor care au luat parte la acest eveniment.

Nu mă lasă pe mine s-o rezolv, dar poate o ajuţi tu.

- Sigur. O s-o facem mâine.

- Bine. Acum, în legătură cu aceste memorii. N-am avut timp să citesc manuscrisul, dar o s-o fac săptămâna asta.

Până unde aţi ajuns?

- Până la jumătate. Poate puţin mai mult. Dar restul este îndosariat şi am ataşat şi documentele

la el, aşa că n-o să fie prea greu de continuat. Ai văzut schiţa din dosar?

- Nu. în care dosar este?

Ea îi dădu dosarul şi el aruncă o privire peste el.

- Asta face treaba mult mai uşoară, spuse Mark în cele din urmă.

Mi-e teamă că nu voi avea timp ziua, şi asta înseamnă că vom lucra seara. Vreau să termin cât mai repede posibil, deci va trebui să-ţi dictez seara.

- Da.

- Sigur că nu se va întâmpla în fiecare seară, dar cât mai des posibil. Poţi să-l dactilografiezi în timpul zilei şi să-ţi iei liber după-amiază. în aceste circumstanţe, este singurul program pe care pot să ţi-l propun.

Era ca o răzbunare calculată, îşi zise Pauline.

- Presupun că faptul că Derek părăseşte Avallonul nu va afecta promisiunea ta de a sta până terminăm manuscrisul? continuă el.

Se simţi ca şi cum i-ar fi dat o palmă peste faţă.

- Nu cred că întrebarea era necesară, îi răspunse calm.

- N-aş fi întrebat dacă n-aş fi considerat-o

necesară.

- Atunci, nu consider că merită un răspuns.

- Când angajez pe cineva, mă aştept ca el să-mi răspundă civilizat. O să dezvolt puţin. După toate probabilităţile, Derek va locui destul de departe de Avallon, iar tu vei avea destul de puţin timp liber. In aceste circumstanţe, vei sta să-ţi îndeplineşti promisiunea?

- Ai crezut că -mi voi încălca promisiunea pe care am făcut-o tatălui tău pe patul de moarte?

- Nu ştiu. De aceea te întreb.

Il privi şocată. Se sprijinise de spătarul scaunului şi-şi scosese din buzunar portţigaretul, chipul îi era impenetrabil, iar când îi întâlni privirea, văzu că era de un calm brutal. Privi în jos, incapabilă să creadă că o putea insulta cu o răceală deliberată. Si brusc, înţelese. Voia s-o pedepsească pentru ceea ce-i făcuse. Ii făcea plăcere s-o pună să plătească. Deşi mâhnită, ştia că se comporta aşa pentru că fusese rănit foarte rău. Si de fapt, totul era pentru nimic, îşi zise cu pasiune. Toată această nefericire şi cruzime, din cauza prostiei lui Derek şi a geloziei lui Mark. Stând acolo, văzu în minte cum se vor petrece lucrurile în

lunile ce vor veni şi tot curajul i se topi. Iar el o putea răni foarte tare, pentru că-l iubea. Ea pusese această putere în mâinile lui şi el o va folosi fără milă. Odată ce ţi-ai dat inima, zise în gând, nu mai ai apărare, eşti lovită când eşti privită cu indiferenţă şi tremuri la fiecare cuvânt dur.

- Ei bine, Pauline, zise el nerăbdător.

- Bineînţeles că voi sta până când va fi terminată cartea, spuse făcându-l să câştige o primă victorie.

- Perfect. Nu cunosc foarte multe lucruri despre John, ca tatăl meu, şi tot ce pot face este să mă ghidez după jurnalul lui John; după scrisori şi desigur după amintirile mamei. însă după ce voi citi manuscrisul o să-mi fac o idee mai bună, voi studia şi dosarul ăsta. Asta este tot, mulţumesc.

Se ridică şi încercă să-i vorbească din nou.

- Mark, chiar trebuie să ne comportăm aşa? Nu putem discuta ca doi oameni şi să încercăm să ne înţelegem?

- Am învăţat că este o mare deosebire între ce spun oamenii şi ce fac. Prin acţiune îţi arată adevărul şi ştii şi tu că mai devreme sau mai târziu adevărul iese la iveală. Nu vreau să fiu din nou

ameţit cu vorbe şi dacă totuşi cineva încearcă din nou, s-ar putea să mă înfurii. Ăsta este ultimul meu cuvânt în acest subiect.

- Dar, Mark ...

I-o tăie scurt.

- Eşti o angajată aici, Pauline. Vrei să-ţi aminteşti asta? A fost prea multă libertate. La fel ca tatăl meu, nu amestec afacerile cu plăcerile, dar de când ai venit tu, restul familiei a uitat de asta. Eu intenţionez să restabilesc ordinea şi ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai uita asta.

Apropo, eşti plătită lunar, cred?

Pauline simţi cum obrajii îi iau foc şi era furioasă că se trăda astfel, dându-i satisfacţia să vadă că săgeata lovise chiar la ţintă.

- Da, reuşi să îngaime.

- Propun să-ţi cresc salariul cu o liră pe săptămână, pentru a compensa orele de muncă şi faptul că în dorinţa de a termina cât mai repede treaba asta, s-ar putea să te ocupe destul de mult.

Cine l-ar asculta, ar crede că este vorba de un măgar, îşi spuse în sinea ei Pauline, rămasă fără cuvinte în faţa comportării dure, plănuită în cele mai mici amănunte ca să-i înfrângă mândria.

- Desigur, mai este şi suma lăsată de tatăl meu care-ţi va reveni la terminarea cărţii, continuă Mark. Dar nu ştiu când va fi asta. îmi voi da seama mai bine când voi studia materialul cu mai multă atenţie. Dar bănuiesc că tot vom ajunge pe la începutul verii.

- Vă mulţumesc că aţi fost atât de explicit. Asta este tot pentru seara asta?

- Da. Mulţumesc. Poate o să dactilografiezi scrisorile astea mâine şi să mi le laşi pe birou, aici. O să le semnez seara. N-o să am nevoie de tine ca să lucrăm la carte până la sfârşitul săptămânii, cel mai devreme. O să-mi ia ceva timp ca să mă acomodez cu treaba asta.

întoarsă în camera ei, se aşează la birou şi-şi lăsă capul în mâini. în timpul discuţiei cu Mark, fiecare cuvânt pe care-l rostise acesta fusese un cui roşu înfipt în carnea ei. Nu avusese parte de duritate până atunci. Nimeni n-o tratase în felul acesta înainte. Cu tatăl ei trăise într-o atmosferă de afecţiune, iar în cercurile în care se învârtise fusese tratată cu respect.
Si era ciudat să-şi amintească faptul că Mark însuşi o prevenise.

Dar răul fusese înfăptuit, iar acum trebuia să-şi şteargă lacrimile şi să analizeze situaţia cu mult calm. Mark îşi alesese drumul pe care trebuia să-l urmeze. Ea trebuia să hotărască, având în vedere că trebuia să lucreze cu el până la terminarea cărţii. Acum, n-avea cum să-l convingă că nu-şi bătuse joc de el, împreună cu Derek. El judeca după fapte şi trata oamenii la fel cum făcea cu afacerile. Fie erau potriviţi, fie se lipsea de ei.

Tot ce putea face era să fie o bună secretară şi când totul era gata, să se retragă cu demnitate. Nu-şi putea permite o dispută continuă. Prin firea ei, nu era potrivită pentru aşa ceva. Astfel de lucruri erau mai potrivite pentru o fire ca a lui Judy. Doar nu era dispusă să-i dea lui Mark satisfacţia de a o vedea învinsă. Intr-un fel, trebuia să găsească puterea de a-şi ascunde sentimentele pe care le avea pentru el.

Dar de la vorbă la faptă era cale lungă. Chiar şi în acel moment, în ciuda cruzimii lui Mark, suferea pentru nefericirea lui. Ce va face Mark cu dragostea lui? Va lăsa durerea să-l copleşească, şi care-l va otrăvi la fel ca pe tatăl lui?

Dacă ar fi aşa, ar fi fost mai bine să nu se fi

întâlnit niciodată. Si ce se va întâmpla cu dragostea ei pentru el? Va fi ucisă de cruzimea lui? O crezuse indestructibilă, dar acum se întreba cât va mai dura până să fie distrusă.

Capitolul 8

La sfârşitul săptămânii, Derek plecă de acasă. Vineri dimineaţă îi bătu la uşă.

- Pot să intru?

Pauline ridică privirea de pe tastatură.

- După cum vezi, sunt ocupată.

- Pur şi simplu vreau să-mi iau rămas-bun. Plec într-o jumătate de oră.

Intră şi se aşeză pe colţul biroului.

- Ei bine, la revedere, îi răspunse cu hotărâre Pauline. Fără îndoială, noua ta viaţă va fi mai bună decât cea de până acum.

- Fără îndoială. De fapt, mă aştept să mă distrez destul de bine. Mă angajez în aviaţia militară şi voi vedea lumea întreagă. Nu mai este ca în timpul războiului. Nu văd de ce acum n-ar fi distractiv. Oricum, voi vedea chipuri noi. Doamne, ce silă mi-e de Darnford şi de locuitorii lui!

- Ei, oricât de interesante ar fi părerile tale despre aceste locuri, trebuie să-mi termin treaba, aşa că dacă ţi-ai luat la revedere, te superi dacă-ţi cer să pleci?

O privi gânditor.

- Dacă aş fi în locul tău, Pauline, aş renunţa la

slujba asta. Nu cred că Mark va fi un patron model.

- Când această carte va fi terminată, slujba mea aici ia sfârşit. Mark mi-a spus asta foarte clar. Dar până nu este gata, sunt legată de promisiunea pe care i-am făcut-o tatălui tău.

- Ah, el avea un fix. Nebun de legat. N-ar trebui să te laşi influenţată de o promisiune. Desigur, mai este şi suta de lire.

- Derek, nu mai avem ce discuta. Vrei să pleci?

- OK. Nu am vrut să te amestec în treaba asta. Nu mi-am închipuit că bătrânul va muri subit. Imi pare rău, Pauline.

- Cam târziu, nu crezi?

- Păi, n-are rost să-i spun ceva lui Mark. In primul rând, probabil că nu mi-ar da crezare şi dacă ar face-o, mai mult ca sigur că mi-ar aplica o corecţie fizică, deoarece este mai puternic decât mine. Si apoi, şi-ar retrage oferta în bani pe care atât de graţios mi i-a oferit. Si nu vreau să risc, scumpo. Nu mă privi atât de serioasă. Pe sufletul meu, habar n-am de ce sunteţi atât de supăraţi din cauza unei bagatele. Deşi trebuie să spun că mi-a făcut plăcere să-l chinui puţin pe Mark.

- Te-a tratat foarte generos, în această

circumstanţă. Mă întreb dacă te ruşinezi puţin de comportmentul tău.

- Generos, pe naiba! Mi-a dat foarte puţin. Noi, cei trei copii aveam dreptul la părţi egale. Era dreptul nostru.

- Ai dreptate! Ai numai drepturi, dar nicio responsabilitate. Eşti un parazit şi-mi faci silă. în locul lui Mark, nu ţi-aş fi dat nimic.

- Poate. Eu aş fi folosit mai bine ca el banii.

- Fără îndoială, tatăl tău era conştient de asta. La revedere, Derek. Distrează-te, adăugă cu amărăciune, începând din nou lucrul.

Derek ezită un moment. Dacă în acel moment l-ar fi privit, ar fi fost surprinsă de expresia exasperată de pe chipul lui şi de privirea afectuoasă din ochii lui.
Dar privirea ei era aţintită pe notiţe şi degetele îi zburau pe tastatură. Derek ridică din umeri şi ieşi.

Apoi veni rândul lui Judy s-o întrerupă. Intră cu o tavă cu două ceşti de cafea.

- M-am gândit să discut puţin cu tine, dacă nu te superi, îi spuse.

- Bine. Dar doar zece minute, scumpo. Am o grămadă de treabă.

- Pauline, am vorbit cu mama despre magazinul Hildei. Ezită, aşa că i-am spus că tu o cunoşti pe Hilda. Mi s-a părut o idee bună, nu crezi?

- Da. Cred că este o idee bună.

- Mama a zis că o să discute cu tine, aşa că sper că-mi va da voie. Cine îi aude vorbind despre asta, îţi lasă impresia că mă voi angaja într-un bar de strip-tease.

Pauline o privi. Avea acelaşi aer de seninătate, dar privirea îi era tristă. Incă nu-şi revenise după Frank Warden, ghici Pauline.

- Ei bine, eu voi fi primul tău client. Oricum, am nevoie de o pălărie nouă ca să-mi mai ridic moralul.

- Să-ţi ridici moralul? Mie mi s-a părut întotdeauna că ai moralul ridicat.

- Te miră, nu?

- Acum, am bani, aşa că pot să-ţi înapoiez datoria, Pauline. Dar banii pe care-i voi câştiga singură vor fi mult mai buni decât cei de la tata. Stii, este amuzant, dar nu vreau banii lui. A fost atât de neiertător cu mine, încât nici nu vreau să mă ating de ei.

- Acum nu mai sunt banii lui, sunt ai lui Mark.

- Stiu. Mark spune că n-o să mai fiu o povară, şi că-mi vor fi de folos când mă voi mărita, chiar dacă acum nu-i vreau.

Distractiv, nu-i aşa? Mă refer la Frank. Din punctul lui de vedere, tata a murit cu o săptămână prea târziu.

- Judy, n-ai ...

- Ah, nu. M-am gândit. M-ar părăsi imediat. Nu l-am interesat cu adevărat. Abia acum mi-am dat seama. Auzi, nu vrei să mănânci biscuiţii aceia?

- Nu, nu mi-e foame.

- Pot?

- Sigur.

N-avea să-şi facă prea multe griji în direcţia asta, îşi zise Pauline. încasase o lovitură, dar îşi revenea. Si din nou Pauline invidie optimismul şi egoismul tinerilor.

După moartea lui Charles Cedar, viaţa la Avallon intră într-o nouă perioadă. Se părea că Judy era singura persoană care beneficia din plin de noile schimbări, pentru că se bucura de munca la magazin şi fiindcă tatăl ei nu-i mai amăra viaţa, îşi petrecea bucuroasă mai mult timp acasă. Pentru mama ei nu era o aşa de mare uşurare, pentru că

încă resimţea eşecul căsătoriei ei, iar lipsa lui Derek o întrista. Intr-o după-amiază în timp ce luau ceaiul împreună, se destăinui în faţa Paulinei.

- Când Mark se va căsători, voi părăsi Avallonul şi voi locui împreună cu fratele meu. Seara trecută am discutat despre asta cu Ralph.

- Dar iubeai Avallonul. Nu vei suferi?

- Nu. Poate că în alte condiţii, da. Dar nu acum. Regret multe lucruri. Nu pot să uit ultimele ore pe care le-am petrecut împreună cu Charles. Deoarece Derek a plecat, nu mă mai reţine nimic aici, doar amintiri neplăcute. Casa asta are nevoie de un nou început. Mark poate s-o facă. O s-o iau pe Judy cu mine, dacă nu se mărită până atunci. Il place pe unchiul Ralph.

Este un scump şi a fost terorizat de menajere incompetente prea mult timp.

- Da, în mod sigur merită ceva mai bun. Este o persoană foarte bună.

- Stii, întotdeauna Cedarii au fost prea mult pentru mine. înţeleg oamenii mult mai bine. Noi două, Pauline, aparţinem oamenilor blânzi.

- Sunt de acord cu tine.

- în orice caz, nu cred că tinerii căsătoriţi

trebuie să locuiască împreună cu bătrânii. O casă trebuie să aibă o singură stăpână. Voi fi fericită să mă retrag în favoarea soţiei lui Mark. Acum, nimic nu-l mai opreşte să se căsătorească, deoarece îmbătrâneşte. S-a gândit şi el la asta.

- Da, presupun că da, spuse Pauline, studiindu-şi ceaşca de ceai.

- M-am obişnuit să cred că Linda este aleasa, dar în ultimul timp mi-am dat seama că-mi cunosc atât de puţin copiii, încât s-ar putea să mă înşel în privinţa asta. Sigur au fost prieteni de-o viaţă.

- Ai fi încântată dacă o alege pe Linda?

- Da. Cunosc familia Coral de o viaţă. Trevor a fost cel mai bun prieten al soţului meu. De fapt, singurul prieten. Mediul în care a crescut Linda este acelaşi ca al lui Mark şi ştiu că ţine foarte mult la el, indiferent ce simte el pentru ea. Cred că este foarte potrivită pentru el. Dar Mark are propriile lui idei şi fără îndoială s-ar putea să fie diferite de ale mele. Cred că acei ani în care copiii erau mici şi se jucau împreună au fost cei mai fericiţi. Presupun că de asta ţin la Linda. Imi aminteşte de acele zile fericite.

- Mi se pare că am auzit o maşină, spuse

Pauline, ducându-se la fereastră. Da, este Mark.

- Ce caută acasă atât de devreme? Roag-o pe Lallie să mai aducă o ceaşcă. Te rog, Pauline.

Câteva minute mai târziu, Mark li se alătură, acceptă o ceaşcă de ceai şi luă locul favorit în faţa focului, ceea ce-i atrase o observaţie din partea mamei lui.

Chiar trebuie întotdeauna să te pui în faţa focului, dragă? De ce nu poţi să te aşezi şi tu pe un scaun şi nu să te uiţi de sus la noi, ca un dictator?

- Scuze, mamă. Obişnuinţa. Vrei să mă dau la o parte?

- Vreau, dar nu înţeleg de ce nu poţi să stai pe un scaun.

- Pentru că nu rămân. Am venit mai devreme, ca să mă uit peste carte împreună cu Pauline. Nu voi avea prea mult timp liber săptămâna asta.

- Ah, dar Pauline se întâlneşte în seara asta cu Judy la magazin, şi merg împreună la un spectacol de balet, la teatrul Crown, îi spuse doamna Cedar.

- Nu mi-ai spus, îi spuse Mark Paulinei.

- Nu. Ai spus că în seara asta vii împreună cu domnul Gatting şi luaţi masa aici. Am presupus că nu vom lucra în seara asta şi că voi fi liberă.

- Gatting nu vine. Are gripă, cred. A plecat acasă la prânz.

- Mă duc s-o anunţ pe Lallie înainte de a începe să prepare cina, spuse doamna Cedar. Mark, n-o dezamăgi pe Pauline. Nu vezi prea des în Darnford o companie de balet de primă mână şi stă doar o săptămână.

Doamna Cedar ieşi s-o caute pe Lallie.

- Cred că mai bine i-ai telefona lui Judy să-şi găsească pe altcineva în locul tău, spuse el calm. îmi pare rău. Dacă mi-ai fi spus înainte că vrei să ai seara asta liberă, aş fi aranjat lucrurile altfel. Dar aşa, asta este singura seară liberă ca să lucrez la carte şi nu intenţionez s-o pierd. Poate că mama va dori să meargă în locul tău, având în vedere că Gatting nu mai vine.

- Nu-ţi cer favoruri, Mark, dar strici seara lui Judy şi a mea deopotrivă. Nu va fi uşor să găsească pe cineva în ultima clipă, doar dacă mama ta va vrea să meargă.

- Este vina ta că ai aranjat să ieşi în oraş în orele în care ai fost de acord să lucrezi, şi asta fără să mă întrebi. Nu mă aştept ca muncitorii de la fabrică să facă astfel de lucruri şi mă îndoiesc că şi

tu ai face-o dacă ai lucra pentru o firmă. Te-am avertizat cu privire la astfel de lucruri, ştii bine.

- Ce fel de lucruri?

- Să nu uiţi că eşti angajată aici să faci ceva, nu ca damă de companie sau să te porţi călduros cu unii membri ai familiei. După-amiaza poţi să faci ce vrei. La fel în weekend. Dar dacă vrei liber dimineaţa sau seara, să mă întrebi. Nu sunt neînţelegeri, dar având timp liber limitat, trebuie să ştiu dinainte când vrei liber. Este clar?

- Da. Foarte clar, spuse cât de calm reuşi să fie.

- Bine. Poţi să-ţi iei liber în altă seară săptămâna asta şi voi fi de acord. Sau are şi matineu, cred?

- Da. Dar doream să văd doar programul din seara asta şi mă îndoiesc că voi mai găsi bilete. Practic, nu mai sunt bilete pentru toată săptămâna.

- Păcat. Ai biletele?

- Da.

- Păi, telefonează-i lui Judy şi dacă mama nu vrea să meargă, Bert poate să-i ducă biletele la magazin şi să-ţi găsească un înlocuitor. Ne vedem în birou în zece minute.

Se întrebă ce ar face el, dacă ar refuza să lucreze în seara asta. Se pare că Mark nu luase în seamă şi o astfel de posibilitate. Dar strict vorbind, el avea tot dreptul, desigur. Se obişnuise să fie tratată ca un membru al familiei şi nu-i trecuse prin minte să ceară voie pentru orice, aşa cum ar face orice dactilografă dintr-un birou.

Doamna Cedar a fost de acord să folosească biletul Paulinei, care-i telefonă lui Judy ca să-i explice ce s-a întâmplat. Remarcele făcute de fată la adresa fratelui ei erau foarte dure şi la obiect şi o asigură pe Pauline că le va repeta şi în faţa lui Mark cu prima ocazie.

- N-o să fac scandal, Judy. N-ar avea nici un rost. Este un ghinion că domnul Gatting s-a îmbolnăvit de gripă tocmai azi. Distracţie plăcută. O să-mi povesteşti cum a fost când o să vii acasă.

Nu era de mirare că Pauline era furioasă când a intrat în biroul lui Mark.

Pentru ea era o stare neobişnuită, având în vedere că era o fire calmă, aşa că vorbi cât mai puţin cu putinţă.

Mark o privi, când îşi trase scaunul şi se aşeză.

- M-am gândit să lucrăm o oră înainte de cină si

să continuăm după aceea, vreo două ore.

Energia cu care nota, o făcu pe Pauline să rupă vârful creionului după câteva rânduri. Mark se opri si-i întinse un cuţit de ascuţit creioane. O privi câteva clipe cum ascuţea creionul, apoi întinse mâna.

- îmi dai voie? Foarte puţine femei stiu cum să ascută un creion. în timp ce se ocupa de creion se lăsă tăcerea, iar Pauline, într-un brusc acces de violenţă, dori să-i arunce cu ceva în cap. Dar când îi întinse creionul, reusi să-i spună un “mulţumesc” mormăit.

Din fericire, îsi pregătise materialul din timp si dicta repede, forţând-o să fie atentă si să ţină pasul cu el, asa că mânia i se domoli treptat.

- Cred că ne vom opri aici. Este sase si jumătate. Vrei s-o rogi pe Lallie să-mi servească masa aici? Nu vreau să pierd timpul si o să mai lucrez puţin cât timp tu esti la masă.

- Foarte bine, zise Pauline, abţinându-se să-l întrebe dacă nu cumva trebuie să ia masa în bucătărie, având în vedere că el evita un *tête - a - tête* cu ea în sufragerie. în timpul cinei din seara aceea, Pauline trecu în revistă încă o dată întreaga

situaţie. Scene umilitoare ca cea din după-amiaza aceea nu trebuia să se mai repete. Va accepta poziţia pe care i-o hotărâse Mark şi-şi va ascunde sentimentele personale. La urma urmei, nici nu va fi aşa de dificil. Pur şi simplu trebuia să uite că era Mark Cedar, care-şi deschisese inima în faţa ei în ajunul Crăciunului şi să-l vadă ca patronul ei. Asta era. Să se concentreze la munca ei. Era interesată de ceea ce făcea. Ce era între ei era prea profund, pentru a fi considerată o mică dispută. Mark treebuia să se lămurească singur. Ea nu avea ce face, doar să-şi apere onoarea şi să-şi îndure în tăcere nefericirea.

De-a lungul ultimelor săptămâni, tot sperase că Derek îndreptase lucrurile, ba chiar se gândise să apeleze din nou la el. Dar în seara aceea, stând singură la masă, realiză că problema era între ea şi Mark. Derek nici nu conta. Mark o considera o mincinoasă. Până când nu va dori s-o asculte şi s-o creadă, ea nu va putea face nimic. Avea şi ea mândria ei. N-avea să se roage de Derek sau de altcineva să-i apere cinstea. Trebuia să o creadă pe cuvânt. nicio relaţie nu rezista fără încredere.

în timp ce-şi bea cafeaua, starea ei de spirit se

îmbunătăţi, era mai calmă. Ratase baletul şi primise o linie peste palmă, dar câştigase ceva. Işi clarificase poziţia.

La zece şi douăzeci, Mark se opri din dictat. De obicei lucrau de la opt la zece seara şi în timp ce Pauline îşi masa degetele aproape amorţite, el spuse.

- Mi-e teamă că în seara asta am lucrat mai mult. Dar săptămâna asta nu voi mai avea timp de asta. Voi citi ce ai lucrat în weekend.

- Bine. Atunci, după ce-l dactilografiez, o să-l las pe birou.

Ii aruncă o privire scurtă.

- Imi pare rău că a trebuit să lucrăm în seara asta, Pauline. Nu este cea mai potrivită perioadă a zilei, dar n-am avut de ales.

După cum am socotit, eu va dura doar trei sau patru luni.

- Inţeleg.

- Da, cred da, îi răspunse, şi Pauline se întoarse cu spatele ca să-şi ascundă culoarea din obraji.

In februarie, soarele încălzi valea râului şi ea simţi cum prinde viaţă. Pauline zăbovi pe malul râului, privind strălucirea argintie a sălciilor care se

aplecau spre apă. Aici, în valea adăpostită, semnele primăverii erau mai evidente. In acea după-amiază, Pauline găsise rostopască, un mănunchi de primule, şi văzuse câteva narcise îmbobocite.

în timp ce mergea încet, în liniştea tulburată doar de susurul apei, se întreba de ce, în această lume atât de frumoasă, oamenii produc atâta durere.

Cărarea urca încet şi când ieşi în câmp deschis, a fost întâmpinată de un vânt tăios. Din nou rămase fără cuvinte în faţa măreţei întinderii din faţa ei. Poate că în starea ei de spirit nu putea face faţă unei astfel de provocări, aşa că se hotărî să se întoarcă în vale. Când să se întoarcă, văzu doi călăreţi traversând câmpia departe de râu. Recunoscu iapa cenuşie şi se întrebă dacă Mark era călăreţul. Se opri la marginea pădurii, să privească. Când se apropiară, îi recunoscu pe Mark şi pe Linda. Când coborî la râu, calul Lindei intră în apă şi trecu pe celălalt mal, dar lui Pearl nu-i plăcea apa şi se întoarse. Mark o întoarse din nou, dar rezultatul fu acelaşi. Linda râse, iar Mark îi răspunse, vocile lor fiind purtate de vânt până la

ea. Se ascunse după un stejar şi-i urmări. Mark nu folosi cravaşa şi nu se enervă, dar cu o răbdare neobosită, îndreptă calul spre râu. Podul era la câteva sute de metri în josul râului şi probabil că Pearl simţea asta, dar Pauline ştia că Mark nu va ceda, indiferent cât va dura. Nu va folosi cravaşa, ci pur şi simplu îşi va impune voinţa. La fel proceda şi cu ea, îşi spuse în sinea ei. Să se recunoască învinsă, apoi s-o elimine din viaţa lui. Si în timp ce el îndreptă calul din nou spre râu şi acesta păşi în apă, Pauline se întoarse şi porni pe cărare, conştientă că ziua îi fusese distrusă.

Se întoarse la Darnford la timp pentru a lua ceaiul. Oraşul era asaltat de cumpărători fiind sâmbătă după-amiază şi-i luă ceva timp până găsi o cafenea mai puţin aglomerată. După ce servi ceaiul, se îndreptă spre strada principală şi spre staţia de autobuz. Nu dorea neapărat să se întoarcă la Avallon, deoarece mai mult ca sigur Linda va fi acolo, dar n-avea altceva de făcut. In timp ce trecea pe lângă Biblioteca Publică, se ciocni de Peter Blake, care ieşea din clădire cu două cărţi sub braţ. O salută, ridicându-şi pălăria.

- Bună, Pauline. Imi pare bine că te văd.

- Bună, Peter. Dumnezeule, ce aglomeraţie este azi! adăugă când o femeie se ciocni de ea şi o împinse la o parte.

- Stiu. De obicei evit oraşul sâmbăta după-amiaza, doar am vrut neapărat să cumpăr cărţile astea două. Te conduc?

- Atâta timp cât mergi spre staţia de autobuz.

După ce depăşiră strada principală, putură să discute în linişte.

- Cum mai merg lucrurile la Avallon, după moartea domnului Cedar?

- Destul de bine. Nu pot să fiu ipocrită şi să-ţi spun că a fost jelit foarte tare.

- Nu. Era tipul de tiran, bănuiesc. Lui Judy îi era o teamă de moarte de el. Cu ea se purta oribil. Severitatea este bună şi sunt de acord cu ea, dar trebuie să ştii când s-o foloseşti.

- Da, într-adevăr. Judy este mult mai fericită acum.

- Presupun că n-o să treacă mult timp şi o să se mărite?

- Nu. A suferit un eşec cu Frank Warden şi acum este supărată pe toţi bărbaţii din lume, cred. Stii că lucrează în magazinul Hildei Lepworth?

- Nu. Nu m-am întâlnit în ultimul timp cu vreun membru al acestei familii.

- Ei bine, am ajuns. Vreun mesaj de transmis?

Privirile li se întâlniră şi ezită o clipă.

- Nu, spuse cu hotărâre. Judy ştie unde să mă găsească, dacă vrea. Uite, a venit autobuzul. După orar. Pa.

- La revedere, Peter.

Când Pauline ajunse la Avallon, fu uşurată să vadă că Linda nu era acolo, dar mulţumirea ţinu foarte puţin, deoarece în timpul serii sună telefonul şi Linda îşi anunţă prezenţa pentru a doua zi.

- In timp ce călăream azi, i s-a rupt cureaua de la ceas şi mi l-a dat să-l repar, anunţă Mark. Dar am uitat de el şi ea la fel.

- Ha, ha, ha, făcu Judy ironic.

- Va veni mâini, după prânz, spuse Mark, ignorându-şi sora.

- Asta însemană că va sta aici la ceai şi la cină, presupun? întrebă Judy.

- Sigur, răspunse doamna Cedar. Vine şi Trevor, Mark?

- Nu, după cum o ştiu eu pe Linda, spuse Judy. Doar nu vrea să fie condusă acasă de tăticu.

- Eşti puţin cam rea, fetiţo, observă Mark.

- Zău?

Vine şi tăticu? întrebă Judy.

- Nu.

- Deci, asta este. Si pun pariu că acea curea era ruptă de vreo câteva zile, nu de ieri. Probabil că aştepta vreo ocazie.

- Cauţi necazul cu lumânarea, drăguţo.

- Zău, Judy, nu te porţi frumos cu Linda, spuse doamna Cedar. Este o scumpă şi o cunoaştem de o viaţă. Bineînţeles că poate veni aici oricând va dori, fără să fie necesară vreo invitaţie.

- Nu înţeleg de ce trebuie să-mi fie simpatică, chiar dacă o cunosc de o viaţă. Pur şi simplu nu pot suferi ipocriţii. Oricum, am crezut că mâine mergem la unchiul Ralph.

- Nu era ceva sigur. Dar tu poţi să mergi singură, Judy, spuse doamna Cedar.

- De ce nu poţi să vii? Lallie va fi aici.

- Nici prin cap nu-mi trece să fiu atât de nepoliticoasă şi să plec de acasă când vine Linda. Cum s-o las singură? Si nu văd nimic amuzant în asta.

- Mamă, mă termini, spuse Judy pufnind în râs.

Pur şi simplu nu pricepi.

- Vino, scumpo, îi spuse Mark prinzând-o pe Judy de ceafă.

Hai să facem o partidă de biliard, înainte de a începe să lucrez la carte.

- Ah, bine, făcu Judy, care de curând începuse să-şi manifeste interesul pentru biliard sub îndrumarea lui Mark şi, spre surprinderea amândurora, descoperi că are talent pentru joc.

- Si indiferent ce ai împotriva Lindei trebuie să te abţii. Eşti mare, acum. Trebuie să arăţi că ştii să te porţi.

Ieşiră, lăsându-le pe doamna Cedar şi pe Pauline singure. Mark nu-şi mai petrecea timpul liber în aceeaşi cameră cu Pauline şi ea începea să se simtă vinovată că el nu mai stătea cu familia. Se gândi că ar trebui să stea mai mult în camera ei. Luă din nou cartea pe care o citise înainte, dar gândul nu-i stătea la cele citite. Linda şi Mark. Gândul o cutremură.

A doua zi după-amiază, plecă înainte de sosirea Lindei, având ca scuză un concert ce se ţinea la primărie. Dar nu putu să evite cina de duminică seara, având în vedere că doamna Cedar nici nu

vru să audă de un sandviş servit în camera ei în timp ce va continua să lucreze.

- Niciodată n-am fost de acord să sari peste o masă din cauză că ai de lucru, declară doamna Cedar. Soţul meu o făcea adesea şi eu a trebuit să cedez, dar n-o să vă las pe voi tinerii să continuaţi acest exemplu prost. Oricum, duminică nu este zi de lucru pentru tine, Pauline. Munceşti prea mult, ai auzit Mark?

Mark tocmai îşi termina paharul cu vin de Xeres

- Da. Ce vrei să faci în seara asta, Pauline?

Din câte ştiu eu, suntem la zi cu lucrările.

- Ah, nimic important, spuse Pauline repede. M-am gândit că aş putea reface ultimul capitol, având în vedere că sunt multe corecturi.

- Nu este nicio grabă. Ţie îţi place vinul dulce, nu-i aşa, Linda?

- Da, Mark. Dacă nu sunt prea îndrăzneaţă.

- Sigur că nu. Linda era în formă în seara aceea. Simţise foarte repede că Pauline nu mai era o ameninţare pentru ea şi fie că era justificată sau nu, considera asta o victorie. Faţa îi strălucea plină de viaţă şi Pauline considera că era chiar drăguţă. Purta o rochie de catifea verde cu mâneci lungi, corset mulat şi fustă largă, care-i scotea în evidenţă talia subţire şi silueta perfectă. Doar gura cu buze subţiri şi privirea gânditoare a ochilor de un albastru palid ascundeau sub şarmul copilăros un scop precis. După cină, rămaseră singuri şi Pauline tocmai se gândea la o scuză să se poată retrage, când Linda începu să vorbească.

- Mark mi-a spus că ne părăseşti înainte de începutul verii, domnişoară Avon, spuse ea, întâmplător. Ce păcat, n-o să vezi Avallonul în plină glorie a frumuseţii.

Aşadar, de asta era aşa de veselă, îşi zise Pauline în sinea ei.

- Da, este păcat. Dar Avallonul este frumos în orice moment al anului, cred.

Chipul lui Mark era ascuns în spatele ziarului, dar rosti scurt:

- Casa arată cel mai bine în mai, când trandafirii sunt îmbobociţi. Si atunci, Pauline va fi aici.

- Ce planuri ai, domnişoară Avon? Te întorci la Londra?

- încă nu mi-am făcut nici un plan.

- Bănuiesc că-ţi pare rău că pleci. Sunt sigură că n-o să mai găseşti o slujbă la fel de bună ca asta.

Era o răutate? se întrebă Pauline, în timp ce privea fata din faţa ei. Linda zâmbi, dar nu cu tot chipul.

- Dar probabil că eşti ambiţioasă şi te gândeşti la ceva mai bun? adăugă ea.

Da, îşi spuse Pauline mohorâtă, era o răutate.

- Nu, nu sunt în mod special ambiţioasă. îmi cunosc limitele. Pot oare să uşurez munca celor cu care lucrez, din punct de vedere administrativ.

- O treabă pe care o face extraordinar de bine,

pot adăuga, rosti Mark.

- Mulţumesc.

Mark nu era meschin, se gândi Pauline, mulţumită pentru ajutorul lui. S-ar putea să fie război între ei, dar lupta corect. Asta aflase în ultimele săptămâni. S-ar putea să fie nemilos, dar era drept. în asta se deosebea de tatăl lui.

- Ei bine, te-ai asigurat de referinţe bune, domnişoară Avon. Asta-i clar, gânguri Linda. Tăticu spune că o bună dactilografă este foarte rară în această parte a lumii.

Pauline se întrebă dacă i se păru că Mark strânsese din dinţi, dar înainte să poată răspunde, Linda continuă vesel:

- Si vorbind de dactilografă, mi-am amintit de Dorothy Blackwell. Zilele trecute m-am întâlnit cu ea în oraş şi m-a întrebat dacă ştiu adresa lui Derek. Nu o ştiu, dar i-am spus că te voi întreba, Mark.

- Să fiu al naibii dacă ştiu, mârâi el. Pe undeva prin Lincolnshire, nu-i aşa, Pauline?

Privirile li se întâlniră.

- Da. Nu-i ştiu adresa exactă. Dar o ştie mama ta.

- Eşti drăguţă să o notezi şi să mi-o dai înainte de a pleca, domnişoară Avon?

Altfel uit şi biata Dorothy dorea cu disperare s-o aibă. Si i-am promis.

- Crezi că are rost să i-o dai? întrebă Mark. Dacă Derek a terminat-o cu acea tânără, mă îndoiesc că scrisorile ei vor avea vreun efect.

- Stiu. Dar îmi pare rău de biata fată. Părea atât de nefericită.

- Este una dintre multele părăsite, bănuiesc. Derek şi-a dorit întotdeauna o colecţie mare.

- Zău, Mark! protestă Linda râzând. Cinstit, în legătură cu Derek, tot un drac. La urma urmelor, *este* foarte chipeş, a urmărit aşa cum a fost urmărit şi el.

- Foarte adevărat, răspunse Mark, privind tavanul.

La acest punct, Pauline hotărî că stătuse destul.

- O s-o rog pe doamna Cedar să-ţi noteze adresa, domnişoară Coral. Si acum, vă rog să mă scuzaţi, am de terminat ceva.

Linda se întoarse spre Mark ridicând uşor din umeri, în timp ce Pauline închise uşa.

- Sper că nu s-a supărat că i-am cerut să-mi

obţină adresa aceea, nu-i aşa?

- N-am de unde să ştiu.

- Stii, este uşor pentru cei care trăiesc în aceeaşi casă în care lucrează, să-şi uite poziţia. Iţi aminteşti de menajera noastră, doamna Wilkinson? Era la fel. A început bine şi noi ne purtam frumos cu ea, desigur.

O tratam ca pe un membru al familiei şi înainte să ne dăm seama, începuse să ne dea ordine. Este un mare inconvenient ca cei care lucrează pentru tine să locuiască împreună cu tine. Prea multă familiaritate strică.

- Nu cred că este czul Paulinei, aşa cum spui tu.

Vorbise sec. Linda îi aruncă o privire scurtă şi bătu
repede în retragere.

- Desigur, tu eşti obişnuit să te descurci cu omenii mai bine decât mine. Mi s-a părut că domnişoara Avon a fost cam deranjată de cererea mea, dar probabil că Derek s-o fi certat cu ea.

- Probabil. Este desigur îndreptăţită să servească un singur patron. Acum, draga mea, ce zici să te conduc acasă? Vreau să discut cu tatăl tău ceva legat de o afacere şi ştiu că el se culcă

devreme.

- Sigur, Mark. Ridică privirea spre el. Nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa? Arăţi cam încruntat.

O prinse de mână şi o trase în picioare.

- Nu, păpuşă. Nu sunt supărat pe tine. Fugi şi ia-ţi haina şi nu mai face ochii mari la mine. Sunt prea bătrân pentru asta.

Nehotărâtă, Linda nu ştiu cum să-i răspundă.

Capitolul 9

In zilele care urmară, Pauline se simţea tot mai învinsă. Stia că nu va putea rezista dacă Mark şi Linda se logodeau. Obosită şi descurajată, avea moralul la pământ, chiar dacă începea să se simtă vinovată, că de fapt juca rolul meschin pe care Mark i-l impusese. Uitându-se în oglinda din dormitorul ei într-o seară, aproape că nu se recunoscu. Nefericirea îi distrusese drăgălăşenia.

Avea cearcăne negre sub ochi, colţurile gurii îi erau lăsate şi părul nu mai avea strălucire. Nici urmă de spirit. Se întoarse, ruşinată de starea de neputinţă ce o cuprinsese.

Se auzi o bătaie în uşă şi Judy intră în cameră.

- Auzi, Pauline, pot să imprumut pila ta? Am pierdut-o pe a mea. Mi-am rupt o unghie şi asta mă înnebuneşte. Mulţam.

Se aşeză pe pat şi începu să-şi pilească unghia.

- Vii la balul de la Primărie, sâmbătă?

- Nu, nu cred.

- De ce nu? Ţi-ar prinde bine. Pari cam fără viaţă în ultimul timp.

- Păi, în primul rând Linda a lăsat bilete doar pentru tine, Mark şi mama ta.

- Ăsta nu-i un motiv. Biletele se vând la Primărie pentru toată lumea.

- In al doilea rând, n-am partener.

- Nu contează nici asta. Jack Lepworth şi prietenii lui vor fi şi ei prezenţi, ştiu asta. Pot să-ţi fac cunoştinţă cu ei.

- Probabil că vor fi multe fete singure. Nu cred că vreau să mă alătur lor. Oricum, Judy nu prea am chef de dans.

- Ce nu-i în regulă, Pauline? Eşti cam palidă în ultimul timp.

- Puţin cam cătrănită, cum ar spune Lallie.

- Păi, atunci, balul este exact ce-ţi trebuie. Si având în vedere că se strâng fonduri pentru comunitate, merită să fie susţinut, chiar Linda este în comitetul organizator. Aşa cum obişnuia Pete să spună, lipsa activităţilor culturale în Darnford este o ruşine.

- îl citezi destul de des pe Pete, nu-i aşa?

Judy se gândi o clipă.

- Mda. Presupun că da. Unele spuse ale lui erau destul de corecte. îmi lipseşte mai mult decât aş fi crezut.

- Sâmbăta trecută, m-am întâlnit cu el în oraş.

Nu ţi-a trimis nici un mesaj, dar a întrebat de tine.

Judy digeră în tăcere cele auzite, apoi adăugă, gânditoare:

- Am luat legătura cu el, dar este atât de serios. Vreau să spun, să fim prieteni şi să ne distrăm împreună nu este îndeajuns pentru el. Si eu nu vreau să mă implic.

Pentru mult timp. Mi-a ajuns.

- Cred că eşti foarte înţeleaptă. Prea multă intensitate nu face bine la stomac. Dă indigestie.

- Oh, vai de mine, auzi gongul şi eu nu m-am aranjat încă. Viaţa pentru o femeie de afaceri este foarte grea, nu-i aşa? Am o poveste grozavă despre una din clientele mele. Ţi-o spun la cină, spuse Judy dispărând pe uşă.

In timp ce cobora încet scările, Pauline se întreba cât va mai putea rezista.

Si apoi, chiar a doua zi, din senin apăru salvarea. Imediat după ceai, doamna Cedar o chemă la telefon. Ridică telefonul neavând nici cea mai mică idee de cine ar putea fi.

- Alo. Domnişoara Avon la telefon.

- Pauline. Imi pare bine să te aud, *chérie.* Ghiceşte cine e? Louis Montel.

- Louis! Ce surpriză plăcută. Unde eşti?

- La Londra. Am venit cu afaceri şi am promis familiei că am să încerc să te văd. A fost destul de greu să aflu numărul de telefon, dar am reuşit până la urmă.

- Cât timp stai?

- Trebuie să mă întorc marţi după-amiază, dar nu mai am nicio întâlnire până marţi dimineaţă. Cred că o să mă reped până la Darnford să te văd.

- Ah, zău, Louis.

Ar fi minunat.

- Poţi să-mi faci o rezervare la hotel? Voi lua trenul mâine dimineaţă.

- Iţi fac rezervarea. Ai un tren la zece fără cinci din Paddington, Louis. Te aştept la gară.

- *Ça va.* Mă bucur că ne vom întâlni, Pauline. Mâine avem o mulţime de vorbit, *chérie.*

- într-adevăr. *Au revoir,* Louis. Abia aştept să ne întâlnim. Asta da noroc.

- *À demain,* dragă Pauline.

Se întoarse în salon, cu ochii strălucind de bucurie.

- Ce surpriză! Un prieten de la Paris este la Londra şi vine să mă vadă în weekend.

- Ce bine pentru tine, scumpo. întotdeauna m-am simţit puţin vinovată de felul în care te-am monopolizat şi te-am îndepărtat de prietenii tăi.

- Nu-i adevărat. Eu m-am îndepărtat de ei când am părăsit Franţa.

Dar Louis este fiul cel mare al prietenilor noştri. Familiile noastre se cunosc bine - cinci copii, mama, tata şi bunica. I-am promis că-i rezerv o cameră. Cred că hotelul Crown este cel mai bun din Darnford, nu-i aşa?

- Dar ar putea veni aici, Pauline. Orice prieten de-al tău este binevenit.

- Mulţumesc. Foarte drăguţ din partea ta. Dar cred că Louis nu doreşte să deranjeze.

- Ei bine nu ezita să-l inviţi aici, dacă doreşte să vină. Cât va sta aici?

- Marţi se întoarce la Paris. Este inginer şi călătoreşte foarte mult, dar cred că n-a mai fost în Anglia din timpul războiului. A fost înrolat în forţele armate franceze şi a stat în Anglia aproape doi ani, aşa că vorbeşte bine englezeşte. Este o persoană încântătoare şi este logodit cu o tânără la fel de încântătoare, adăugă Pauline repede, văzând expresia întrebătoare de pe chipul doamnei Cedar.

Plăcerea pe care o simţi Pauline la această vizită o schimbă total. Poate nu avea nevoie decât de o gură de aer proaspăt provenit din exterior, să-i înlăture tensiunea şi să-şi recapete echilibrul. Si nimeni n-ar fi putut să o facă mai bine decât Louis Montel, care-i amintea de zilele fericite pe care le petrecuse alături de familia lui, o viaţă liniştită, fără toate emoţiile de care fusese înconjurată la Avallon.

A doua zi îl aşteptă în gară, revăzând în gând sosirea ei la Darnford în septembrie trecut. I se părea că trecuse foarte mult timp. De atunci trecuse printr-un vârtej de emoţii. Dacă ar fi putut da ceasul înapoi, ar alege să nu vină la Avallon şi să-l cunoască pe Mark Cedar? Si chiar dacă ar fi putut să răspundă la întrebare, ştia că doar pentru ajunul Crăciunului şi merita s-o facă din nou.

Trenul sosi la timp, uşile vagoanelor se deschiseră şi pe peron apăru silueta zveltă a lui Louis Montel, ţinând în mână o valiză mică şi având pe cap pălăria cu boruri largi care-i dădea un aer continental, inconfundabil. O zări pe Pauline şi chipul lui slab se lumină de un zâmbet, în timp ce ea alergă spre el cu braţele întinse.

O îmbrăţişă cu căldură şi începu să vorbească repede în timp ce se îndreptau spre ieşire.

- încă de când am aflat de călătoria asta, familia mi-a cerut să vin să te văd. După cum îţi dai seama, scrisorile tale sunt citite de toată familia. Am aranjat în aşa fel întâlnirile de afaceri ca să am timp liber, şi asta pentru tine, Pauline. O luăm pe aici? Te las pe tine să mă conduci.

- Da. Am rezervat o cameră la hotelul Crown şi m-am invitat să iau prânzul cu tine.

- Splendid. Atunci, vom avea timp să discutăm. Am atât de multe mesaje de transmis şi ai atâtea să-mi spui, încât cred că o să bem o groază de vin.

în timpul prânzului, o puse la curent cu ultimele noutăţi din cadrul familiei Montel, iar ea îi povesti lui Louis câteva aspecte din viaţa ei cu Cedarii.

- Eşti fericită cu noua ta viaţă, Pauline?

- Casa este minunată. Ca un castel francez. Iţi va plăcea, Louis. Iar doamna Cedar este foarte bună cu mine. Soţul ei a murit recent, iar fiul lui, Mark, continuă cartea la care noi lucram.

- Cartea despre fiul mort în timpul unei ascensiuni pe Matterhorn?

- Exact.

- Tânărul Jean a fost prins de microbul cățărărilor. Ne-am cățărat în Alpi cu un grup de elevi, vara trecută, iar acum ... Louis ridică din umeri ... nimic, doar povestiri. Cred că i-ar fi plăcut să încerce muntele Everest, dar pentru un băiat de şaisprezece ani este puţin cam mult. Mamei nu-i place, dar odată ce muntele te-a prins în vraja lui, nu mai scapi. Oricum, nu cred că o să-i permită aşa ceva, iar el o să accepte.

Işi luară cafeaua în salon şi continuară să flecărească până realizară că urma se se servească ceaiul.

- Am vorbit de mi s-a uscat gura, spuse Pauline. Aş putea să beau un sfert de kilogram de ceai, cel puţin.

- Poţi s-o faci. Este un hotel foarte confortabil, Pauline. Mobila este excelentă, iar covoarele de bună calitate.

- Eşti foarte politicos şi probabil că n-o să menţionezi nimic despre mâncare.

- Ceea ce am servit a fost destul de bun. N-am de ce să mă plâng, cu excepţia supei, care a fost groaznică.

- Bine, Louis, dar supele pe care le prepară

mama ta sunt excelente, chiar ţinând cont de standardele franceze.

- Aşa este. Afişul cu balul de acolo, Pauline. Poate participa toată lumea?

Pauline privi afişul care anunţa balul de la Primărie.

- Da, Louis. Este seara asta. Adună fonduri pentru comunitatea de aici.

- Mergem şi noi? Ar fi un mod drăguţ de a celebra întâlnirea noastră şi ştiu că ţie îţi place să dansezi.

- Da, mi-ar face plăcere. Acolo vor fi prezenţi şi Mark şi Judy Cedar aşa că o să poţi face cunoştinţă cu ei. Si doamna Cedar are bilet, dar nu cred că o să vină. Este destul de în vârstă şi în orice caz, consideră că este prea devreme să iasă după decesul soţului ei.

- Ah, da. Copiii nu gândesc la fel?

- Nu.

- Drăguţ din partea lor.

Când voi muri, nu vreau să fiu jelit. Nu este logic să jeleşti un suflet care s-a dus să se odihnească.

- Sunt de acord, Louis. Dar convenţiile mor

greu, ştii.

- Ah, convenţiile, Louis ridică din umeri şi nu mai continuară subiectul.

Pauline îi zâmbi.

- Habar n-ai, Louis, cât de mult admir filozofia ridicării din umeri. Calmul, acceptarea cu umor a fobiilor umane şi a neputinţelor. Pe jumătate înseamnă înţelepciune, sunt sigură.

- Fără astea, s-ar lovi de un zid. Puţin scepticism este necesar în arta supravieţuirii - este sarea care face mâncarea acceptabilă, *n 'est-ce-pas?* Dar în seara asta nu vom distra Pauline. Din fericire, a trebuit să-mi aduc un costum de seară pentru întâlnirea de la Londra şi dacă reuşesc să-l calc, n-o să te fac de ruşine.

- Si ăsta este un alt lucru pe care-l admir la francezii pe care-i cunosc - talentul lor de a face orice femeie pe care o întâlnesc, fie că are şaisprezece ani sau şaizeci, să realizeze că este femeie şi că este atrăgătoare. Are un efect extraordinar asupra moralului.

- Dacă le faci să gândească aşa, atunci chiar sunt atrăgătoare. Si lucrurile vor merge de minune.

- Ei bine, Louis, ca să-ţi dovedesc că ai dreptate

şi ca să-ţi arăt recunoştinţa mea, o să-mi scot din dulap cea mai bună rochie - am cumpărat-o pentru o recepţie la care am fost cu tata şi n-am mai purtat-o de atunci - şi voi încerca să mă prezint la forma maximă. Si asta înseamnă că trebuie să fug, deoarece trebuie să calc rochia, şi cum nu posed o frumuseţe sălbatică, am nevoie de timp ca să mă aranjez.

întoarsă la Avallon, Pauline se repezi în camera ei, scoase rochia din dulap şi se grăbi să se ducă s-o calce. Din fericire, moda nu se schimbase prea mult în ultimii doi ani, îşi spuse în gând, în timp ce privea rochia atârnată de uşa dormitorului ei. O auzi pe Judy cântând în timp ce urca scările şi ieşi în întâmpinarea ei.

- Judy, până la urmă vin la bal. Strigă-mă când termini cu baia, vrei?

- Sigur. *Sunt* bucuroasă că vii. Vine şi francezul?

- Da. O să-ţi fac cunoştinţă cu el, dacă o să fii cuminte.

Pauline tocmai îşi aranja părul când Judy intră să vadă dacă era gata.

- Imediat.

- Ah, Pauline, ce rochie superbă! Intoarce-te şi lasă-mă să te admir.

Pauline îşi încheie colierul de topaze şi se întoarse. Jugy îşi plimbă privirea pe rochia fără bretele.

Nimic nu s-ar fi potrivit mai bine cu părul ei castaniu-închis şi cu ochii căprui, decât rochia de culoarea chihlimbarului şi pe moment, tăcerea lui Judy putea fi luată drept compliment.

- Pauline, arăşi minunat. O să le pui pe toate în umbră, ştii? Cât invidez aceşti umeri catifelaţi şi rotunzi. Mi-ar plăcea la nebunie să port o rochie fără bretele.

- Am cumpărat-o de la Paris pentru o ocazie specială. Este adevărat că îmi stă foarte bine.

- Este superbă. Stii ce, trebuie să vii s-o vadă şi mama.

- Nu-l facem pe Mark să ne aştepte?

- Să ne aştepte. Gata, iau eu mănuşile şi capa. Poţi să le pui jos. Am impresia că rochia asta a mea, bleu şi dreaptă, este ca din topor.

- Prostii. Ai un chip tânăr şi proaspăt şi ai arăta minunat şi într-un sac, îi spuse Pauline în timp ce-şi ridică poalele rochiei şi coborî grăbită scările.

Judy o prinse de mână şi o trase în salon.

- Mamă, priveşte imaginea frumuseţii.

Domna Cedar lăsă broderia la care lucra să-i cadă în poală. Mark, care era sprijinit de şemineu, se întoarse. Pauline zâmbi şi doamna Cedar aprobă din cap.

- Draga mea, superb!

- Ăsta-i efectul francezului asupra ei. Abia aştept să-l cunosc, spuse Judy.

- Ah, asta-mi aminteşte, Mark. Cred că ar fi drăguţ ca Pauline să-şi invite prietenul să petreacă ziua de mâine cu noi, nu-i aşa? A străbătut atâta drum de la Londra s-o vadă pe Pauline şi să-şi petreacă duminica într-un hotel din Darnford nu este cel mai grozav lucru.

- Duminică în Darnford, după Paris! exclamă Judy. Asta-i culmea!

- Cred că este o idee bună, spuse Mark care încă nu-şi dezlipise privirea de Pauline.

- Atunci, să-l inviţi tu, dragule, deoarece simt că Pauline n-o s-o facă. O să fie plăcut să facem schimb de păreri cu cineva din altă ţară. Ai grijă să nu răceşti, Pauline în holul acela imens.

Si petrecere frumoasă.

Dacă era o reacţie la tristeţea din săptămânile trecute, nu ştiu, dar în ciuda faptului că Mark n-a dansat deloc cu ea, Pauline s-a distrat din toată inima. Louis era încântător, vesel şi atent şi în compania lui descoperi soarele după ploaie. Dintr-o dată, deveni conştientă de sentimentul de vină şi suferinţă pe care Mark i-l impusese într-un fel oarecare.

Aşa cum se aşteptase, Louis produse o părere extraordinară asupra lui Judy, care fusese cucerită de manierele lui şi era gata să-l adore pentru că o trata cu atâta indiferenţă. Louis ştia să se poarte, îşi spuse în gând Pauline, zâmbindu-i lui Judy.

Găsise o masă pentru două persoane într-un separeu, aduse nişte sandvişuri şi cafea, apoi se aşeză pe scaun şi o privi cu un zâmbet larg:

- Si acum vine cel mai importnt anunţ, spuse. De azi în cinci săptămâni, *chérie,* mă căsătoresc cu Marie. Mă voi supăra foarte tare dacă nu vii la nuntă şi voi fi discreditat în ochii familiei. Acum, ascultă. Paştele este peste patru săptămâni. Mama vrea să vii de Paşti, să stai o săptămână, să asişti la căsătorie şi apoi să te întorci în Anglia. Este un plan bun, nu crezi?

- Un plan minunat, Louis, dacă pot să-mi iau liber de la slujbă.

Mi-ar face mare plăcere să vin să ne întâlnim cu toţii şi să asist la nunta ta. Depinde de Mark.

- Pot să-l întreb? Pare o persoană agreabilă.

- Nu, lasă-mă pe mine, Louis. O să-l întreb şi o să te anunţ.

- M-a invitat să-mi petrec ziua de mâine împreună cu familia. Asta este foarte frumos. Voi fi încântat s-o cunosc pe doamna Cedar. Copiii ei au personalităţi foarte interesante. Iar tu poţi să-mi arăţi casa care îţi place atât de mult, şi mlaştinile despre care ne-ai scris atâtea. Când ajung acasă, trebuie să le fac un raport complet. Altfel n-o să am pic de linişte.

- Mă rog ca mâine să fie frumos. Atunci să vezi. Louis, o să fii un soţ minunate. Te rog să mă crezi că o invidiez pe Marie.

- Oh, Pauline, nu spune asta, când arăţi atât de bine. Micuţa Judy este foarte drăguţă, *n'est-ce-pas?*

- Da. Ţin foarte mult la ea. Este puţin încăpăţânată, dar este foarte afectuoasă.

- Este plină de viaţă. îmi aminteşte puţin de

Marie. Dar Judy este mai tânără, desigur, şi cred că n-are prea multă experienţă. Nu-i invidiez tinereţea, ci mai degrabă entuziasmul debordant. Pentru Judy, Parisul înseamnă romantism şi strălucire. Cea mai mare bucurie în viaţa ei înseamnă o plimbare pe Champs- Elysées. Pentru ea nu este un oraş, este un vis. Pauline, am o idee. Ad-o pe Judy cu tine. Va fi o companie pentru tine în timpul călătoriei şi dacă mama ei îi permite, va fi foarte bine primită la noi acasă.

Avem destule camere. Oricum, la nevoie ne putem înghesui, iar familia o s-o placă.

- Drăguţ din partea ta, Louis. Mi-ar face plăcere să vin cu ea. Dar nu sufla nici un cuvânt până când nu aflu dacă Mark îmi dă voie să vin şi până când domna Cedar nu-şi va da acordul, deşi sunt sigură că va accepta. N-aş vrea s-o dezamăgesc pe Judy, ar fi o cruzime. Abia aşteaptă să vadă Parisul.

- Atunci te las pe tine. Fă tot ce poţi să vii, Pauline. Mi-ar face mare plăcere să vii la nunta mea. Ştii, eşti singura femeie pe care am întâlnit-o şi care îmi inspiră afecţiune şi confort. Nu ştiu dacă o să găsesc cuvântul potrivit, dar când voi vorbi la nunta mea şi o să fiu nervos, va fi de-ajuns, poate,

să mă uit la tine, să-ţi văd zâmbetul şi să capăt curaj.

- Nu mi te închipui nervos sub nicio formă, Louis.

- Este posibil. La urma urmei, nu m-am mai căsătorit până acum, ca să ştiu. Deja familia nu-mi dă pace deloc ... *Alors,* un tangou? îmi place să dansez. Dansăm, Pauline?

Mark îi luă în maşină pe Louis şi pe Linda pe care-i conduse la destinaţie, apoi se îndreptă spre Avallon. în timp ce urcau dealurile, Judy sporovăi ca o coţofană, în special despre Louis. Pauline, care stătea pe bancheta din spate, se simţea relaxată şi fericită. Simţea că totul este posibil, că toate rănile pot fi vindecate, aşa că în timp ce Mark parca maşina, zăbovi în salon, aşteptându-l. Când îl auzi intrând, îl strigă. Pare obosit, îşi spuse în gând.

- Mark, nu putem ... Se opri nehotărâtă.

- Da, Pauline? Ce să putem?

Dar văzu din expresia lui că fusese prea încrezătoare. Rămase tăcută, dar când el continuă să vorbească, tresări la nota ironică din vocea lui.

- Rochia asta este foarte potrivită. Este vorba de a te folosi de farmecele personale? ... Nici un

răspuns? Atunci, presupun că despre asta este vorba. Recunosc, este o prostie din partea mea că nu sunt în stare să mă înfrupt din bucata fratelui meu, când mi se oferă, dar consider că fiecare membru al familiei trebuie să aibă farfuria lui, altfel apar tot felul de complicaţii.

Am putea chiar să ne certăm cine are întâietate, când Derek este acasă.

Fără nici un cuvânt, Pauline îşi luă haina de pe scaun şi-i întoarse spatele.

Spre uşurarea Paulinei, soarele strălucea pe cer şi deşi erau nori şi vântul bătea destul de tare, reuşi să-l ia pe Louis la o plimbare prin câmpia ce se învecina cu mlaştina. Tipul ăsta de ţinut, cu dealuri solitare şi pârâuri repezi, era foarte diferit de ceea ce cunoştea el şi a fost foarte impresionat de peisaj. Intorcându-se acasă, îl văzură pe Mark călărind destul de aproape şi-i făcură semn cu mâna. Apoi o îndemnă pe Pearl la trap şi o îndreptă spre zidul de piatră.

- Drăguţ, făcu Louis cu un aer aprobator. Călăreşte bine.

- Da. Obişnuia să participe la concursuri de sărituri şi are o grămadă de cupe, acasă. Cred că

asta a fost înainte ca tatăl lui să se retragă din afaceri, când avea mai mult timp liber.

Pauline privi ceasul.

- Dacă pornim acum, avem timp să vezi şi grădina înainte de masă. Pe sub copaci a început să răsară şofranul şi am văzut câteva primule şi toporaşi cu boboci.

- Am uitat de pasiunea englezilor pentru grădinărit, zise Louis zâmbind. Cred că este o pasiune minunată.

Prânzul a fost foarte vesel, mai ales după ce Louis lăudă cu multă sinceritate Avallonul spre marea bucurie a doamnei Cedar.

- Am ştiut că o să-mi placă, zise Louis. Mai ales după ce Pauline mi-a spus că a fost numit după oraşul francez Avallon.

- O să fii surprins, dar numele este o continuă sursă de necazuri, comentă Judy. Oamenii deştepţi zic: “Ah, Avalon. Avalonul regelui Arthur. Ce nume romantic. Dar spune-mi, dragă, nu cumva l-aţi scris greşit?”

Si atunci, trebuie să explicăm pentru a suta mia oară că numele provine de la un oraş francez, unde străbunicul şi-a petrecut luna de miere. Atunci

consideră că nu este patriotic şi nu este frumos să duci lumea în eroare.

- Nimănui nu-i place să fie prins pe picior greşit, îi explică Louis zâmbind.

- Cunoşti oraşul Avallon? îl întrebă doamna Cedar.

- Da. Foarte bine. Eu şi Pauline avem amintiri plăcute despre oraş, nu-i aşa?

- Da, chiar aşa, zise Pauline. Eu, tata şi toată familia Montel am stat o noapte în oraş. Eram în drum spre Mediterana, pentru o vacanţă de două săptămâni. A fost o zi toridă şi am avut o suită de accidente.

- In ziua aceea, bătrânul Citroen a făcut o grămadă de necazuri, explică Louis. Am avut o pană, s-a înfundat carburatorul, apoi pompa de benzină a făcut figuri. Si tatei i-a sărit muştarul.

- La fel şi bunicii, spuse Pauline râzând. Stii, familia Montel în vacanţă este un spectacol. In maşina noastră erau doi dintre copii, dar tot mari rămâneau şase persoane în Citroen, cu un munte de bagaje pe capotă, plus o canoe şi o bicicletă.

- Ce distracţie, spuse Judy.

- Nu într-o zi toridă, în care toţi îi dădeau câte

un sfat tatei, sfat care nu era necesar, plus bunica, ce amenințe că se va întoarce cu trenul. Până la urmă, am ajuns la Avallon şi am văzut un hotel, ce părea o oază de liniște în mijlocul furtunii. Era unul foarte vechi. Si Napoleon i-a fost oaspete. Printr-o arcadă se putea vedea o grădină cu bănci la umbra copacilor. Dar am sărit cu gura la tata, că părea cam scump pentru o familie atât de mare. Pentru un cuplu, era ideal. Poate străbunicul tău şi-a petrecut luna de miere acolo. Dar pentru o familie, era cam prea mult, înțelegi?

- Desigur, răspunse doamna Cedar.

- Am stat în faţa hotelului şi am discutat cam douăzeci de minute, cred.

- Mai mult, spuse Pauline.

- în fond, noi am câştigat. Tata a fost copleşit de majoritate. Când ne-am hotărât într-un final, ne-am dat seama că domnul Avon se dusese să viziteze nişte metereze şi ne-au mai trebuit douăzeci de minute ca să-l găsim.

- Si hotelul a fost la înălțimea aşteptărilor? întrebă Mark.

- A fost o încântare şi a meritat fiecare bănuț, care fie vorba între noi l-a îngrozit pe tata când a

văzut nota de plată. O să uiţi vreodată cina dumnezeiască din grădină şi discursul tatălui tău de la sfârşit? spuse Louis.

- Niciodată. Se înserase cu mult timp înainte de a termina şi am şi acum în faţa ochilor lumânările de pe mese. A fost una din acele ocazii pe care timpul nu le şterge din memorie.

- Aş vrea să merg acolo într-o zi, spuse Mark. Mă întreb dacă străbunicul a stat acolo. Vreo scrisoare, ceva, mamă?

- Nu din câte ştiu eu, dragă. Dar sunt o grămadă de scrisori într-un cufăr, la mansardă. Adesea m-am gândit să le căutăm. S-ar putea să găsim acolo vreun indiciu.

- Trebuie să caut, spuse Mark

Cât de mult îndrăgea casa asta, îşi spuse în sinea ei Pauline. Orice era legat de istoria ei, indiferent cât de neînsemnat era, îi aprindea imaginaţia.

Si ea va renunţa la ceea ce această lume îi putea oferi în viitor, îşi zise plină de amărăciune.

Au stat de vorbă în jurul şemineului, apoi Mark şi Louis s-au îndreptat spre biliard, aşa că Pauline n-a mai putut discuta cu Louis între patru ochi,

decât înainte de plecare, când aşteptau în faţa casei ca Mark să scoată maşina din garaj şi să-l conducă la hotel.

- A fost o zi foarte reuşită, Pauline. Te felicit că ai asemenea prieteni. Incă nu l-ai întrebat pe Mark?

- Nu. O să vorbesc cu el în seara asta.

- Bine. Sunt convins că va fi de acord. Mâine mă duce să vizitez fabrica. Sunt foarte interesat. Aşa că nu vom avea mult timp să stăm de vorbă, Pauline, având în vedere că trebuie să prind trenul de la trei şi jumătate. Mark vine la hotel să luăm prânzul împreună. Vrei să vii şi tu?

- Mâine am mult de lucru, Louis, şi cred că este bine să vă las să discutaţi despre maşini şi fabrică. Dar ne putem întâlni la ora trei la cafeneaua de lângă gară, să bem un ceai şi să ne luăm rămas-bun.

- Bine. Voi fi acolo. îmi pare rău că nu pot sta mai mult în Darnford.

- Si mie, Louis.

- A sosit maşina. Intră în casă, Pauline. Este frig. *Au revoir, chéri.* Mâine la ora trei. Ne întâlnim la cafenea.

Puţin nervoasă, Pauline aşteptă întoarcerea lui

Mark, sperând că nu va vedea în aceasta o repetare a serii precedente. Nu era sigură că el va accepta şi nu-i era uşor să-i ceară o favoare. Fu neplăcut surprinsă să constate că tremura când auzi maşina. Datorită situaţiei existente între ei, era un pachet de nervi. Doar şi din acest motiv, o săptămână departe de Avallon ar fi o binecuvântare.

Mark intră în cameră şi se duse direct lângă foc, frecându-şi mâinile. O privi surprins.

- Este foarte frig. Cred că vântul a început să sufle dinspre nord. Pauline trase aer în piept.

- Mark, vreau să-ţi cer o favoare.

- Spune.

- Louis se însoară peste cinci săptămâni. M-a invitat să-mi petrec Paştele cu familia lui şi să iau parte la nuntă la sfârşitul săptămânii. M-a rugat s-o aduc şi pe Judy, dacă îi dă voie mama ei, dar i-am explicat că depinde de tine, dacă ai nevoie de mine. Pot să merg?

- Vrei să mergi, cu tot dinadinsul?

- Da. Ţin foarte mult la familia Montel şi mi-ar face mare plăcere să-i văd înainte de nuntă. Iar pentru Judy ar fi mană cerească să vadă Parisul.

- Intr-adevăr, Oricum, ţi-ai câştigat vacanţa, iar eu nu mă supăr să iau o pauză. Să scrii o carte, este mai obositor decât mi-am imaginat.

- Mulţumesc foarte mult, Mark.

- Simpatic tip, Montel. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu el, astăzi.

- Da, este un scump. Acum este prea târziu să vorbesc cu mama ta, dar mâine dimineaţă când o văd îi spun, şi în felul acesta pot s-o anunţ pe Judy înainte să plece la magazin.

- Nu cred că mama se va opune. Montel a cucerit toată familia.

- Abia aştept să-i văd faţa lui Judy. Va fi ca şi cum ar primi o comoară de nepreţuit. Noapte bună, Mark. Si mulţumesc.

- Noapte bună.

Pauline urcă scările în fugă, mulţumită şi puţin surprinsă de victoria uşoară pe care o obţinuse, deşi considera că Mark se comportase în concordanţă cu poziţia pe care o avea acum în casă. Ca patron va acţiona corect, cu generozitate. Dar cum depăşea această linie şi se aventura într-o zonă personală, o punea la punct fără milă. Ei bine, îşi învăţase lecţia. Nu se va mai întâmpla din nou.

Louis se bucură când auzi vestea de la Pauline şi chicoti plin de încântare când citi bileţelul de la Judy.

- Mi-a scris că atunci când a auzit vestea a fost atât de bucuroasă, încât nici n-a mai putut mânca şi ar fi venit în goană să mă îmbrăţişeze şi să mă sărute, dacă n-ar fi rămas singură la magazin.

- Este drăguţ să poţi face un vis să devină realitate atât de uşor, spuse Louis punând bileţelul în buzunar.

- Si ţi-a făcut plăcere să vizitezi fabrica?

- Foarte mult, Pauline. Mark Cedar este un tip tare. Stie ce face. Are o afacere bună şi o s-o dezvolte. O persoană sigură pe sine este de admirat, şi realizează lucruri mari. Poate că-l consideri un căpcăun?

- Nu, nu chiar, De ce crezi asta?

- Deoarece ţi-a fost teamă să-l întrebi de vacanţă.

- Mi-a fost teamă că m-ar putea refuza. Este nerăbdător să termine cartea cât mai repede posibil şi oricum, nu este genul meu să cer favoruri.

- Mai degrabă le acorzi tu, zise Louis zâmbind.

La fel şi ceilalţi. Ne face să ne simţim bine. Sunt puţini oameni în lumea asta pe care să nu-i corupă puterea, mai mult sau mai puţin, dar sunt şi mai puţini cei care au destulă stăpânire de sine să mânuiască puterea fără să abuzeze de alţii şi să-i corupă. Nu-l cunosc pe Mark Cedar decât de două zile, dar greşesc dacă-l consider ca făcând parte din grupa celor puţini?

- Nu, nu greşeşti, Louis. Este conştient de responsabilităţile sale. Dar ...

- Dar, *chérie*?

- Dar câteodată puterea lui de a se stăpâni pare aproape inumană, şi asta mă sperie. Este foarte dur cu greşelile omeneşti. Atât cu ale lui, cât şi cu ale celorlalţi.

- Dar tu eşti foarte îngăduitoare cu greşelile omeneşti, Pauline. Este o trăsătură foarte rară. La urma urmelor, o ridicare din umeri este adesea doar un compromis. Dacă Mark nu este de acord cu aşa ceva, n-o să-şi facă viaţa mai uşoară, dar cine poate spune că greşeşte? Eu, unul, nu. Dar dacă începem să discutăm astfel de lucruri o să pierd trenul. O să continuăm discuţia acasă?

- Vor începe toţi să vorbească, iar tu o să

scuturi clopoţelul şi o să restaurezi ordinea? Aşa o să faci?

- Si ca totdeauna, ne vom aminti de cuvintele tatălui tău rostite într-o franceză foarte corectă. O sincronizare perfectă. Fără îndoială, era vorba de formaţia sa de diplomat. *Alors, chérie*. Mai avem doar cinci minute.

Când trenul se puse în mişcare, Pauline avu impresia că soarele apusese. Louis se aplecă pe fereastră şi-i făcu semn cu pălăria până când trenul dispăru la o curbă. Pauline rămase nemişcată câteva minute, înconjurată de întuneric, apoi porni încet spre staţia de autobuz. Ajunse la Avallon tocmai când un curier îi înmâna doamnei Cedar un imens buchet de lalele, narcise şi mimoze, însoţit de complimentele lui Louis Montel.

***

Câteva seri mai târziu, după ce au terminat lucrul, Mark scoase din sertarul biroului o mică pictură şi i-o întinse Paulinei.

- O recunoşti? Privi cu atenţie acuarela.

- Este hotelul din Avallon.

- Aşa mi-am închipuit şi eu, gândindu-mă la descrierea de ieri. Am găsit-o într-un cufăr, la

mansardă. N-am găsit nici un înscris care să ateste că străbunicul a stat acolo, dar această pictură era pusă deasupra, iar anul şi luna scrise în colţ, corespund cu perioada în care s-a căsătorit, aşa că bănuiesc că străbunicul şi-a petrecut luna de miere acolo.

- Este foarte bun. Crezi că l-a pictat chiar el?

- Da. Ăsta era hobbyul lui, şi era chiar foarte talentat. Cele două miniaturi din hol sunt făcute de el. Si mai este una foarte bună reprezentând valea, pe care probabil ai remarcat-o.

- Nu. Unde este?

- In camera lui Derek, pe şemineu. N-am crezut că l-ai remarcat, probabil pentru că atenţia ta era îndreptată în altă parte.

Asta era, îşi spuse în sinea ei, în timp ce inima începu să-i bată mai repede. Incepuse să se teamă de aceste ieşiri pline de amărăciune.

- Asta, continuă el calm, merită salvată. Trebuie să-i pun o nouă ramă. Trebuie să spun că hotelul arată încântător. Odată, o să merg şi eu acolo.

- Avallon pare un loc neobişnuit pentru luna de miere, zise Pauline. Este un orăşel francez de provincie încântător, cu o biserică veche foarte

frumoasă şi case la fel de vechi. Imprejurimile sunt liniştite, dar cred că în câteva zile se epuizează toate posibilităţile de distracţie. Mă întreb de ce a ales acest loc, dintre toate locurile minunate care există în Franţa.

- Si care ar fi o alegere mai fericită pentru luna de miere?

- Ah, nu m-am gândit, spuse ea repede, dar când sunt locuri superbe ca cele din Alpi, de pe coasta Mediteranei sau chiar strălucirea Parisului, mi se pare ciudat să alegi un orăşel adormit ca Avallon. Si totuşi, presupun că dacă iubeşti cu adevărat Franţa, este un loc mult mai franţuzesc decât zonele turistice şi probabil că el iubea Franţa. Casa asta o dovedeşte.

Mark o privea cu o expresie ciudată pe chip, dar Pauline se uita la pictură şi nici nu se gândea la el când adăugă încet:

- Ce ciudat că drumul meu s-a încrucişat cu cel al familiei Cedar la Avallon, cu aproape doi ani înainte.

Mark luă tabloul şi-l vârî în sertar fără nici un comentariu. Pauline închise caietul, adună nişte hârtii şi era pe punctul de a ieşi din cameră când el

rosti brusc:

- Apropo, te-am auzit spunându-i lui Judy că sâmbătă o să călăreşti noul armăsar al lui Bryan?

- Da. Nu mai era nici un cal disponibil.

- Este un cal foarte nervos şi mult prea mare pentru tine.

- Bryan nu gândeşte aşa.

- Bryan nu ştie ce fel de călăreaţă eşti. N-ai destulă experienţă să călăreşti un cal nărăvaş ca ăsta. Mai bine ai renunţa.

- Nu crezi că exagerezi cu aerul ăsta de autoritate, Mark? Ceea ce fac în timpul meu liber nu te priveşte.

- Nu şi dacă îţi asumi riscuri inutile.

Eu te-am învăţat să călăreşti, aşa că într-un fel mă simt responsabil.

- Nu mi-am dat seama că te gândeşti la binele meu, râse ea cu mânie reţinută.

- Dar mă gândesc, pară el. La fel cum mă gândesc la binele muncitorilor mei de la fabrică. Nu le permit să rişte cu maşinăriile periculoase şi nici ţie nu-ţi permit să rişti. Un accident ar putea să te imobilizeze câteva săptămâni, să amâne lucrul la carte şi să prelungească această situaţie pe care

eu personal o detest şi bănuiesc că nici tu n-o suporţi.

- O situaţie pe care tu ai creat-o nedându-mi şansa să protestez sau să o explic. Fără să asculţi un singur cuvânt, strigă Pauline.

- Nu mă interesează minciunile, şi doar nu te aştepţi să ascult de ce şi când ai devenit amanta lui Derek şi să mă ameţeşti cu vorbe.

- Dar de ce te-aş minţi, dacă ceea ce spui era adevărat? Ce motiv aş avea să te mint? N-ar avea nici un sens.

- Păi, mă gândesc la un singur motiv.

- Care?

- Având în vedere că Derek nu este un tip care să vrea să se căsătorească, niciodată n-a susţinut că ar fi un tip de casă, ar fi o prostie din partea ta să dai cu piciorul la şansa de a te căsători bine din punct de vedere material şi având şi posibilitatea de a fi aproape de Derek, să vă continuaţi relaţia în spatele meu. Nimic nu i-ar face mai mare plăcere lui Derek decât să râdă de mine. Iar Derek este un afemeiat.

- Si tu chiar crezi, Mark, că eu aş proceda aşa? îl întrebă Pauline, încet.

- Este singurul motiv care ar face credibile minciunile tale şi este unul puternic. De asta mi-am dorit din tot sufletul să recunoşti cu sinceritate, în loc să crezi că poţi îndrepta situaţia legându-mă la ochi.

- Dar nu te-am minţit.

- Ascultă, Pauline. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Tu şi Derek aţi fost văzuţi în pădure în ajunul Crăciunului - da, ajunul Crăciunului, după-amiază - făcând dragoste. Eu l-am prins în această cameră, am văzut ce făceaţi şi am auzit ce ţi-a spus Derek. Scuza pe care ai inventat-o într-un moment de panică a fost o minciună pe care nici un copil n-ar fi crezut-o. Iar toată atitudinea lui Derek, după acea zi, a arătat ce se petrecea. Ba mai mult, întotdeauna te-a tratat de parcă îi aparţineai şi obţinea informaţii confidenţiale de la tine ori de câte ori dorea. Astea sunt faptele şi Dumnezeu ştie că mă dor destul de rău. Dar să-l iubeşti pe Derek este de neînţeles pentru mine.

Poate pentru prima dată, îi privi cu atenţie chipul tras şi realiză ce însemna asta pentru el, surprinse durerea profundă ascunsă sub duritatea pe care şi-o impusese. Si în acel moment, mânia

pe care o simţea contra lui se stinse şi fu cuprinsă doar de o compasiune profundă şi de un sentiment de neputinţă în faţa durerii lui. Dacă ar fi existat ceva în lumea asta care s-o facă să-i aline această durere, ar fi făcut-o bucuroasă.

Tot ce putea face în acel moment, era să înceteze să se mai apere.

- Foarte bine, Mark. Nu voi mai spune nimic în legătură cu acest subiect. Nu mi-am dat seama că asta gândeşti despre mine. Aş vrea să pot face ceva care să te ajute, dar cuvintele nu mai au nici un sens. Am crezut că eram destul de apropiaţi ca să ştim lucrurile fundamentale unul despre celălalt. Există un adevăr care merge mai adânc decât faptele, Mark. Este ceva ce simţi în adâncul sufletului. Dar având în vedere că simţi ceea ce simţi, că sunt capabilă să joc dublu, jocuri murdare cu tine, ceea ce este atât de josnic încât nu-i doresc nici celui mai aprig duşman al meu, ştiu că nici un cuvânt nu poate astupa prăpastia dintre noi. Nu te condamn. Faptele sunt clare. Bănuiesc că era nevoie de un act de încredere şi acum îmi dau seama că am aşteptat prea mult de la tine. Dar, într-un fel, asta aşteptam.

El stătea la birou, sprijinindu-şi capul în mâini şi nu zise nimic. Ce cruzime, îşi spuse, când tot ceea ce dorea era să se ducă la el, să-l ia în braţe şi să-l mângâie, dar singurul lucru pe care putea să-l facă era să plece. Ridică mâna, apoi o lăsă în jos şi se îndreptă spre uşă.

- Noapte bună Mark, îi spuse cu blândeţe.

- Noapte bună.

închise uşa în spatele ei. El nu ridică privirea.

Capitolul 10

Aerul era plin de parfumul micşunelelor. Erau aşezate la baza terasei şi puneau o pată de culoare pe zidul gri de piatră. Pauline coborî treptele, cărând cu ea o lădiţă cu răsaduri, o lopăţică şi un preş, şi se îndreptă grăbită spre stratul de primule, care arătau ca nişte broşe strălucitoare pe verdele ierbii. Traversă cărarea umbrită de fag, coborî scările spre zona însorită a grădinii, trecu de tufişurile de forsiţia încă înflorite şi se opri lângă fântâna de piatră din apropierea livezii. Fântâna nu mai era de mult în funcţiune, deoarece iedera care-i înconjura postamentul se întinsese şi în bazin. In jurul postamentului era un mic strat de pământ înconjurat de pietre sparte acoperite cu muşchi. Atenţia Paulinei fusese atrasă de acest strat. Cu câteva zile în urmă, când culesese nişte narcise, îi venise ideea să planteze câţiva bulbi în grădina de la Avallon, înainte de a părăsi această reşedinţă. Era o treabă sentimentală, poate, dar iubea Avallonul şi avea straniul sentiment că o mică parte din ea va rămâne întotdeauna acolo. Dar deşi iubea atât de mult Avallonul şi se simţea foarte ataşată de el, n-avea nici un drept. Chiar şi

grădina, de unde culegea doar florile pe care i le indica doamna Cedar. Ar fi trebuit să ceară voie, dar partea asta, aproape sălbatică a grădinii, era a nimănui.

Soarele îi încălzea spatele în timp ce săpa gropile şi punea flosile în ele. După primele săptămâni ploioase, luna martie se îmblânzise. Cireşii şi perii din livadă erau plini de flori şi, aşezată în genunchi lângă florile abia plantate, admira frumuseţea livezii, lăsându-se cuprinsă de linişte.

O labă pusă pe genunchi îi atrase atenţia asupra Dorei, care o urmase tăcută şi acum stătea şi o privea cu ochi rugători. Urma să aibă pui foarte curând şi Pauline se întrebă dacă nu cumva nelinişştea câinelui prevestea o naştere prematură. O mângâie pe capul mătăsos şi-i vorbi cu blândeţe, ţinând-o de lăbuţă. I-ar fi plăcut ca timpul să stea în loc şi să stea acolo alături de Dora, să privească petalele căzând şi să asculte cântecul mierlei.

Lătratul Dorei risipi vraja şi Pauline sări în picioare, surprinsă să vadă silueta deşirată a lui Peter Blake, venind spre ea.

- Doamna Allington mi-a spus că s-ar putea să

fii undeva în grădină. Sper că nu te superi că vin aşa peste tine, dar nu este nimeni acasă şi mă întrebam dacă ai putea să-mi spui unde este Judy.

- Este la magazin, Peter.

- Dar nu aveau închis miercurea după-amiază?

- Ba da, dar ea şi Hilda îşi petrec după-amiaza sortând nişte cutii pentru vitrina magazinului. A spus că va veni acasă la ora ceaiului. Acum e aproape ora patru, nu mai ai mult de aşteptat.

Porniră spre casă. Peter îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu un aer preocupat. Fără ei, arăta mai tânăr şi mai puţin sever.Inainte de a ajunge la casă, auziră un scârţâit de frâne.

- Judy a ajuns acasă, spuse Peter, cu un aer uşurat.

- Să-i spun că o aştepţi aici? Ceaiul se va servi în douăzeci de minute.

- Mulţumesc, Pauline.

Când Judy veni să-l caute, îl găsi lângă bazin, studiind doi peştişori care înotau acolo.

- Bună, zise Judy.

- Bună.

O privi cu intensitate şi Judy tresări la acest examen.

- Am venit să-ţi mulţumesc pentru cadoul de ziua mea, îi spuse el calm. De ce l-ai trimis, Judy?

- L-am văzut într-o vitrină şi m-am gândit că ar putea înlocui punga aceea verde şi pătată de tutun.

- Stii că nu asta am întrebat. De ce Judy?

- Ca un semn de pace, presupun.

- Doar nu ne-am certat, după câte ştiu. Că doar mereu ne contrăm. Dar nu serios.

Judy se uită încruntată la o picătură de vopsea crem de pe haina de lână bleu şi nu-i răspunse.

- Aş vrea să încerci să găseşti un răspuns, spuse Peter, răbdător. Deoarece este destul de important.

- Ţi-am simţit lipsa, Pete.

- înţeleg. Si eu sunt cel care trebuie să fiu mantaua de vreme rea, până apare ceva mai atrăgător. Nu-i aşa?

- Este urât din partea ta.

- Este? N-am vrut. Vreau doar să ştiu cum stau.

Relaţia ta cu Warden a mers rău. Aşa cred, dar care este rolul meu? O persoană care să te încurajeze? Dacă este aşa, nu vreau, mulţumesc.

- Tu întotdeauna ai avut totul stabilit Pete, dar

sentimentele mele nu sunt aşa.

- Când te-am întâlnit prima oară? Când ai implinit optsprezece ani, nu-i aşa?

- Da. Se fac doi ani, luna viitoare.

- Ei bine, atunci ne cunoaştem de douăzeci şi trei de luni. Din acestea, de douăzeci de luni ai ştiut că te iubesc şi doream să mă însor cu tine. Dacă nu ţi-ai fi făcut o părere în legătură cu mine până acum, ar fi timpul să ţi-o faci. Ţi-au trebuit doar câteva săptămâni să-ţi dai seama că te-ai îndrăgostit de Warden.

- Da, am fost îndrăgostită de el şi totuşi nu l-am cunoscut deloc. Este nostim că poţi fi îndrăgostită de cineva care se dovedeşte a fi până la urmă un străin, nu-i aşa? Cred că ar fi mai bine să încerc să-ţi povestesc despre asta, adăugă, aşezându-se pe bancă, cu privirea aplecată.

- N-are rost. Nu trebuie s-o faci.

- Ba da, dacă vrem să ştim cum stau lucrurile, este mai bine. Ii povesti pe scurt ce se întâmplase şi în timp ce o asculta, se aşeză lângă ea.

- Cred că am fost un fel de pradă, încheie ea. Dar doare teribil.

- Si acum?

- Ah, doare din când în când. Asta-i tot. Oricum, am fost îndrăgostită de cineva care nu a existat şi asta este o prostie.

- Dar a fost real, spuse Peter încruntat. Asta-i problema noastră, nu? Cel puţin în ceea ce te priveşte.

- Da. Te cunosc atât de bine şi te plac atât de mult, Pete. Este mai mult decât a te plăcea. Sin foarte mult la tine, mă simt în siguranţă cu tine, dar ... ei bine, nu-mi bate inima mai repede când mă îmbrăţişezi.

- Nu prea m-ai încurajat în direcţia asta, nu-i aşa? Cred că este o prostie. Si mi-am dat seama că erai tânără, puţin cam imatură şi n-am vrut să te grăbesc. Apoi a apărut Warden şi te-a atras de la prima întâlnire.

- Da, recunoscu Judy, nefericită.

- Ei bine, ce propui să facem?

- Tu ce vrei, Pete?

- Am crezut că ştii până acum. Vreau să mă însor cu tine.

- Chiar dacă ...

- Nu ţi-a trecut prin cap că de când Warden a pus capăt adolescenţei tale, simţurile tale s-ar

putea să fie mai sensibile chiar şi la sentimentele mele?

- Cred că este cazul să tăiem cuvântul “chiar” spuse Judy cu gravitate, dar ochii îi străluceau când privi chipul lui serios. Peter îi aruncă o privire rapidă.

- Atunci, ţi-a trecut prin gând? o întrebă.

- Păi, nu m-aş exprima atât de pompos.

- Cel puţin tot am ajuns undeva, spuse el cu asprime, refuzând să remarce privirea poznaşă. Problema este că n-am timp să testez această teorie atractivă. Marţea viitoare plec în Canada.

- Ah, nu, Pete! exclamă ea şi veselia îi pieri de pe chip.

- Da. Pentru un an. Este un schimb de profesori. M-am bucurat când s-a ivit oportunitatea. M-am gândit că ar fi o schimbare binevenită în viaţa mea.

- Dar te vei întoarce la aceeaşi slujbă?

- Da.

- Un an este o perioadă mare, Pete. îmi vei scrie, nu-i aşa?

- Nu ştiu. Ascultă, Judy. Bănuiesc că adesea ţi-am părut un dobitoc solemn, dar te rog să iei în serios ce-ţi voi spune. Vrei?

- Da, Pete, aşa voi face.

- Iţi voi scrie doar dacă poţi să-mi spui cu sinceritate că atunci când mă voi întoarce voi avea şansă, cam cincizeci la sută, să mă căsătoresc cu tine. Realizez că n-ar fi cinstit din partea mea să-ţi cer să promiţi solemn că te angajezi sută la sută în treaba asta. Eşti tânără şi într-un an se pot întâmpla multe. Sunt gata să risc, dacă aş avea vreo şansă, dar voi avea? Nu, nu-mi răspunde acum. Vreau să te gândeşti. Să te gândeşti bine. Dacă în inima ta ştii că sentimentele tale pentru mine pot fi spulberate cu uşurinţă de un alt bărbat, vreau să fii cinstită şi să ne luăm rămas-bun. Dacă tu crezi că există şansa să ne căsătorim când mă întorc, vom purta corespondenţă timp de un an de zile. Imi promiţi să te gândeşti bine?

- Da, îţi promit,Pete.

- Bine. Nu vom mai avea timp să ne mai vedem. Am multe de făcut. Mă suni mâine seară între şase şi şapte?

- Da. Te voi suna.

- Dacă nu vei suna, voi şti că ne-am luat rămas-bun definitiv.

- Oricum, îţi voi telefona. Mai degrabă ne vom

lua rămas-bun aşa, decât să te las să presupui.

- Perfect. Privi rămurica din mână, apoi spuse cu grijă. Nu m-am bucurat prea mult în aceste ultime luni, Judy, şi n-aş vrea să trec din nou prin asta. Aminteşte-ţi asta, când vei lua o hotărâre, da?

- Da. îmi pare rău, Pete, dacă te-am dezamăgit. Cum mi-a spus tata odată, o păpuşă fără creier nu este utilă unui bărbat. Asta a fost după ce ai încetat să mai vii pe la noi.

- Ar trebui să uiţi tot ce ţi-a spus tatăl tău. Vreau să fii atentă la ce-ţi spun eu. Eu ştiu mai bine ca el.

Privi chipul palid de lângă ea şi ochii îi străluciră din nou. Niciodată nu va înceta să fie profesor, îşi spuse în sinea ei şi în acelaşi timp realiză că integritatea lui, chiar dacă se ascundea în spatele unei atitudini solemne, era cel mai mare beneficiu.

Se ridică în picioare şi-i întinse mâna.

- Trebuie să plec. Am o grămadă de lucruri de pus la punct.

- Stii, Pete, în Canada sunt o mulţime de fete drăguţe.

- Probabil. Totuşi, niciuna nu va avea ochi

albaştri mai frumoşi ca ai tăi. Sau atât de obraznici.

- Stii, abia acum mi-am amintit că şi eu am o veste extraordinară. Săptămâna viitoare merg la Paris împreună cu Pauline. O să stăm la nişte prieteni de-ai ei. Nu este minunat?

- Grozav. Să nu ratezi Luvrul. Dar bănuiesc că Pauline va avea grijă să nu-ţi pierzi timpul prin magazine. Sau speri să primeşti sfaturi de la creatorii celebri de pălării, acum că eşti femeie de afaceri?

- Mă duc să văd totul şi să mă distrez. Stii că până acum n-am părăsit niciodată Anglia.

- Eu, da. Si sunt de acord că era timpul s-o faci.

- Zău că lucrez din greu acum, Pete.

Pete zâmbi, deşi era o raritate din partea lui.

- Vrei să-mi arăţi că te-ai schimbat?

- Se pare că nu prea am succes.

- Nu ştiu. Cred că te-ai mai maturizat de când te-am văzut ultima oară. Dar nu-ţi face griji. Nu eşti chiar atât de rea.

- Niciodată nu mi-a plăcut maşina asta, Pete, spuse Judy cu un ton critic în timp ce ieşeau. Are o culoare deprimantă şi arată ca un gândac.

- Merge bine şi este uşor de condus.

- Asta n-aş putea să spun.

- Si nici n-ai s-o faci, fetiţo. Mai degrabă aş da o sabie unui nou născut, decât să-ţi dau pe mână maşina mea.

îi luă mâna.

- La revedere, Judy. Gândeşte-te bine, da?

- Da. O să-ţi dau telefon mâine.

Intră în maşină şi plecă. Judy îl privi până dispăru la cotitură, apoi intră în casă cu o expresie foarte gânditoare pe chip.

în seara aceea, Pauline simţi că Mark îşi schimbase din nou comportamentul. De vreo două săptămâni, de la discuţia avută, între ei se stabilise o pace ciudată, ca şi cum îşi epuizaseră toate sentimentele. Lucraseră împreună calm şi amical şi o dată sau de două ori avusese impresia că Mark se comportase chiar prietenos.

Acum, simţi că se întorsese vechea ostilitate, deşi atitudinea lui era calmă şi practică.

- Acum sunt sigur că vom termina în cinci sau şase săptămâni, Pauline, îi spuse când se opri din dictat. Având în vedere vacanţa de Paşti, asta înseamnă că vom termina la sfârşitul lui mai.

- Inţeleg. Imi voi face planurile ţinând seama de

această perioadă.

- Ăsta este cecul cu salariul. Te las pe tine să anunţi familia când ne părăseşti.

- Perfect. O să aştept o săptămână sau două. N-are rost să-i anunţ mai devreme. Asta este tot pentru seara asta, Mark?

- Da. Oh, poţi să scrii cecurile pentru grămada asta de facturi. O să le semnez mâine. Apropo, ăsta a fost în pachetul pe care Derek l-a trimis mamei şi este pentru tine. A uitat să ţi-l dea mai devreme.

Ii întinse un pacheţel plat. Ea îl deschise pe loc şi găsi eşarfa ei de mătase. Citi bileţelul, apoi îl aruncă în coşul de gunoi.

- Este eşarfa mea. Derek obişnuia s-o ia ori de câte ori avea chef.

El nu zise nimic şi ea îi ură noapte bună şi ieşi. In noaptea aceea nu prea dormi, gândindu-se la problema de nerezolvat a acestui triunghi vicios şi abia după ce auzi pendula bătând ora unu îşi aminti de Dora. Se gândise să se ducă s-o vadă înainte de a urca la culcare. Ezită amintindu-şi privirea rugătoare a Dorei. Dacă năştea mai devreme, cineva trebuia să fie prin preajmă, în caz

că era nevoie de un veterinar.
Se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi se îndreptă încet spre scări. în hol lumina era aprinsă şi când deschise uşa bucătăriei, îl văzu pe Mark încălzind nişte lapte pe plită. El nici nu se culcase.

- Bună. S-a întâmplat ceva? o întrebă.

- Nu. Eram puţin îngrijorată pentru Dora. M-am gândit că s-ar putea să nască prematur.

- Da. Ultimul a apărut acum câteva minute. Era foarte agitată când am scos-o afară în seara asta şi m-am gândit s-o supraveghez. Are patru pui. N-a avut probleme.

- Ah, bine. Presupun că ar fi mai bine să n-o deranjez.

- Mă duc să-i duc puţin lapte. Dacă vrei să vezi puii, poţi să vii.

Apoi o lăsăm în pace.

Mark puse câteva picături de coniac în lapte şi se îndreptară spre seră. Dora era întinsă pe o salteluţă în colţul cel mai îndepărtat şi-şi înălţă capul când îi simţi apropiindu-se. Puii erau lângă ea, patru pete mici maronii.

- Când vor deschide ochii, Mark? îl întrebă Pauline în şoaptă.

- Cam peste nouă zile.

In timp ce Dora lipăia laptele, Pauline o mângâie pe cap, apoi plecară, lăsând-o cu noua ei familie.

- O săptămână sau două, va trebui să i se dea mai multă atenţie. Din nefericire, Lallie nu prea ştie să se poarte cu animalele, comentă Mark.

- Pot să am eu grijă de ea? Vreo câteva zile va trebui să bea lapte, nu-i aşa? Vreau să zic Dora, nu Lallie.

- Da. Mâine îi voi da o doză de ulei de parafină, dar dacă o să te poţi ocupa de mâncarea ei peste zi, să-i schimbi aşternutul şi în general să ai grijă de familia ei, ţi-aş fi recunoscător. Primele trei zile va avea nevoie de patru mese pe zi - lactate şi supă de carne de vită. Fără carne.

Si aşa, Pauline luă asupra ei grija Dorei şi a familiei sale, o grijă care o ajută să înfrângă ostilitatea lui Mark, pentru că împărţeau aceeaşi dragoste sinceră pentru animale. Si apoi, ostilitatea putea fi uitată în faţa a patru puişori orbi de cocher şi a mamei lor.

Joia următoare, după-amiază, după ce terminase de împachetat bagajul şi pusese totul în

ordine, Pauline se îndreptă spre garajul lui Ted Bryan. Nu-şi făcuse o rezervare, având în vedere că în timpul săptămânii nu întâmpinase nicio greutate în a obţine un cal, dar

când ajunse fu anunţată că toţi caii erau ocupaţi, cu excepţia lui Rex, armăsarul.

- îmi pare rău, domnişoară Avon. A venit un grup de tineri împreună cu Jim Braine de la ferma Hill. Au organizat un fel de excursie călare. Stii că şcolile sunt în vacanţă.

- Desigur, uitasem de asta.

- Ar fi fost luat şi Rex, dar este mai greu de manevrat de un adolescent. Dar dumneata poţi să-l stăpâneşti, doar dacă nu te deranjează.

Pauline îl privi cu îndoială.

- Domnul Cedar m-a avertizat în legătură cu el. Stii că n-am prea multă experianţă.

- Ai dreptate. Dar ai fost învăţată foarte bine. Rex este puţin cam încăpăţânat, dar dacă mergi în trap uşor, nu se va supăra. Totuşi, nu încerc să te conving dacă nu eşti sigură.

Ezită. Acum, tot era acolo şi nu prea voia să renunţe la ora de călărie. Va fi o pierdere de vreme dacă se va întoarce acasă şi să încerce să facă şi altceva.

- Pot să fac vreo două ture în padoc, să văd cum mă descurc?

- Bună idee. Mă duc să-l pregătesc.

Rex era de statură mai mică, o constituţie robustă şi o privi pe Pauline ciulind urechile, iar ei i se păru de bun augur. Bryan o ajută să urce în şa şi porni în jurul padocului. Avea o gură destul de tare şi s-ar putea să fie obositor pentru o plimbare lungă, îşi spuse în gând, dar avea un mers bun şi nu-i făcea probleme.

- Il iau pentru o oră, zise.

Totul merse bine în prima jumătate de oră şi începu să se gândească la faptul că Mark greşise în privinţa armăsarului. Poate că-l forţase pe Rex să traverseze râul şi să sară garduri, iar el nu avea înclinaţie pentru astfel de lucruri. Pentru plimbarea ei liniştită, părea perfect satisfăcător şi cum sări fără nicio problemă peste un gard mic de piatră, la întoarcere nu ezită să-l aducă în faţa aceluiaşi zid. Calul se apropie fără ezitare de zid, dar apoi în ultima clipă refuză să sară. Aşa că Rex rămase pe loc, iar Pauline fu aruncată din şa. Ateriză pe un petic de iarbă, care-i mai îndulci căzătura. Când îşi regăsi respiraţia şi reuşi să-şi revină, îl văzu pe Rex îndepărtându-se în trap uşor spre casă.

Se ridică încet, se pipăi să vadă dacă n-are nici un os rupt, apoi privi exasperată calul care se

îndepărta.
O făcuse cu atâta viclenie, încât era convinsă că tot timpul ştiuse ce avea de făcut. Acum, trebuia s-o ia pe jos şi asta va dura în jur de două ore. Privi ceasul. Era aproape ora cinci. S-ar putea să ajungă la timp pentru cină, fără ca cineva să-şi dea seama.

în timp ce mergea, şchiopătând uşor şi destul de şocată, avu destul timp să se gândească şi să realizeze că Rex se va îndrepta fără îndoială spre grajd. Si când se va întoarce fără călăreţ, Bryan va da alarma, aşa că era îndoielnic că va rămâne nedescoperită. Ar fi fost un lucru grozav ca odată ajunsă la şosea să găsească o ocazie. Dar deşi a reuşit să ajungă la şosea înainte de ora şase, timp de jumătate de oră n-a întâlnit nici un vehicul. Apoi văzu o maşină, dar nu-i era de nici un folos, deoarece se îndrepta în direcţia din care venea ea. Dar când se apropie, văzu că era maşina lui Mark. Imediat ce se opri, din maşină, sări, Judy.

- Pauline! Eşti bine?

- Da, mulţumesc. Bănuiesc că Bryan a telefonat când Rex s-a întors singur?

- Da. Puţin după ce am ajuns eu acasă. în timp

ce discutam cu mama ce era de făcut, a sosit Mark aşa că i-a telefonat lui Bryan să vadă dacă ştia în ce direcţie ai pornit, ca să ştie de unde să înceapă căutările.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Mark scurt.

- A refuzat să sară şi m-a luat pe nepregătite. Am aterizat pe o grămadă de buruieni, aşa că în afară de zgârieturi, n-am nimic.

- Si asta chiar înainte de excursia la Paris! N-ar fi trebuit să rişti să călăreşti pe nărăvaşul de Rex, Pauline.

Am fi putut rata Parisul, spuse Judy şi era clar că nu-şi putea închipui un dezastru mai mare.

Apoi, se porni furtuna. Pauline se îndreptă încet spre maşină şi se aşeză în spate, în timp ce Mark îi spuse exact ce credea despre cei ce-şi riscă gâtul, deoarece nu acceptă sfaturi de la alţii. Si din felul în care se exprima, era clar că era foarte furios.

- Si din pură încăpăţânare, care le întrece pe toate, încheie el furios.

- Dar nu sunt încăpăţânată Mark, protestă Pauline. Ţi-am ascultat până acum sfatul în privinţa lui Rex şi aş fi făcut-o şi azi, dar era singurul cal disponibil. Dar n-am ştiut până n-am ajuns la grajd.

- Si nu înţeleg care era problema. Ai fi putut să te întorci acasă.

- Ah, ştii şi tu cum este atunci când ţi-ai făcut planurile. Este greu să renunţi la ele, spuse Judy.

- Dumnezeule, voi femeile sunteţi cele mai iraţionale fiinţe! Nu pot să-mi schimb planurile, aşa că trebuie să-mi frâng gâtul.

- Ei bine, nu şi-a rupt gâtul, aşa că termină cu bodogănitul şi du-ne acasă. Mor de foame, spuse Judy.

In timp ce Mark porni maşina cu o smucitură, care în mod normal l-ar fi îngrozit, deoarece era un şofer bun, Judy îi făcu semn cu ochiul Paulinei.

- Nu-i da atenţie, este puţin zdruncinat. Ceea ce ai văzut tu este nimic în comparaţie cu ce i-au auzit urechile lui Bryan. Ce limbaj!

Până ajunseră la grajduri, în maşină se lăsă tăcerea.

- Fugi şi spune-i lui Bryan, Judy.

- Imediat.

Când au rămas singuri, Mark s-a întors şi a privit-o cu atenţie.

- Intr-adevăr, eşti bine?

- Da. A fost o căzătură perfectă. Rex este foarte

bun la asta. A fost foarte bine executată.

- Stiu. A încercat şi cu mine o dată, şi aproape m-a dezechilibrat. Este viclean, diavolul. Poate acum o să mă crezi.

- Te-am crezut şi înainte.

- Atunci, înseamnă că eşti incredibil de nechibzuită şi de încăpăţânată, remarcă el, dar de data asta fără mânie.

- Sunt de acord cu nechibzuinţa şi-mi cer scuze. Dar doar atât.

- Ce înfăţişare înşelătoare ai, Pauline. Pari atât de docilă.

întoarcerea lui Judy o salvă pe Pauline de un răspuns şi-şi continuară drumul spre Avallon, fără alte discuţii.

Vizita la Paris a fost un succes desăvârşit. Toate dorinţele lui Judy au fost îndeplinite în totalitate. întâlnirea cu familia Montel i-a făcut o plăcere deosebită Paulinei, ca şi reîntâlnirea cu oraşul pe care-l ştia atât de bine.

Amintirea unor lucruri din trecut, dorinţa de a-i arăta lui Judy frumuseţile Parisului, agitaţia dinaintea nunţii, ca şi nunta în sine, au făcut să treacă săptămâna cu o rapiditate uimitoare. Abia la

întoarcere, când traversau Canalul Mânecii, reuşi şi Pauline să-şi tragă sufletul.

Mark le aştepta în gară, la Darnford. Indiferent de relaţiile dintre ei, Pauline simţi cum îi tresaltă inima în piept când îl văzu, chiar după o absenţă relativ scurtă. Işi aminti ziua când se întrebase ce ar putea face el cu dragostea ei. Acum ştia că nimic n-ar putea distruge această dragoste. Chiar şi tratamentul dur la care o supusese şi pe care-l considerase o moştenire de la tatăl lui, acum ştia că era doar o platoşă pe care o pusese peste durerea pe care o suferise şi nimic mai mult.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră.

- V-aţi distrat bine?

- Extraordinar, mulţumesc.

Le luă valizele şi le conduse la maşină, în timp ce Judy flecărea ca o moară stricată. Cerul era senin, luna în creştere lumina slab văile împădurite. Judy nu încetă să vorbească tot drumul.

Când trecură de porţile de la Avallon şi apărură turnurile şi zidurile cenuşii ale casei care i se întipăriseră atât de adânc în inimă, i se păru ireal că va trebui să le părăsească pentru totdeauna în

şase săptămâni. Cireşul era înflorit, iar în lumina lunii era de o frumuseţe eterică. De la geamul ei, va privi o mare de flori albe.

Se trezi păstrând cu duioşie în minte fiecare clipă a zilelor ce urmară.

Orele pe care le petrecu în compania lui Mark îşi recăpătaseră liniştea. Amândoi fură absorbiţi de carte şi pe acest teren comun lucrau bine împreună, însoţiţi de umbra lui John. Si erau clipe când avea impresia că el uitase. Dar îşi reprima orice speranţă, gândindu-se că era mai probabil că Mark îşi permitea să fie mai relaxat, având în vedere că în curând prezenţa ei va fi doar o amintire. Nu-şi făcea iluzii în ceea ce privea puterea lui de stăpânire. Nu era genul care să facă un compromis, şi apoi ar fi considerat că orice îngăduinţă în privinţa ei ar fi însemnat slăbiciune.

Fapte, se gândi cu amărăciune într-o zi când îl privea studiind un şir de cifre. Doi şi cu doi fac patru. Doi oameni în dormitor înseamnă o relaţie. Simplu şi clar. Faptele şi îl guvernau, o mândrie posesivă faţă de afacerea lui, de casă şi de femeia pe care o va alege să-i fie soţie.

Nu trebuie să fie nicio greşeală. Nu se cruţa pe

el şi nu va cruţa nici pe alţii în a-şi atinge scopul. Dar când împinse foaia la o parte şi se lăsă pe spătarul scaunului şi-i văzu chipul tras şi obosit, simţi un junghi în inimă. Ce fraieră a fost, îşi spuse în gând. Mark ar numi asta un vârtej de emoţii. Văzu că-i apăruseră câteva fire de păr alb şi chipul îi era mai slab. De la moartea tatălui, preluase toate responsabilităţile. Era puternic, dar lucrase şi câte treisprezece ore pe zi în ultimele patru luni, ca să nu mai zică nimic de lupta din sufletul lui, şi de stresul emoţional în care erau implicaţi amândoi. Nici un om n-ar fi rezistat unei astfel de ameninţări.

- Să nu crezi că voi putea lucra în seara asta, Pauline. Vrei să te uiţi puţin peste restul capitolului? Este pur şi simplu raportul ghidului care prezintă reconstituirea accidentului. Vezi ce trebuie corectat şi-l vom termina mâine. Mă doare capul. Cred că o să fac o scurtă plimbare şi poate o să-mi treacă.

Dar când ieşi, el stătea încă la birou, ca şi cum efortul de a se mişca era prea mare pentru el.

Pauline se opri în faţa magazinului se antichităţi şi privi din nou micul ceainic negru, bogat decorat cu bucheţele de flori. O impresionase când trecuse

cu o oră în urmă prin faţa vitrinei şi se gândise la el tot timpul cât stătuse la coafor. Forma delicată şi corpul rotund al vasului erau destul de ademenitoare, dar florile roz, bleu sau verzi străluceau femecător pe fondul negru. Habar n-avea de provenienţă, dar era deosebit de tot ce avusese până atunci. însă era sigură că nu era ieftin şi având în vedere că în scurt timp urma să părăsească serviciul şi încă n-avea nicio ofertă, o extravaganţă nu era binevenită. îl privi din nou. Ce bine ar arăta pe tava ei neagră împreună cu setul roz de ceşti pe care-l folosea când servea ceaiul în camera ei. Ezită. Nu se va întâmpla nimic dacă întreba de preţ. Intră.

- Bună ziua. Mă interesează ceainicul din vitrină. Cât costă?

Omuleţul care o privi peste ochelari semăna el însuşi cu o antichitate, îşi zise în gând.

- Ah, da. Piesa aceea mică de Davenport. Să ţi-l arăt. Nici un defect. O piesă veritabilă.

- Pot să-l folosesc? întrebă Pauline, în timp ce-l mângâia cu blândeţe.

- Folosesc? Adică vreţi să spuneţi că-l veţi utiliza?

O privi uluit.

- Ah, da. Nu-mi place să ţin aceste lucruri superbe într-o vitrină. Imi place să le folosesc şi să mă bucur de ele.

- Dar s-ar putea sparge.

- Atunci, o să-l repar şi o să-l pun în vitrină.

Omuleţul clătină din cap. Asta era o atitudine criminală.

- Ei bine, poate fi folosit, dar este un mare păcat să rişti să spargi o piesă Davenport originală.

- Cât costă?

- Sapte guinee.

Habar n-avea dacă o înşela sau nu; încercă să pară indignată şi cercetă ceainicul cu atenţie, dar în sinea ei ştia că pierduse lupta. Nu putea să nu-l cumpere. In timp ce scria cecul şi vânzătorul îi împacheta ceainicul, un bărbat intră în magazin şi când îşi ridică privirea îl recunoscu pe domnul Gatting.

- Ah, domnişoara Avon, nu-i aşa? Bună ziua.

- Bună, domnule Gatting. Dacă ai fi venit cu câteva minute mai devreme, mi-ai fi putut da un sfat în legătură cu ceainicul Davenport pe care tocmai l-am cumpărat.

- Cel negru din vitrină?

- Da. De ce?

- Pe Dumnezeul meu! Mark o să mă certe pentru asta. M-a trimis să-l cumpăr pentru el. L-a văzut ieri după-amiază când magazinul era închis şi i-am promis că trec eu dimineaţă, deoarece el era ocupat. Dar am fost chemat să văd o pompă care se blocase şi am uitat.

Iar acum ne-ai luat-o înainte.

- Mare păcat! zise Pauline, zâmbind. Dar Mark are o colecţie atât de grozavă, încât sunt sigură că se poate lipsi de acesta.

- Nici un colecţionar pasionat nu suferă de generozitate, domnişoară Avon. Ei bine, mă întorc să raportez pierderea. Crezi că pot să-l văd mai de aproape?

După ce ceainicul a fost despachetat, cercetat, aprobat şi reîmpachetat, Pauline merse împreună cu domnul Gatting până la capătul bulevardului, unde s-au despărţit. îi plăcea acest bărbat sincer, care la şaizeci de ani arăta atât de bine.

- Bănuiesc că sunteţi foarte ocupat la fabrică, domnule Gatting.

- Da. Afacerea merge bine.

Totuşi, avem cam puţini oameni. Mark lucrează prea mult. Are nevoie de o vacanţă. Dar într-un fel, este tot la fel de încăpăţânat ca tatăl lui. Bătrânul domn Cedar obişnuia să lucreze la fel, ca şi cum era făcut din fier. De multe ori i-am spus că este un om la fel ca noi şi că exagerează. Dar asculta? Nu. Fred Gatting, obişnuia să spună, nu eşti mai bun ca sălbaticii care cred tot ce le spune vraciul lor, deşi este posibil ca ei să ştie mai mult decât un medic de-al nostru. Dar până la urmă a trebuit să se retragă din cauza inimii. Stii, se jura mereu că n-o să se retragă niciodată.

- Era un bărbat ciudat.

- Da, era. Dar şi-a condus bine afacerea. Era dur. Prea dur pentru timpurile astea. Hotărât, dar cinstit. Poţi obţine multe de la oameni dacă se tem de tine, dar şi mai multe dacă te respectă. Oricum, mi-aş dori ca tânărul Mark să asculte şi să nu muncească atât de mult. Nu prea îmi place cum arată în ultima vreme. Ar trebui s-o lase mai moale.

- Da. Sunt sigură că aveţi dreptate.

- Oricum, nu mă va asculta, Câtuşi de puţin. Voi fi mulţumit când Frank se va întoarce din America.

O să-i mai uşureze munca lui Mark.

- Cred că fiul dumneavoastră a avut o călătorie plină de succes.

- Da. Este bun în meseria lui, pot să spun asta.

- Stiu că şi Mark îl apreciază. întotdeauna cele două familii au lucrat împreună? Vreau să spun Gatting şi Cedar.

- întotdeauna. Chiar de când a fost înfiinţată afacerea. Bănuiesc că ne potrivim. Ei bine, trebuie să mă duc şi să anunţ că pentru prima oară combinaţia Cedar - Gatting n-a funcţionat, am fost prea înceţi.

- La revedere, domnule Gatting. O să mă gândesc la dumneavoastră în după-amiaza asta când o să-mi beau ceaiul.

El se opri brusc.

- Doar n-o să prepari ceai în ceainicul ăsta, nu-i aşa?

- Ba da, răspunse Pauline zâmbind. Pentru ce este făcut ceainicul? La revedere.

Tocmai terminase de hrănit căţeluşii când sosi şi Mark. Se agită pe lângă Dora care era puţin obosită de familia ei şi începuse să dea semne de oboseală, apoi se întoarse spre pui.

- Se dezvoltă bine.

Este meritul nostru, Pauline.

- Pe care vrei să-l păstrezi?

- Nu m-am hotărât încă. O să văd când or să împlinească trei luni. Până atunci, fiecare o să-şi arate personalitatea.

- Te-ai supărat pentru ceainic?

El râse.

- Sigur că nu. In orice caz, era o piesă frumoasă . Mi-ar plăcea să-l studiez puţin, dacă este posibil.

- O să-l aduc în birou, în seara asta. In el se face un ceai foarte bun. Am şocat vânzătorul şi pe domnul Gatting când le-am spus că am de gând să-l folosesc. Cred că atunci vânzătorul a hotărât preţul.

- Da, cred că da. Si mie îmi place să folosesc lucrurile, mai puţin atunci când sunt unice; în acest caz, tensiunea este prea mare.

In acea seară, în birou, studie cu atenţie ceainicul şi se pronunţă în favoarea lui.

Este un Davenport autentic. Culorile sunt extraordinare, nu-i aşa?

- Da. Nu-mi pot lua ochii de la el. Cât de vechi

poate fi?

- Intre o sută şi o sută cincizeci de ani.

- Dacă apar crăpături în interior, înseamnă că nu este solid?

- Nu. Piesele Davenport au tendinţa să crape aşa. Cât a vrut pentru el, dacă pot să te întreb?

- Sapte guinee.

- Mda. Destul de corect, deşi probabil că ar fi acceptat şi şase.

- Nu mă pricep la preţuri, când vine vorba de antichităţi, dar mi-a plăcut atât de mult, încât nu mi-ar fi păsat indiferent că ar fi costat şase şilingi sau şaizeci de guinee.

Oricât de rară sau veche ar fi o piesă n-aş da nici şase peni, dacă nu mi-ar plăcea.

- Iar tu nu evaluezi frumuseţea după preţ. Sunt de acord.

Dar desigur, sunt anumite aspecte de măiestrie în vechile piese pe care un colecţionar interesat le sesizează, nu numai frumuseţea.

Pauline mângâie ceainicul.

- Face un ceai foarte bun. Stii, culorile lui par să strălucească şi mai tare în lumina asta artificială. Par vii.

Ridicând privirea spre el, îl găsi privind-o cu aceeaşi privire mirată pe care a întâlnit-o la Dora când îşi privea puii. Grăbită, Pauline puse ceainicul la loc şi-şi luă carneţelul.

- In seara asta nu vreau să dictez, dar mă întreb dacă ai vrea să dactilografiezi din nou acest raport. Secretara mea a făcut oreion şi dactilografa care a bătut acest raport fie nu mi-a înţeles scrisul, fie a introdus o formă prescurtată de scriere. Am nevoie de el pentru întâlnirea de mâine dimineaţă, dar când i-am spus să-l rescrie, mi-a zis că-i pare foarte rău, însă nu poate pentru că deja era cinci fără un sfert şi avea întâlnire cu prietenul ei la cinema. Când i-am sugerat că n-o să i se întâmple nimic prietenului ei dacă mai aşteaptă un sfert de oră în plus şi că cinematograful era doar la cinci minute depărtare, aşa că putea să se repeadă până acolo şi să-i spună prietenului ei că o să întârzie, mi-a răspuns că-i pare foarte rău, dar filmul a început la cinci fără douăzeci, că este un film poliţist şi că n-are nici un rost dacă nu-l vede de la început.

- Aşa că i-ai spus că-ţi pare extrem de rău, dar mai bine ar fi să treacă la sfârşitul săptămânii să-şi

ia cecul, îi spuse Pauline zâmbind.

- Exact. Cu cât mai repede se va vindeca doamna Gregory, cu atât mai repede îmi voi găsi şi eu liniştea. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult îmi uşurează munca.

Trebuie să-i măresc salariul.

- Când se întoarce?

- Mi-e teamă că abia peste o săptămână.

- Te-ar ajuta dacă aş veni să lucrez acolo câteva ore pe zi? Nu ştiu rutina, dar m-aş putea descurca destul de bine cu scrisorile urgente şi să răspund la telefon.

- Ar fi o adevărată mană cerească, dar ai destule de făcut aici.

- Pot veni dimineaţa şi să lucrez la carte după-amiaza.

- Asta înseamnă că vei lucra dimineaţa, la prânz şi seara.

- Ei, n-o să mor o săptămână. La urma urmei, tu lucrezi în ritmul ăsta de ceva timp.

- Dacă nu te deranjează, ţi-aş fi recunoscător. în ultima săptămână s-au adunat ceva lucrări. Oricum, suntem destul de avansaţi la carte, aşa că o putem lăsa mai moale.

- Perfect. Atunci aşa rămâne. Acum, o să refac raportul ăsta.

- Mulţumesc, Pauline.

Săptămâna următoare, în fiecare dimineaţă a mers cu Mark la fabrică şi de trei ori a stat toată ziua. Erau obişnuiţi să lucreze împreună şi a putut să-l ajute foarte mult. In ultima seară când se întorceau acasă, îi mulţumi din nou.

- Stii, Pauline, eşti extrem de capabilă. Eşti prea bună ca să lucrezi pentru altul. Mă întreb dacă nu te-ai gândit la un post administrativ.

- N-aş fi prea bună la aşa ceva. Tata spunea că din punct de vedere temperamental sunt bună pentru a înlesni relaţiile dintre oameni şi cred că avea dreptate. Cred că este mai mult o chestiune de temperament, decât de capabilitate.

- Probabil. Mai degrabă ajuţi decât conduci.

- Da. Cred că da, deşi sună oribil. Nu sunt de-ajuns de puternică, bănuiesc.

- Nu este nimic oribil în fiinţa ta. Din contră. Te menţii pe poziţie cu tenacitate şi asta este remarcabil.

Se auzi un claxon şi o maşină trecu în vitază pe lângă ei.

- Asta este sora mea. Pentru ea, limita de viteză nu înseamnă nimic, observă Mark. O ajungem în trecătoare.

Capitolul 11

Prin fereastra deschisă, intra mirosul de liliac. Se înserase şi în birou Mark aprinse lumina în timp ce dicta ultimele fraze de încheiere a cărţii. Se lăsă tăcerea după ce el tăcu şi din depărtare se auzi o cucuvea. Mark se sprijini de spătar şi o privi.

- Ei bine, am terminat-o, Pauline, şi să mă ierte Dumnezeu, habar n-am dacă am făcut o treabă bună sau nu. Tu ce crezi?

- Sunt prea apropiată ca să pot să judec, dar cred că tatăl tău ar fi aprobat-o. El a pus pasiune în ea, ceea ce noi n-am făcut, desigur, şi asta se va observa pe parcursul cărţii, dar am fost nişte biografi corecţi şi asta a fost ceea ce ne-a cerut.

- Da.

Mark se întoarse şi privi portretul lui John.

- Sper că i-am făcut dreptate. N-am realizat până acum că a fost o persoană cu nişte calităţi deosebite. Mă întreb cum s-ar fi comportat în continuare.

- Cred că ar fi putut deveni un om deosebit, deoarece din declaraţiile profesorilor, asistenţilor de la facultate şi a tuturor celor care-l cunoşteau bine, reiese că avea atât inteligenţă, cât şi un

caracter deosebit.

- Ce pierdere! Nu-i de mirare că bătrânul era amărât.

Pauline se opri în faţa portretului şi-l studie câteva momente.

“Băieţi şi fete cu păr bălai, toţi trebuie,

Asemeni unor coşari alpini să se acopere de praf”

cită ea.

- Unele lucruri sunt greu de înţeles. Câteodată soarta îţi joacă feste urâte. Este ciudat, dar simt că acum îl cunosc pe John mai bine, şi dispariţia lui m-a afectat personal.

Mark o privi, dar nu zise nimic. Pierdere, îşi spuse în gând. Casa asta pare să fie o casă a pierderilor. Intâi John şi apoi tatăl lui John, care pierduse dragostea soţiei lui şi apoi afecţiunea pe care ar fi putut-o avea de la copiii lui. Si acum Mark, care pierdea dragostea ei. Se îndreptă spre fereastră şi privi afară fără să vadă nimic. Aveau atât de multe să-şi dăruiască unul altuia. în aceste ultime săptămâni cât lucraseră împreună, se stabilise între ei o armonie spirituală pe care nicio emoţie, oricât de amară ar fi fost, n-ar fi reuşit să o

distrugă. Stia că ar fi reuşit să aducă blândeţe şi căldură în viaţa lui Mark ceea ce ar fi putut transforma şi şterge istoria dură a Avallonului, iar el ar fi putut s-o susţină cu puterea lui.

în timp ce stătea acolo privind valea în lumina amurgului, i se părea imposibil că toate astea vor lua sfârşit într-o săptămână, cel mult două.

Toată familia Cedar, casa lor, împrejurimile, o cuceriseră atât de mult, încât a le părăsi însemna a se îndrepta spre necunoscut, iar gândul că-l va pierde pe Mark o ucidea. Dacă ar fi putut rămâne cu el în orice condiţii, ar fi putut suporta schimbarea sentimententelor lui. Dar să nu-l mai vadă i se părea de nesuportat. Ochii ei se umplură de lacrimi şi pentru prima oară de când Mark îşi schimbase comportamentul faţă de ea, cedă şi se recunoscu învinsă. Cu spatele la el, nu putea opri lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Nu mai avea puterea de a lupta cu dezolarea care o copleşise.

- Ne-ai fost de un imens ajutor, Pauline. Iţi sunt recunoscător. Ne-ai ajutat din toată inima.

Ea nu putea răspunde, iar Mark îi aruncă o privire rapidă.

- S-a întâmplat ceva?

Aşteptă, dar nu primi nici un răspuns.

- Cred că plângi.

Nu-i aşa?

Traversă camera şi o întoarse spre el. Apoi, încet, îşi trecu degetele peste obrajii umezi şi privi lacrimile de pe mâna lui. Era prima oară când o atingea de la despărţirea lor.

- Niciodată nu te-am văzut plângând, îi spuse încet.

- Bănuiesc că eşti încântat, şopti ea cu inima zdrobită. Asta ţi-ai dorit.

- Da, la început.

Apoi am dorit să te fac să suferi. Lacrimile tale m-ar fi consolat puţin. Dacă aş fi putut să-mi spăl mâinile în ele, aş fi fost satisfăcut. Dar acum nu suport să le văd. Uite, ia batista mea.

In timp ce-şi ştergea ochii, el se duse la birou şi rămase în picioare, pierdut în gânduri.

- Nu mai pot să continuu aşa, Pauline. Am greşit faţă de tine, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, încă şocată.

- Mi-am dat seama de ceva timp, deşi în sinea mea continuam să neg.

Este la fel ca pe drum, indicatorul îţi indică

dreapta, dar instinctul îţi spune că greşeşti, şi cu cât mergi mai departe, cu atât mai mult instinctul protestează.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, am greşit? Indiciile erau foarte clare.

In acel moment, Judy dădu buzna înăuntru.

- Mark, Linda este aici şi vrea să te vadă. Tocmai mi-a spus că Pauline ne părăseşte la sfârşitul lunii. Nu-i adevărat, nu-i aşa?

- Ce vrea Linda? întrebă Mark cu nerăbdare.

- Să-ţi vândă nişte bilete pentru un concert de caritate. Dar nu este adevărat, Mark, nu-i aşa?

- Vom discuta mai târziu. Spune-i Lindei că sunt ocupat şi că poate lăsa câte bilete vrea.

- Nu voi discuta mai târziu. Vreau să discut acum. Si poţi să-i spui Lindei personal.

Oricum, nu va pleca fără să te vadă. Stii bine.

- Ah, la naiba! exclamă Mark. Mă întorc, Pauline.

Judy se întoarse spre Pauline, imediat ce uşa se închise în spatele lui.

- Este nebună. Nu ne părăseşti, nu-i aşa?

-Ba da, draga mea, plec.

- Dar nu poţi. Nu vrei să pleci, nu-i aşa? Vreau să zic că-ţi place aici, cu noi?

Judy o privea cu ochi mari, plini de uimire şi mândrie.

- Imi place foarte mult să stau cu voi, dar adevărul este că mi-am terminat treaba.

Am terminat cartea pentru care am venit aici, ştii asta.

- Dar este absurd. Poţi s-o ajuţi pe mama la comitet.

- Asta nu mi-ar lua decât o oră pe săptămână, Judy. Doar nu te aşteptţi ca Mark să continue să plătească un angajat care nu face nimic.

- Dar tu nu eşti un angajat. Eşti un membru al familiei.

- Mi se plăteşte un salariu, Judy.

- Dar ai putea să-ţi iei un serviciu la fabrică, şi să continui să stai cu noi aici. In Darnford poţi găsi o mulţime de slujbe. Doar dacă nu te-ai plictisit de Darnford şi de noi. Insă nu te-ai plictisit, Pauline. Stiu eu.

- Nu m-am plictisit de Darnford sau de tine, dragă, şi nu-mi place că plec. De asta nu ţi-am spus înainte. Pentru că nu-mi place. Dar ... ei bine, am terminat treaba.

Si asta este tot.

- Nu, nu este, Pauline, şi n-o las aşa. Ţi-a spus Mark că ţi-ai terminat treaba aici?

- Normal, având în vedere că el m-a angajat.

- Atunci, nouă de ce nu ne-a spus nimic? Tu ne aparţii nouă. Eşti un membru al familiei.

Pauline ar fi zâmbit, dacă starea ei sufletească i-ar fi permis. Judy se părea că nu era departe de sentimentul de posesiune caracteristic Cedarilor.

- El m-a lăsat pe mine să vă anunţ şi eu am amânat.

- Mă duc să discut asta cu Mark. Nu poate trata un prieten de-al meu în maniera asta dictatorială. Pun pariu că ştiu cine l-a împins la asta.

- Stii bine că nimeni nu-l poate influenţa pe Mark. Si în orice caz, este perfect justificat. Trebuie să-ţi dai seama că n-am nici un drept să rămân aici după ce mi-am terminat treaba.

- Nu este vorba de drepturi, declară cu înflăcărare Judy. Este vorba de a trata un prieten ca pe un servitor. Cum îşi permite să ne ignore pe mine şi pe mama?

- Draga mea, sunt lucruri pe care nu le înţelegi.

- Pun pariu pe asta şi mă duc la Mark să le aflu. Va trebui să mi le explice chiar acum.

- Judy, nu ...

Dar Judy ieşi ca o furtună. Pauline se aşeză, simţind că o lasă puterile.

Impulsivitatea membrilor familiei Cedar era ceva prea dificil de rezolvat pentru ea.

In capătul scărilor, Judy se opri brusc. Vocea Lindei se auzea foarte clar din salon.

- Niciodată n-am crezut-o pe Judy grosolană. Mi-a sărit la gât de parcă i-aş fi zis ceva şi de fapt doar i-am spus cu totul întâmplător că domnişoara Avon ne părăseşte. Stii, cred că eşti înţelept şi că eşti hotărât în legătură cu plecarea ei.

Voi sunteţi oameni foarte buni încât să acceptaţi diferite persoane.

In curând, dacă nu sunteţi atenţi, vă veţi trezi că domnişoara Avon va deveni un membru permanent al familiei.

- Nu cred că Pauline a abuzat vreodată de poziţia ei aici.

- Este deşteaptă, Mark. La urma urmelor, sărmana, trebuie să facă ce este mai bine pentru ea. Nu are rude, nu are sprijin. De fapt, nici n-o învinuiesc. Dar tot cred că are o proastă influenţă asupra lui Judy. Desigur, Derek poate să aibă grijă

de el şi-mi imaginez că planurile ei în privinţa lui au eşuat, dar Judy este tânără şi influenţabilă. Trebuie să-ţi spun că am fost puţin surprinsă că le-ai permis să meargă împreună la Paris, dar mama ta este o persoană atât de bună şi de încrezătoare. Niciodată nu s-ar gândi că s-ar putea ca domnişoara Avon să se folosească de Judy pentru a-şi asigura un loc aici.

- Zău, Linda ...

Mark se opri când Judy năvăli în cameră, dar uimirea îi crescu când văzu expresia de pe chipul fetei. O pisică sălbatică ar fi avut cu siguranţă o expresie mai blândă. Il ignoră pe Mark şi se duse direct la Linda.

- Viperă ipocrită. Intotdeauna am ştiut ce se asunde sub înfăţişarea asta mieroasă şi dacă Mark nu poate apăra un prieten de otrava ta, eu pot.

- Judy!

- Taci, Mark şi lasă-mă să-i spun Lindei câteva lucruri. In primul rând, Linda, nu suntem o familie de oameni buni şi îngăduitori şi am crezut că ai aflat şi tu asta până acum. Suntem egoişti, foarte duri, şi Pauline este singurul lucru bun care ni s-a întâmplat până acum. Toţi din casa asta avem câte

un motiv să-i fim recunoscători. A adus bunătate în casa asta. A încercat să domolească puţin cruzimea tatei şi a avut grijă de noi când mama şi Lallie au fost bolnave. A lucrat ca un sclav pentru Mark, iar pe mine m-a salvat de la un dezastru.

Dacă n-ar fi fost Pauline, viaţa mea ar fi fost ruinată, declară Judy privind-o cu mânie. Si-a băgat mâna în buzunar ca să mă salveze. Poate că acum îţi vei cere scuze că ai făcut-o aventurieră şi că are o proastă influenţă asupra mea.

- Draga mea copilă, sunt atâtea metode de a-ţi atinge scopul. Iţi admir loialitatea, dar mi-e teamă că eşti prea neexperimentată ca să înţelegi motivele domnişoarei Avon.

-Dar nu atât de neexperimentată să nu le înţeleg pe ale tale, bufni Judy. Crezi că nu ştiu că eşti geloasă pe Pauline?

- Judy! exclamă Mark.

- Eşti geloasă pe oricine se apropie mai mult de Mark. L-ai urmărit ani de zile şi eu una m-am săturat să te văd cum îl pândeşti ca mâţa şoarecele. Si nu cred că sunt singura care s-a săturat.

- Cum îndrăzneşti? sâsâi Linda.

In acel moment, Mark o prinse cu hotărâre de umeri şi o împinse spre uşă.

- Noi doi o să avem o mică discuţie mai târziu, îi spuse el cu severitate.

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Si eu vreau să discut cu tine.

Am multe să-ţi spun.

Mark închise uşa şi se întoarse spre Linda. Era roşie la faţă, iar privirea îi era dură şi strălucitoare.

- Imi cer scuze pentru asta, Linda. Judy îşi va cere scuze.

- Poate acum îţi vei da seama ce am vrut să spun despre influenţa domnişoarei Avon.

- Da. Ei bine este regretabil. Cred că este mai bine să pleci acum şi să ne laşi să ne rezolvăm această neplăcută problemă de familie. Te conduc până la drum. Dacă te grăbeşti, poţi să prinzi ultimul autobuz.

Au mers în tăcere până au ajuns la poartă.

Ce se spusese fusese aproape adevărat şi nu mai erau necesare alte comentarii.

- Aud autobuzul. Salutări tatălui tău, Linda. La revedere.

- La revedere, Mark. Sper că nu mă

învinovăţeşti pe mine pentru ce s-a întâmplat în seara asta.

- Mi-e teamă că de ambele părţi au fost spuse lucruri care n-ar fi trebuit să fie spuse, dar mojicia lui Judy nu poate fi scuzată şi te asigur că-şi va cere scuze. Mai bine grăbeşte-te, altfel pierzi autobuzul.

Când se întoarse, o găsi pe Judy aşteptându-l în salon şi era încă furioasă. Mark îşi aprinse o ţigară.

- Ei bine, în mod clar ai stricat planurile cuiva.

- Era şi timpul ca planurile ei să fie stricate. Dar nu mă interesează supărarea ei. Sunt îngrijorată pentru Pauline.

De ce i-ai dat preaviz fără să ne spui un cuvânt mie şi mamei?

Pentru câteva minute, o privi gânditor.

- Nu sunt pregătit să discut despre Pauline cu tine, în acest moment, îi spuse cu un calm studiat. Stai o clipă înainte de a-ţi ieşi din pepeni. Intre mine şi Pauline sunt nişte treburi personale care trebuie lămurite. Dacă te rog să amâni discuţia asta până mâine, este pentru că trebuie atât eu cât şi Pauline să ne rezolvăm problemele ca să ştim cum stăm.

- Aha, făcu privindu-l neîncrezătoare. S-a întâmplat ceva ce eu nu ştiu, nu-i aşa?

- Nu m-aş mira.

Acum, nu te mai uita aşa la mine de parcă aş fi un criminal şi lasă teatrul pe mâine când o să-ţi răspund la toate acuzele.

- Foarte bine. Dar ar fi bine să ai argumente forte. Ciau!

- Ah, nu fetiţo. Mark o prinse de braţ când trecu pe lângă el şi o aşeză pe scaun.

- Acum am eu câteva lucruri să-ţi spun. Intâi îi vei scrie un bilet de scuze Lindei şi o să-l laşi la ea acasă în drum spre magazin.

- Ha, ha, ha, făcu Judy. Ce idee amuzantă!

- Foarte amuzantă şi demodată, sunt de acord. Dar o s-o faci.

- Mai bine mor. I-am spus adevărul şi adevărul n-are nevoie de scuze. S-ar putea ca tu să suporţi să-ţi fie bârfit un prieten, dar eu nu.

- Tocmai voiam să-i spun Lindei, când ai năvălit în cameră ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, iar eu i-o spuneam în aşa fel încât n-ar fi trebuit să-mi cer scuze. Mai ai multe de învăţat, Judy. Dar nu-ţi sugerez să-ţi ceri scuze pentru

treaba asta. Ultima ta remarcă, draga mea, a depăşit cu mult orice limită. Ne ştim cu familia Coral de o viaţă. Domnul Coral este avocatul nostru şi a servit bine familia noastră. Mama ţine la Linda şi întotdeauna a primit-o cu drag. Indiferent de sentimentele tale, asta nu este casa ta şi n-o să te las să jigneşti musafirii. Si în afară de asta, mă supără faptul că am fost făcut şoarece, adăugă el cu un zâmbet uşor.

Judy zâmbi şi Mark ştiu că a câştigat.

- Ei bine, cred că am împins lucrurile puţin prea departe, dar asta nu înseamnă că tot ce am spus nu era adevărat.

- Mai gândeşte-te. Trebuie să menţinem o oarecare politeţe, nu crezi? Si acum, ce e treaba aceea cu viaţa ruinată, dacă n-ar fi fost Pauline? In ce încurcătură ai intrat?

- O problemă personală între mine şi Pauline.

- Inţeleg.

Dar dacă este o problemă de bani şi-i datorezi ceva Paulinei, cred că ar trebui să ştiu.

- Mi-am plătit datoria cu săptămâni în urmă, zise ea cu nepăsare.

- Bine. Uite ce este, Judy, într-o familie ca a

noastră în care nu există multă armonie, noi doi ne-am înţeles întotdeauna destul de bine. De ce n-ai venit la mine dacă ai avut necazuri?

- N-am putut. Nu era genul acela de necazuri. Oricum, m-am făcut de râs, iar Pauline era singura persoană care mă putea înţelege.

Ii aruncă o privire rapidă.

- Da, înţeleg. Este vorba despre un bărbat, nu-i aşa?

- Da.

- Ei bine, nu vreau să mă amestec, dar pot să te întreb când s-a întâmplat treaba asta?

- Chiar înainte de moartea tatei. Nu mă deranjează să-ţi spun acum, totul e de domeniul trecutului. Dar Mark, să nu-i spui mamei sau altcuiva, da?

- Sigur că nu.

Ii relată pe scurt povestea fugii ei secrete cu Frank Warden şi urmările ei.

- Stiu că m-am purtat prosteşte, nu este nevoie să-mi spui, dar eram atât de nefericită acasă şi m-am îndrăgostit destul de tare de Frank, rezumă ea. Nu m-aş fi întors niciodată dacă n- aş fi ştiut că Pauline este aici. Eram îngrozită de ce ar fi fost

capabil să facă tata, dacă ar fi aflat. Aproape că m-am ciocnit de voi în seara aceea. Tocmai ajunsesem la uşă, când voi aţi intrat cu maşina pe alee. Am fugit în camera mea ca un iepure speriat, nu mi-e ruşine s-o recunosc. Si Pauline m-a aşteptat toată noaptea, plimbându-se ca un leu în cuşcă, îngrozită că aş fi putut păţi ceva. Toată săptămâna m-a supravegheat ca pisica şoarecele, dar deşi am vrut să-i povestesc, nu puteam, din cauza poziţiei pe care o avea faţă de tata, înţeleg? Dacă ar fi aflat, pe ea ar fi concediat-o pe loc, iar pe mine m-ar fi dat afară din casă.

- Inţeleg. Ce încurcătură. Cred că ai fost norocoasă că ai scăpat atât de ieftin. După aceea, Warden a mai luat legătura cu tine?

- Nu. A dispărut din Darnford cu ceea ce a câştigat.

- Si nici măcar n-a plătit nota de la hotel. Trebuie să recunosc, draga mea, că te-ai încurcat cu un pungaş de prima mână.

- Mi-e teamă că da. Cred că şi-a spus că nota de hotel valora cât toată suma pe care a cheltuit-o de când m-a întâlnit prima oară şi că aşa eram chit. Bănuiesc că aşa a gândit. Acum înţelegi de ce

am explodat când am auzit-o pe Linda spunând că Pauline a avut o influenţă proastă asupra mea.

- Da. Ei bine, trebuie să discut ceva cu Pauline, aşa că te las să scrii biletul de scuze.

Ii puse mâna pe umăr.

- Stiu că nu te-ai înţeles bine cu tata, Judy. Din nefericire, ai fost cea mai mică şi cea mai vulnerabilă. Dar crezi că data viitoare când o să ai vreo problemă sau o să vrei să faci o nebunie, o să vii să discuţi cu mine? Iţi garantez că n-o să te alung de acasă, chiar dacă n-am blândeţea Paulinei. Cred că rufele se spală în familie.

- Foarte bine. O să ţin minte. Dar să ştii că acum sunt o persoană serioasă şi responsabilă.

- Recunosc că acum o jumătate de oră aşa te-ai purtat!

- Ah, Linda. Intotdeauna scoate ce-i mai rău din mine. Mark cred că nu te-a prins în mrejele ei, nu-i aşa?

- Cred că am discutat destul despre Linda pentru seara asta.

- Ah, eşti îngrozitor când nu vrei să vorbim despre anumiţi oameni. Stii că avea o înţelegere cu Bryan, care trebuia s-o anunţe ori de câte ori te

duceai să călăreşti? Am descoperit asta săptămâna trecută. L-am auzit vorbind cu ea la telefon. De asta te întâlneai "întâmplător" cu ea atunci când te duceai să călăreşti. Ei bine, ştiai?

- în ultima vreme nu l-am mai rezervat pe Pearl, îi spuse Mark zâmbind uşor.

Luam la întâmplare orice cal disponibil avea Bryan în acel moment.

îi ciufuli părul în treacăt:

- Pa. Te sfătuiesc să scrii o scuză formală. îţi repari greşeala, dar de fapt nu retractezi ceea ce ai spus.

Când Mark se întoarse găsi biroul gol. Pauline era în camera ei şi făcea ceai.

- Bună. Scuze că a durat atât de mult.

- Am crezut că Linda ţi-a acaparat toată seara, iar eu aveam nevoie de un ceai să mă liniştesc.

- Bună idee. Poţi să-mi dai şi mie o ceaşcă? Am avut parte de o ceartă pe cinste în salon şi nervii mei sunt ţăndări.

- Pot să-ţi servesc o ceaşcă din ceainicul meu Davenport.

Se aşeză la fereastră şi o privi cum prepara ceaiul.

- Doamne, ce seară! Tu în lacrimi, Judy şi Linda sfâşiindu-se jos în salon, iar de mine ce să mai zic!

Ridică din umeri.

- Sunt bucăţi. Vino şi stai lângă mine. Nu-mi place să discut cu un om care stă în celălalt capăt al camerei.

- Stiam că Judy era războinică, dar am crezut că ţinta eşti tu.

- Am reuşit să amân disputa noastră până mâine, dar Linda a făcut nişte observaţii nelalocul lor în ceea ce te priveşte şi a căzut direct în bătaia puştii. De fapt, cred că am ceva de învăţat de la zăpăcita noastră în ceea ce priveşte loialitatea.

Făcu o pauză, apoi continuă încet.

- Pauline, odată m-ai acuzat că nu te las să-ţi prezinţi versiunea ta. Dacă te rog acum, mi-o spui fără să ascunzi nimic?

- Cât mai complet posibil. Dar când va fi vorba de Judy, nu cred că sunt autorizată să spun ceva.

- Stiu de relaţia cu Warden. Tocmai mi-a povestit. Ceea ce vreau să ştiu exact, este ce a fost între tine şi Derek.

Si Pauline îi povesti totul.

El o ascultă fără s-o întrerupă, dar se încordă

când află de şmecheria lui Derek.

- Cât despre întâlnirea din pădure, nu ştiu nimic. Nu pot să cred decât că am fost confundată cu o altă persoană. Imi imaginez că sunt o mulţime de candidate pentru rolul ăsta, încheie ea.

- Da. Oricum nici sursa nu era prea sigură. Păi, Pauline, se pare că am cam dat cu băţul în baltă, nu-i aşa? M-am purtat ca un prostănac. Te-am chinuit pe tine şi m-am chinuit şi eu pentru nimic. Chiar dacă aş fi avut vreo suspiciune, şi ar fi trebuit să te consider nevinovată, dar totul se potrivea atât de bine.

- Măcar dacă m-ai fi lăsat să-ţi explic.

- Nu puteam să te cred atunci. Cu Derek sărutându-te şi mângâindu-te. Dar o să mă lămuresc cu el când o să ne întâlnim.

- Mark, Derek n-ar fi reuşit dacă nu l-ai fi ajutat.

- Stiu. Am fost învinşi din interior. Eu eram gelos şi i-am pus la îndemână această armă şi i-am uşurat lucrul.

Nu mă scuz. De fapt, când mă gândesc ce voiam să vă fac după ce v-am descoperit pe amândoi, mă tot întreb ce fel de brută sunt. Mă îndoiesc şi că sunt civilizat.

- Spoiala de civilizaţie este foarte subţire în noi toţi. Ai văzut cum s-a spart la Linda şi la Judy în seara asta, iar provocarea a fost foarte mică în comparaţie cu cea la care ai fost expus tu.

- Dar ele nu s-au putut suferi de la început. Eu te iubeam, Pauline, şi totuşi, voiam să te fac să suferi. De asta m-am agăţat de muncă până la epuizare. Deoarece mi-era frică de mine însumi, de ceea ce aş fi putut să-ţi fac dacă m-aş fi lăsat în voia sentimentelor. Habar n-ai. Eşti prea blândă.

- Cred că ştiu, deoarece ţi-am citit în privire. Dar nu te-ai lăsat înfrânt şi treptat privirea ta a devenit prietenoasă din nou, ceea ce neagă tabloul pe care ţi l-ai făcut.

- Asta a fost din cauza ta. Stii, n-am decât admiraţie şi uimire pentru felul în care te-ai comportat şi ţi-ai îndeplinit îndatoririle, şi toate astea le-ai făcut cu multă graţie.

De când am luat frâiele, poziţia ta a fost total dezavantajată şi totuşi, n-ai cedat un centimetru. Până în seara asta, când ai cedat. De ce te-ai descurajat aşa dintr-o dată, Pauline?

- Deoarece pentru prima oară mi-am imaginat viaţa fără tine şi dintr-o dată a fost prea mult.

- Nu ştiu de ce trebuie să simţi aşa, dar eu nu sunt dispus să-mi mai pun nicio întrebare, îi spuse el şi o luă în braţe.

A doua zi, Pauline coborî prima şi în timp ce sorta corespondenţa, Mark veni în spatele ei şi o sărută pe ceafă. Ea se întoarse cu un zâmbet larg.

- Atunci, este adevărat?

- Ai avut vreo îndoială?

- Am crezut că s-ar fi putut să visez şi când mă voi trezi, visul va lua sfârşit.

- Atunci voi avea plăcuta sarcină să-ţi dovedesc realitatea. Mi-aş dori din tot sufletul să nu trebuiască să mă duc azi la fabrică. Bună dimineaţa, Judy, adăugă el când îşi văzu sora coborând scările în grabă. Sper că ai dormit bine.

- Am dormit bine. Dar tu?

- Păi, am dormit şi mai bine, uneori.

- Judy, o scrisoare din Canada, anunţă Pauline.

- Ah, bine.

Judy citi scrisoarea la micul dejun, exclamând indignată în timp ce citea un paragraf.

- Ce spui de asta, Pauline? Zău, Pete n-are limite. “Din descrierea entuziastă, dar destul de incoerentă a vizitei tale la Paris, am înţeles că te-ai

distrat, dar n-am prea înţeles dacă Pauline este cea care s-a măritat cu Louis la Luvru, de ce torţa pe care eu am văzut-o arzând sub Arcul de Triumf, a fost mutată la Notre Dame, dacă vânzătorul de vederi din Montmartre sau chelnerul de la cafeneaua de pe Camps-Elysees, ţi-a făcut ochi dulci - cred că ultimul - şi în sfârşit dacă de pe Turnul Eiffel a căzut pălăria ta sau a Paulinei. O mai multă atenţie atenţie dată pronumelor ar face mai clară exprimarea, dar probabil că scrisorile tale şi-ar pierde farmecul.

Judy se opri, dar continuă să chicotească în timp ce citea, dar nu mai cită nimic din scrisoare.

Mark îi făcu semn cu ochiul Paulinei în timp ce lua marmelada. Trecură câteva minute înainte ca Judy să împăturească scrisoarea şi s-o pună deoparte şi încă vreo trei până să înceapă să vorbească.

- Mark, sper că ai convins-o pe Pauline să stea cu noi.

- Da, la drept vorbind am convins-o, Judy.

- Ah, fii binecuvântat! Am ştiut că greşeai în privinţa Paulinei. Ideea e că niciunul dintre noi nu te va lăsa să pleci de bunăvoie. M-am tot gândit.

Nu vrei să vii la noi la magazin? Avem nevoie de ajutor.

- Mulţumesc, Judy. Foarte drăguţ din partea ta. Dar, deja am acceptat un alt serviciu de la Mark.

- La fabrică? Cu noi n-ai munci atât de mult, să ştii. Si putem să ne luăm liber ori de câte ori vrem.

- Nu mă mir că Hilda nu face avere, observă Mark, rânjind. Dar te asigur că la acest serviciu, Pauline nu va avea timp liber.

- Ei bine, Pauline, nu-l accepta. De când a murit tata, te-a muncit fără pauză. Si aminteşte-ţi cât de urât s-a purtat cu tine în legătură cu biletele la spectacolul de balet.

- Totuşi, mi-a dat liber o săptămână când am fost la Paris. Cred că o să accept, zise Pauline, zâmbind în timp ce el veni în spatele scaunului ei şi-i puse mâna pe umăr.

- Pauline este mai curajoasă decât crezi tu, Judy. Mă ia pe viaţă.

- Cee! Vrei să spui ... Judy se înecă.

- Se mărită cu mine. După ce reuşeşti să înghiţi bucăţica de pâine care ţi-a rămas în gât, poţi să ne urezi fericire. între timp, cred că este mai bine să mergem să vedem dacă mama s-a trezit, înainte să

plec.
***

Vântul care bătea dinspre sud-vest risipi norii de deasupra mlaştinii, iar iarba şi buruienile străluceau în razele soarelui care apunea.

- Mai bine mergem pe drum, altfel ne udăm, îi spuse Mark.

Pauline trase aer în piept.

- Este extraordinar mirosul ierbii după ploaie.

- Ce ai făcut astăzi?

- M-am sfătuit cu mama ta cu privire la perdele. Este foarte încântată de ideea de a remobila Avallonul.

Cu asta şi cu punerea la punct a casei unchiului Ralph, este foarte ocupată. Am impresia că o presăm puţin, dar când este vorba de probleme practice, mama ta se descurcă extraordinar.

- Faceţi o echipă formidabilă, aş putea să spun. L-aţi pus pe Jenkinson la punct sau trebuie să intervin eu?

- Nu. Ne-am descurcat. Ne-a garantat că va termina de zugrăvit până la jumătatea lui iunie.

Făcu o pauză.

- Mark, crezi că weekendul viitor putem să

mergem pe undeva? îl întrebă.

- M-am gândit că vei fi îngrijorată în legătură cu asta. De ce?

- Deoarece mi-e teamă de violenţă. Am fost aşa de fericiţi. Nu putem pur şi simplu să uităm trecutul? Au fost atât de multe sentimente urâte în casa asta. La urma urmei, ignorând şiretlicurile lui Derek, îi arăţi că nu este o persoană importantă.

- N-am nicio intenţie să trec cu buretele peste trecut, draga mea. Sunt vreo două lucruri legate de prezent şi viitor pe care vreau să le clarific cu fratele meu. Pauline tăcu. De când sosise scrisoarea cu veşti de la Derek, în dimineaţa asta, anunţându-şi sosirea peste două zile, Pauline fusese foarte stânjenită.

Mark îi aruncă o privire rapidă.

- Doar nu ţi-e teamă că o să repet ultima prostie, nu-i aşa? A fost dureros şi m-am vindecat foarte greu, dar te asigur că m-am vindecat, continuă el.

- Da, ştiu, Mark. Mi-ar fi fost teamă dacă aş fi avut nevoie de probe şi de proteste ca să te conving, dar deoarece înţelegerea a venit din interiorul tău, ştiu că răutăţile lui Derek nu ne vor

mai face rău. Dar ... voi sunteţi o familie de oameni violenţi, iubitule, şi eu nu suport certurile.

- Ascultă draga mea. Mi-ai cerut să am încredere în tine, şi Dumnezeu ştie că m-am codit destul până să ţi-o acord, dar acum am încredere deplină în tine. în schimb nu vrei să ai şi tu încredere în mine? îţi promit că nu o să aibă loc nicio violenţă. Dar trebuie să-mi permiţi să-mi conduc familia în felul meu. La urma urmei am o vastă experienţă în direcţia asta, adăugă el sec.

Si văzând că nu avea încotro, Pauline cedă.

Sâmbătă, când erau la micul dejun, Derek tăbărî asupra lor cu exuberanţa caracteristică şi în cinci minute îl felicită pe Mark pentru logodna lui cu Pauline. Pauline îl studia pe Mark cu nelinişte, deoarece aerul vesel şi ironic a lui Derek spunea foarte multe. Mark îşi privi fratele cu mult calm în timp ce-i mulţumea, iar flecăreala lui Judy despre nuntă salvă momentul periculos. Pauline n-a aflat niciodată ce s-a întâmplat între Derek şi Mark. în seara aceea s-au închis în birou, o oră. Când au ieşit din birou, Derek arăta mai puţin încrezător ca de obicei, iar pe chipul lui Mark nu se putea citi nimic. Când trecu pe lângă scaunul ei, îşi lăsă

pentru o clipă mâna pe umărul ei. Era un gest mărunt, dar o linişti.

Duminică dimineaţă, Derek ieşi devreme şi abia după-amiază Pauline se trezi cu el. Era în grădină, jucându-se cu puii Dorei, când Derek îşi făcu apariţia.

- Bună. Aici erai? Nu te-am prea văzut weekendul ăsta.

- Bună, îi răspunse reţinut.

El zambi uşor

- Nu-ţi fie teamă. Sunt cuminte. Am fost avertizat foarte serios.

- Cu greu îmi vine să mă întreb de ce.

O privi aşa cum stătea pe iarbă , jupa rochiei galbene întinsă în jurul ei, iar căţeii ţopăiau pe lângă ea.

- Imi pare rău că nu voi putea juca la nunta ta în iulie, dar până atunci voi fi plecat pe mare. De fapt, acum îmi iau la revedere Pauline. Plec în zece minute şi nu cred că voi veni prea curând la Avallon. Stii de ce am venit acasă în acest weekend?

- Ca să-ţi vezi mama, bănuiesc.

- Nu. Am avut dorinţa prostească să-ţi văd din

nou chipul. Nu este o frumuseţe, dar îţi rămâne pentru mult timp în memorie. Mă întreb dacă ştii ce faci, măritându-te cu Mark.

- Stiu foarte bine.

- Ai un diamant foarte frumos pe deget. Semnul posesiei, Pauline.

- Da.

- Dumnezeule! Ce păcat. încă mă dezaprobi, nu-i aşa?

- Dezaprob? Nu. Pur şi simplu îmi vine greu să cred că cineva poate fi atât de superficial. Parcă n-ai avea profunzime. Doar o spoială de strălucire.

- Ăsta este singurul mod să treci mai uşor prin viaţă. încearcă şi eşti prins. Lasă-te dus de vânt, ăsta-i sfatul meu. îl privi aşa cum stătea în faţa ei, chipeş şi zâmbitor, în uniformă, cu soarele reflectându-se în părul bălai.

- Mă întreb cât de multe inimi o să mai distrugi, Derek. Cred că o să-l întreci pe tatăl tău.

- Nici un cuvânt drăguţ de despărţire?

în ciuda tonului ironic, era ceva în privirea lui care o mişcă. Oftă.

- Niciodată n-o să te înţeleg.

Dar îţi doresc numai bine.

Se ridică şi-i întinse mâna.

- La revedere.

Ii prinse mâna în mâinile lui şi rămase tăcut un moment.

- La revedere, draga mea, îi spuse brusc.

In timp ce-l privea cum se îndreaptă cu paşi mari spre casă, se simţi puţin derutată şi nefericită. Apoi, chipul i se lumină când îl văzu pe Mark.

- Ce zici de o plimbare cu maşina până la Netley Cross şi apoi să urcăm dealul Corrie?

- Minunat. Incă n-am urcat până în vârf.

- Atunci, este timpul s-o faci. Este un urcuş destul de dificil, aşa că pune-ţi pantofi potriviţi.

Câmpul arăta verde şi proaspăt în lumina soarelui, mai ales după ploile din ultima perioadă. Mark conducea fără grabă, iar atmosfera era plăcută şi calmă. Eşti mulţumită că s-a terminat? o întrebă el cu un zâmbet uşor, după un timp.

- Da. A fost o prostie din partea mea să-mi fac griji. Ar fi trebuit să ştiu că puteam lăsa totul în grija ta. Cred că din cauză că sunt atât de fericită, am devenit puţin fricoasă. Mă simt ca trăind într-un castel strălucitor unde toţi intruşii trebuie ţinuţi

afară.

Mark parcă maşina şi urmară drumul mărginit de gard vin spre dealul Corrie. La jumătatea drumului se opriră să se odihnească. Găsiră un loc ferit de vânt şi la umbră. Pauline se întinse pe iarbă. Mark se aşeză lângă ea, privind-o, până când fără să spună un cuvânt, ea deschise braţele şi el o îmbrăţişă ...

Până ajunseră în vârf, soarele se lăsase spre apus. Mark o luă de umeri şi rămaseră privind întinderea mlaştinei. Deasupra lor cânta o ciocârlie şi singurul sunet care se mai auzea era foşnetul vântului prin iarba înaltă. Sub ei, drumul îngust şerpuia prin mlaştină ca o panglică şi departe în dreapta râul reflecta lumina soarelui în drumul lui spre podul de piatră. De la acest pod, albia începea să se lărgească şi trecutul se transforma într-un râu liniştit ce trecea prin Darnford în drumul spre mare.

- Mark, acela este Avallonul, care se vede printre copaci, acolo în stânga? Da, el este. Turnurile acelea nu pot aparţine altei case.

- Ai dreptate. Am vrut să ţi-l arăt de aici.

- Ţii minte ce ţi-am spus în grădină, în ajunul

Crăciunul, în legătură cu acea moştenire fermecătoare?

- Da, iubito, îmi amintesc. Fiecare cuvânt.

O vom lua de la început, noi doi, Pauline. Va fi cea mai fericită zi din viaţa mea, atunci când te voi trece pragul casei în braţe în calitate de soţie.

- Inceputul unui nou capitol, zise ea moale. Dragoste şi blândeţe, în loc de ură şi duritate. Indiferent ce greutăţi vom întâmpina, vom şti să le rezolvăm, Mark.

- Si John se va putea odihni în pace.

- Poate că într-o zi va apărea un nou John.

Si în timp ce stăteau privind terenurile de la Avallon, Pauline se întreba care va fi viitoarea istorie a casei. Se întreba cu un sentiment de veselie şi afecţiune profundă, fără false iluzii şi fără teamă.

Sfârşit